NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

QUICK

WHEN SHE DREAMS

Cuprins

Titluri de Jayne Ann Krentz scriind ca

Amanda Quick

Când Ea Visează

Doamna are un trecut
A închide
frânghie
Cealaltă Doamnă Dispare
Fata care ştia prea multe
'Pana cand moartea ne va desparţi
Grădina Minciunilor
Altfel Angajat
Femeia misterioasă
Grădinile de cristal
Mercur
Lampă aprinsă
Otrava Perfecta
Al Treilea Cerc
Râul Ştie
A doua vedere
Minci la lumina lunii
Companionul plătit
Aşteaptă până la miezul nopţii
Întârziere la nuntă
Nu privi înapoi
Uşor umbrit
Văduvă rea
Eu Tu Mier
Cu acest inel
Afacere
Bucluc
Mistică
Amantă
Înşelăciune
Dorinţă
Periculos
Nechibzuit
Răvită
Întâlnire

Scandal
Predare
Seducţie

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ

TRILOGIA LACUL FOGG

Fulger într-o oglindă
Toate Culorile Nopţii
Dispariţia

De neatins
Promite să nu spui
Când toate fetele au plecat
Surorile secrete
Sa nu ai incredere în nimeni
Drumul fluviului
Ochii de vis
Plaja Copper
Prea implicat
Aprins
A alerga fierbinte
Sfârâie şi arde
minciuni albe
Toata noaptea
Trezirea
Adevăr sau provocare
Lumină în umbră
Vară în Eclipse Bay
Împreună în Eclipse Bay
Fum în oglinzi
Pierdut găsit
Zori în Golful Eclipse
Focalizare moale
Golful Eclipsei
Ochiul privitorului
Flash
Margini ascuţite
Ape Adânci
Absolut, Pozitiv
Aveţi încredere în mine
Marea Pasiune

Talente ascunse
Cele mai sălbatice inimi
Barbat familist
Parteneri perfecti
Dulce Noroc
Garnituri de argint
Şansa de Aur

TITLURI DE JAYNE ANN KRENTZ SCRIIND CA JAYNE CASTLE

Şeful breslei
Oraşul Iluziei
Apelul sirenei
Zona fierbinte
Deception Cove
Noaptea pierdută
Canioanele Nopţii
Cristal de la miezul nopţii
Pradă obsidiană
Lumină-întuneric
Maestru de argint
Vanator de fantome
După Glow
Armonie
După lăsarea întunericului
Amaryllis
Zinnia
Orhidee

SERIA GUINEVERE JONES

Disperat şi înşelător

Colecţia Guinevere Jones, volumul 1

Jocul disperat

Înşelătoria înfiorătoare

Sinistru şi fatal

Colecţia Guinevere Jones, volumul 2

Atingerea Sinistră

Averea Fatală

SPECIALE

Dosarele cazului Scargill Cove

(scriind ca Jayne Ann Krentz)

Bridal Jitters

(scriind ca Jayne Castle)

ANTOLOGII

Fermecat

(cu Julie Beard, Lori Foster şi Eileen Wilks)

TITLURI SCRISE DE JAYNE ANN KRENTZ ŞI JAYNE CASTLE

Nu merge Înapoi

WHEN SHE DREAMS

AMANDA QUICK

BERKLEY
NEW YORK

BERKLEY

O amprentă a Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Datele de catalogare în publicaţie ale Bibliotecii Congresului

Nume: Quick, Amanda, autor.

Titlu: Când visează / Amanda Quick.

Descriere: New York : Berkley, [2022]

Identificatori: LCCN 2021053594 (tipărit) | LCCN 2021053595 (carte electronică) | ISBN 9780593337783 (copertă cartonată) | ISBN 9780593337813 (carte

electronică)

Clasificare: LCC PS3561.R44 W49 2022 (print) | LCC PS3561.R44 (carte electronică) | DDC 813/.54—dc23

Înregistrare LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2021053594

Înregistrarea cărţii electronice LC disponibilă la https://lccn.loc.gov/2021053595

Design de copertă de Rita Frangie

Imagine de copertă a unei femei în rochie aurie © Rachel Nichole / Trevillion Images

Design de carte de Laura K. Corless, adaptat pentru ebook de Cora Wigen

pid_prh_6.0_139875639_c0_r0

Cuprins

Pentru Frank, ca întotdeauna, cu dragoste

Capitolul 1

Ym-ai otrăvit.”

Cuvintele s-au prăbuşit într-un mormăit neclar, nu ţipătul de furie pe care îl intenţiona Maggie Lodge. Drogul o cufundase într-un coşmar de veghe. Cabinetul doctorului Emerson Oxlade, analist de vis, începea să se rotească. Bucăţi şi bucăţi din pereţi şi tavan deveneau transparente.

— Calmează-te, domnişoară Smith. Oxlade vorbi pe un ton aspru, autoritar. „Amintiţi-vă că aveţi nervi extrem de delicati şi, prin urmare, sunteţi înclinaţi spre isterie. De aceea ai venit la mine pentru terapie. Încerc să te ajut.”

Oxlade o cunoştea drept domnişoara Smith pentru că rezervase consultaţia sub acest nume. Era obiceiul ei de multă vreme să folosească o identitate falsă atunci când îşi făcea întâlniri cu experţi în domeniul analizei viselor. Ea a iniţiat practica după ce fusese eliberată de la Spitalul de Psihiatrie Sweet Creek Manor şi i-a fost de folos. Dovada eficienţei sale a fost că ea nu locuise într-un alt azil de când a părăsit Sweet Creek.

„Nu am venit aici pentru terapie”, a spus ea. „I-am spus în mod clar recepţionistei că rezerv o consultaţie. Nu este nimic în neregulă cu nervii mei. Nu sunt isteric, la naiba. Sunt furios."

Dar ea ştia că probabil suna ca şi cum ar fi în pragul isteriei. Ar fi trebuit să ţină seama de avertismentul primit săptămâna trecută când a intrat pentru prima dată în birou. Spaţiul era udat în umbre invizibile.

Îşi spusese că energia proastă fusese lăsată în urmă de unii dintre oamenii tulburaţi care veniseră la Oxlade pentru ajutor în coşmarurile lor. Acum se întreba cât de mult din lucrurile întunecate fuseseră puse chiar de Oxlade.

Nu era prima dată când pătrundea într-un bazin de energie atât de tulbure încât era imposibil să distingem sursa. Dar dacă ea ar fi făcut o regulă să nu meargă în niciun spaţiu care miroase a coşmarurile altora, ar deveni închisă în casă. Sensibilitatea ei făcuse deja destule daune vieţii ei personale. Ea nu ar permite ca asta să o transforme într-o agorafobă.

— Te asigur că nu ai fost otrăvit, a bufnit Oxlade. „Amelioratorul meu are unele efecte secundare, dar majoritatea oamenilor le consideră plăcute, chiar exaltante, cu condiţia să aibă cineva care să-i ghideze prin experienţă. De aceea sunt aici. Îţi voi arăta cum să-ţi valorifici la maximum talentul pentru visarea lucidă. Împreună vom realiza lucruri măreţe."

"Bastard."

„Ţi-am dat o doză foarte uşoară de prima dată. Nu l-am folosit niciodată pe cineva cu talentul tău puternic de vis. Nu am vrut să exagerez. În câteva minute vei fi adânc într-o stare de vise treaz. Amplificatorul are efecte hipnotice. Te va face să devii extrem de sugestiv. Asta îmi va permite să preiau controlul asupra experienţei tale."

— Încetează, spuse ea, încercând să lupte împotriva senzaţiei terifiante că mintea ei începea să se separe de corpul ei. „M-ai *drogat* , fraudă. Nu eşti mai bun decât ceilalţi."

A ţipat după ajutor ar trebui să aştepte. A trebuit să se concentreze pe depăşirea viziunilor, iar în acest moment nu putea face două lucruri în acelaşi timp. Priorităţile ei erau clare: evadarea mai întâi. Ţipă mai târziu. Fără îndoială aveau să urmeze coşmarurile inevitabile, dar ea putea face faţă viselor urâte. Era o expertă.

Ea ridică privirea spre tavanul care dispărea, bâjbând după o strategie.

„Nu lupta împotriva efectelor", a spus Oxlade. „Va îngreuna procesul. Rămân calm."

"Taci."

„Veţi învăţa să-mi îmbrăţişaţi potenţiatorul, domnişoară Smith. te voi ghida."

Încă vorbea în maniera clinică a unui doctor care ştie ce este mai bine pentru o pacientă, dar acum ea a detectat un element tulburător infuzat în cuvinte. Pofta. Nu genul sexual. Un fel de dorinţă bolnavă.

Ar fi trebuit să înţeleagă mai devreme acea ciudăţenie neplăcută, se gândi ea.

Dar prima consultaţie părea să decurgă bine, în ciuda energiei din birou. Oxlade era cel mai recent din lungul şir de medici, terapeuţi, şarlatani şi escroci pe care i-a întâlnit în ultimii ani, dar el era cel cu cea mai respectată reputaţie. A scris lucrări pentru reviste ştiinţifice şi medicale. A susţinut prelegeri invitate la instituţii academice distinse.

După prima consultaţie, Oxlade fusese nerăbdătoare să-şi rezerve o serie de întâlniri cu el. Acum ştia de ce fusese atât de entuziasmat. Era obsedat de

ea – nu de ea ca femeie, ci de talentul ei pentru visarea lucidă.

Nu era prima dată când se trezea într-o astfel de situaţie, dar niciunul dintre aşa-zişii experţi nu încercase să o drogheze. Oxlade trecuse pe lângă apărările ei de obicei ascuţite.

Pereţii şi podeaua erau aproape invizibile acum. Biroul lui Oxlade şi rafturile de cărţi pline de volume grele şi jurnale academice plutiră în jurul ei în aer.

— Încă câteva minute, domnişoară Smith, şi vom fi gata să începem călătoria prin visele tale uimitoare, a spus Oxlade.

Şi-a dat seama că îl auzea, dar nu-l mai putea vedea. Asta nu a fost bine. Cu precauţie, îşi întoarse capul pe pernă, căutându-şi chinuitorul.

Oxlade pluti în vizor. Era aşezat în scaunul său mare de piele, pantalonii croiţi prinşi cu măiestrie peste genunchii încrucişaţi, ţeava înfundată în colţul gurii, caietul pregătit. Inelul cu sigiliu de aur de pe degetul lui mic a scânteie de rău augur. În spatele lentilelor ochelarilor, ochii săi palizi străluceau cu o strălucire de emoţie nesănătoasă. *Ochii unei reptile.*

Capul lui a început să-şi schimbe forma. A crescut mai lung, ca un şarpe. Pipa lui era acum o limbă subţire, bifurcată.

Ea ştia că lăsa halucinaţiile să preia controlul. Ea nu putea permite să se întâmple asta. Acesta a fost un coşmar. Ea a ştiut să se descurce cu vise urâte.

Ai nevoie de un plan.

Trebuia să se mişte dacă voia să scape, dar camera rotativă era dezorientată. I-a afectat simţul echilibrului. Nimic nu părea solid sau substanţial, nici măcar canapeaua pe care se întindea.

Canapeaua.

Să cobor de pe canapea a fost în mod clar un prim pas crucial. Gândirea logică nu era punctul ei forte în momentul de faţă, dar era brusc foarte sigură că nu va putea ieşi din birou dacă nu se dă jos de pe blestemata de canapea.

Camera era grav deformată. Totul era greşit, dar ea ştia cum trebuia să arate. *Oxlade tea aruncat în adâncul unui vis.*

Ea a tras cu putere de autocontrol, forţând halucinaţiile să se retragă. Mobilierul se aşeză la loc pe podea. Pereţii şi tavanul au devenit solidi. Ea a tras adânc aer în piept şi s-a chinuit să se aşeze.

Oxlade era enervat. Se aplecă înainte, cu ochii de viperă sclipind. – Întinde-te, domnişoară Smith. Vei ameţi dacă încerci să stai în picioare.

Cu încă un efort aprig de voinţă, a reuşit să o balanseze picioarele deasupra canapelei. Era profund recunoscătoare că a purtat pantaloni la întâlnire. Nu că alegerea ţinutei a fost doar o lovitură de noroc. Nenumărate ore petrecute în cabinetele analiştilor de vise, psihiatrilor şi terapeuţilor o învăţaseră că era de obicei implicată o canapea. De asemenea, ea a

descoperit că unii practicanţi nu erau mai presus de a încerca să-şi seducă clienţii pe canapelele menţionate. Era mai uşor să faci faţă unor astfel de situaţii când cineva purta pantaloni.

Când tălpile sandalelor ei cu curele în T au lovit podeaua, şi-a plantat mâinile pe perna de ambele părţi ale şoldurilor şi s-a împins în picioare.

Timp de câteva secunde, ea a şovăit, îngrozită că îşi va pierde echilibrul.

Oxlade îşi lăsă caietul să cadă, scoase pipa din gură şi se ridică în picioare. – Domnişoară Smith, insist să vă aşezaţi imediat.

Ea îl ignoră pentru a se concentra asupra uşii. Trecerea peste asta a fost pasul doi din plan.

A încercat să se îndrepte spre uşă şi a descoperit că nu se putea mişca pentru că Oxlade o apucase de braţ.

— Ia-ţi mâna de pe mine, spuse ea. A fost îmbucurător să descopăr că nu-şi mai strica cuvintele. Vocea ei suna şi mai puternică. Ea câştiga controlul asupra coşmarului trezit.

Oxlade îşi strânse strânsoarea. Ochii lui străluceau. „Nu poţi pleca. nu intelegi? Totul depinde de tine."

A încercat să se elibereze şi să se arunce spre uşă.

Oxlade o smulse pe spate. „Nu poţi să mă îndepărtezi, femeie proastă. Am nevoie de tine."

Îşi întinse mâna liberă şi apucă cel mai apropiat obiect greu, o scrumieră de sticlă. A aruncat-o stângaci spre capul lui Oxlade. El a ţipat, i-a eliberat braţul şi s-a grăbit înapoi, scăpând abia de lovitură.

— Trebuie să te calmezi, domnişoară Smith, icni Oxlade. „Suferiţi de o criză de isterie.”

Se îndreptă din nou spre uşă, dar la jumătatea camerei îşi aminti geanta ei. Nu putea să-l lase în urmă. Nu numai era ceva bani înăuntru, dar era o identificare pe numele ei adevărat.

Ea a schimbat cursul şi a scos geanta de pe consolă. Când şi-a dat seama că Oxlade nu a mai apucat-o de braţ, s-a uitat înapoi peste umăr. A venit tocmai la timp să-l vadă atingând o tavă de birou şi apucând o seringă. Se repezi spre ea.

„Nu-mi lăsaţi de ales”, a spus el. „Trebuie să te sedez. Nu vă faceţi griji; Mă voi asigura că primeşti ajutorul de care ai nevoie.”

Cuvintele înfiorătoare au venit direct din inima unora dintre cele mai groaznice coşmaruri ale ei, cele care se întorceau pe vremea ei la Sweet Creek Manor. Un alt val de panică a cuprins-o. I-ar lua câteva secunde preţioase pentru a deschide uşa. Ea nu a avut acele câteva secunde.

Oxlade închise spaţiul dintre ei. Ţine seringa ca şi cum ar fi fost un stiletto.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, domnişoară Smith, dar este pentru binele tău.

Mai multe cuvinte dintr-un coşmar.

A lăsat geanta de mână şi a luat vaza mare de ceramică care stătea pe consolă. Umplut cu apă şi un buchet impresionant, era aproape prea greu pentru a fi ridicat, dar disperarea i-a dat putere. Ea a folosit ambele mâini pentru a o ridica la Oxlade.

A încercat să se eschiveze, dar era prea târziu. Vaza l-a lovit în mijlocul pieptului. El a mormăit, a scăpat seringa şi s-a clătinat înapoi. Apa şi florile se învăluiau peste el, înmuiându-i costumul, cămaşa şi cravata croite elegant.

Partea din spate a genunchiului i sa ridicat de marginea canapelei. S-a prăbuşit pe perne.

„Eşti isteric”, a icnit el. „Nu ştii ce faci, ce am putea realiza împreună. Îţi interzic să părăseşti această cameră.”

A apucat cureaua poşetei, a deschis uşa şi a intrat în mica zonă de aşteptare.

Recepţionera cu ochi cremosi era în picioare, cuprinsă de şoc. O femeie de vârstă mijlocie stătea, îngheţată, în sala de aşteptare, cu o copie a *Reader's Digest* strânsă în mâinile ei înmănuşi.

Maggie auzi uşa biroului interior trântindu-se în urma ei. De teamă că Oxlade o urmărea, s-a răsucit – şi aproape că şi-a pierdut echilibrul.

Uşurare a cuprins-o când a văzut că Oxlade se sigilase în biroul lui. Se auzi un clic când încuie uşa.

A tras aer în piept, a pus cureaua genţii pe un umăr şi a deschis uşa sălii mici de aşteptare. Era pe cale să iasă în grabă în hol, dar s-a oprit suficient de mult pentru a se uita înapoi la femeia uluită care ţinea revista.

— Ascultă-mi sfatul, spuse Maggie. „Găsiţi un alt terapeut de vis.”

Ea nu a aşteptat un răspuns. Ea a scăpat în hol, trântind uşa în urma ei. Sprijinindu-şi o palmă de perete pentru a se echilibra, ea se îndreptă cu precauţie spre scări.

Se întrebă dacă femeia îngheţată i-ar urma sfatul. Îndoielnic. Oamenii au primit rar sfaturi bune. Ea a fost un exemplu excelent al acestui defect de caracter special. Pierduse socoteala de câte ori îşi spusese să renunţe la căutarea unui analist de vis care o putea ajuta să înveţe cum să obţină un control mai bun, totuşi iată-o, fugind de o altă întâlnire dezastruoasă.

Emerson Oxlade ar fi putut ieşi direct dintr-un film de groază – *Doctor X* , poate, sau *Dragoste nebună* cu Peter Lorre.

Din fericire, nu ştia numele ei adevărat.

capitolul 2

Plaja Adelina
Cinci luni mai târziu...

MAggie făcu tot posibilul să ignore şină, dar asta s-a dovedit imposibil. Se profila în colţul biroului Sage Investigations, aruncând o umbră invizibilă peste camera înghesuită, slab mobilată. Un fedora atârnă pe un cârlig de alamă. Un trenci bine purtat era drapat peste altul.

Nici pălăria, nici haina nu erau sursa energiei proaste din cameră. Fără nicio îndoială – problema era şină. Nu era locul în birou. A fost gresit.

Şi-a spus că haina nu era treaba ei şi a încercat să se concentreze asupra motivului pentru care stătea în biroul unui detectiv privat – al treilea în acea zi – la zece şi jumătate dimineaţa.

„Cineva încearcă să-mi şantajeze angajatorul , a spus ea. „Vreau să găsiţi individul şi să puneţi capăt ameninţării de extorcare.”

Sam Sage se aplecă înainte şi îşi încrucişă braţele pe birou. El nu era ceea ce se aşteptase ea. Cu siguranţă a arătat rolul. Avea trăsăturile hotărâte şi destul de intimidante şi ochii reci, nimic nu mă poate surprinde ai unui bărbat care şi-a renunţat la orice iluzie. am avut odată despre lume, dar Sam Sage a fost mai mult. Nu era sigură cât mai mult, dar realizarea că existau adâncimi ascunse era vag liniştitoare. Avea nevoie de un detectiv pe care să se poată conta să păstreze secrete.

În ciuda aurei lui pietroase, a văzut totul, ea a avut impresia că l-a prins neprevăzut. Parcă s-ar fi aşteptat ca altcineva să intre în biroul lui, dar ea a

apărut în schimb. Acum încerca să decidă ce să facă cu ea.

Apoi, din nou, poate că a fost pur şi simplu surprins să aibă un client. Fedora scumpă şi costumul croit manual, cămaşa albă şi cravata cu dungi sugerau că odată a avut succes, dar biroul ponosit a arătat că nu mai prosperă. Sage Investigations se afla la etajul doi al unei clădiri de afaceri modeste cu două etaje. O cafenea şi un chioşc de ziare erau la nivelul străzii. Pe hol trecuse pe lângă uşile unei firme de secretariat şi a unei mici afaceri de contabilitate.

Mobilierul folosit îl reflecta pe bărbat. Undeva de-a lungul liniei, toate elementele de amortizare şi de decor fuseseră îndepărtate, lăsând doar elementele esenţiale – un birou din lemn cu cicatrici, scaunul scârţâit în spatele biroului, câteva scaune pentru clienţi şi un dulap metalic stricat.

Era un telefon, o lampă de birou din alamă cu abajur de sticlă verde, un calendar de la Garajul Adelina Beach & Service Station şi o tavă pentru pixuri şi agrafe. Totul părea să se potrivească în cameră – totul, cu excepţia şinalului pentru haine. Nu ar trebui să fie în birou, dar un bărbat trebuia să aibă un loc unde să-şi atârne pălăria şi haina, aşa că a presupus că se califică drept un element esenţial de mobilier de birou.

Sage citise ediţia de dimineaţă a *Adelina Beach Courier* , tocurile pantofilor din piele stivuite pe colţul biroului, când a deschis uşa în urmă cu puţin timp. Se ridicase imediat în picioare şi ridicase din umeri în haina costumului. Hârtia era acum împăturită frumos pe o parte a biroului.

— Cât de mult pretinde şantajistul, domnişoară Lodge? el a intrebat.

"O mie de dolari."

Sprâncenele lui Sam se ridicară. „Extorsionistul nu este un operator mic."

„Nota susţine că va fi singura cerere, dar sunt sigur că ştiţi că odată ce o cerere de extorcare este îndeplinită, există întotdeauna alta şi alta."

„Am auzit asta."

Ea a ignorat sarcasmul ironic. Citise suficient de mult pe Dashiell Hammett pentru a şti că anchetatorii privaţi trebuiau să vorbească aşa. Mergea cu aerul cinic, obosit de lume.

„Fiecare editorialist de sfaturi primeşte scrisori de manivela, dar aceasta este diferită", a continuat ea.

„Eşti un cronicar de sfaturi?"

„Lucrez pentru unul."

Ea a scos plicul din geantă şi l-a pus pe birou în faţa lui.

A studiat-o scurt. „Se adresează mătuşii Cornelia, aflată în grija *curierului Adelina Beach* »

„Am primit-o azi dimineaţă. A sosit într-o pungă de corespondenţă trimisă la adresa angajatorului meu de către editorul Curierului . "

Sam aruncă o privire spre plic. „Fără adresă de retur, dar are ştampila poştală LA. Cum diferă această scrisoare?"

O întrebare rezonabilă. Cel puţin era atent. Asta a fost încurajator.

„Este foarte specific”, a spus ea. „Cineva pare să creadă că mătuşa Cornelia este responsabilă pentru uciderea unei femei pe nume Virginia Jennaway.”

„Cine este mătuşa Cornelia?”

„Eu, momentan.”

„Numele tău este Cornelia Lodge?” întrebă Sam. – Credeam că ai spus că te numeşti Margaret Lodge.

„Numele meu este Margaret Lodge. Lucrez pentru adevărata mătuşă Cornelia, Lillian Dewhurst. În prezent este plecată din ţară într-o călătorie în Mările Sudului. M-am ocupat de coloana pentru ea în timp ce ea a plecat. Asa de, da, eu sunt mătuşa Cornelia deocamdată, dar cine a trimis scrisoarea nu are de unde să ştie asta.”

— Eşti sigur că şantajătorul nu ţi-a îndreptat scrisoarea?

„Desigur, sunt sigur. Nu am idee cine este Virginia Jennaway sau, mai degrabă, era.”

— Jennaway, repetă el.

— Îmi dau seama că totul sună puţin confuz, domnule înţelept.

— Un pic, spuse el.

Ea a oftat. „Evident că merg prea repede pentru tine.”

„Nu este prima dată când mi se întâmplă asta. M-am obişnuit să-l. Te rog continua."

Poate că nu era foarte ascuţit. A fost un gând deprimant. Ea ajunsese deja la concluzia că nu vrea să angajeze niciunul dintre ceilalţi doi anchetatori privaţi din oraş. Ea le intervievase pe amândoi – pe scurt – în acea dimineaţă. Plaja Adelina era o comunitate plăcută chiar în afara LA. Adăposteşte o mulţime de celebrităţi şi se lăuda cu câteva cartiere comerciale exclusiviste. Nu avea prea multe de oferit în ceea ce priveşte cartierele dezgustătoare, dar concurenţii lui Sage reuşiseră să le găsească pe cele două care existau.

Un pas în birourile celorlalţi detectivi fusese suficient pentru a-i spune că niciunul dintre bărbaţi nu ar fi un pariu bun. Primul fusese în stare de ebrietate deşi era doar ora nouă. Celălalt i se păruse categoric umbrit, genul care ar fi luat mită pentru a privi în altă parte.

Sam Sage nu era beat şi părea destul de inteligent, sau cel puţin competent. Nu părea să fie umbrit, dar nu putea fi niciodată sigur. Ea a avut o logodnă spectaculos de eşuată în spate pentru a demonstra că talentul ei pentru visarea lucidă nu i-a oferit un avantaj atunci când a fost vorba de a judeca seriozitatea celorlalţi oameni.

— Dă-mi voie să explic, spuse ea, străduindu-se să aibă răbdare.

"Nu vă grăbiţi."

Asta nu a stat bine. Era alarmant de aproape de *calmare* , care, la rândul

său, venea de obicei chiar înainte *de a deveni isteric* .

Dacă vreunul dintre acele cuvinte ieşea din gura lui, ea o pierdea tempereează-te şi ieşi pe uşă. Ea nu a vrut să facă asta. Trebuia să preia controlul asupra situaţiei şi să se stabilească drept clienta, cea care plătea factura şi care era, deci, responsabilă, pentru că nu avea opţiuni. Era Sage Investigations sau agenda telefonică din Los Angeles.

Gândul de a încerca să găseşti un investigator privat de încredere şi de încredere în agenda telefonică a LA era descurajantă. Oraşul avea o reputaţie bine câştigată de corupţie. Linia de falie trecea de la marile studiouri direct prin departamentul de poliţie şi până la tribunale. Era un secret deschis. Investigatorii privaţi care lucrau în acel mediu erau foarte probabil să fie prinşi în sistem. Avea nevoie de cineva care nu putea fi cumpărat, de cineva în care să aibă încredere.

Îi aruncă lui Sam un zâmbet de oţel, se ridică în picioare, scoase de pe birou copia Adelinei *Beach Courier* şi o deschise către secţia Home & Hearth. Ea a poziţionat pagina direct în faţa lui Sam.

„Să începem de la început", a spus ea. „Poate că asta îţi va fi mai uşor să urmăreşti." „Mulţumesc, ar fi de mare ajutor."

Reţinându-şi temperamentul, ea arătă spre rubrica de sfaturi Dragă mătuşă Cornelia. „Ea este mătuşa Cornelia. După cum v-am spus, am scris rubrica recent, dar aproape nimeni nu ştie asta."

S-a uitat la coloană şi a citit cu voce tare prima scrisoare:

Dragă mătuşă Cornelia,

Dacă o femeie descoperă cu trei săptămâni înainte de nuntă că logodnicul ei are o aventură, ar trebui să rupă logodna? Acest om şi-a cerut scuze şi a cerut iertare. El jură că nu se va mai întâmpla niciodată. Părinţii şi prietenii femeii cred că ar trebui să treacă până la capăt cu nunta.

Semnat,
Cererea unui prieten

Dragă Întrebarea unui prieten:

Leoparzii nu îşi schimbă petele. Dacă prietena ta se căsătoreşte cu un bărbat care înşală înainte de căsătorie, ea va primi un bărbat care va înşela după căsătorie. l-ai scris mătuşii Cornelia pentru că prietenul tău are îndoieli. Aceasta este intuiţia ei care strigă la ea, încercând să-i atragă atenţia. Ar trebui să asculte.

Semnat,

mătuşa Cornelia

Sam ridică privirea. „Tu ai scris acel răspuns?

"Da."

Sam fluieră încet. „Eşti o doamnă dură. Ce? Nu crezi în a oferi unui tip o a doua şansă?” „Am subliniat doar ceea ce este evident pentru a cere un prieten.”

„Sfatul tău a venit din experienţă personală?”

„Asta”, a spus ea, „nu este treaba ta”.

"Ma gandeam eu. Experienta personala."

Maggie se aşeză. „Există o presiune enormă asupra unei mirese care anulează nunta cu puţin timp înainte de ceremonie. O femeie care abandonează un bărbat aproape la altar capătă o anumită reputaţie, vezi tu, indiferent de motivele ei.”

„Ce fel de reputaţie?” întrebă Sam.

„Unii vor spune că a avut o cădere emoţională şi că aceasta indică că suferă de nervi slabi. Alţii îi vor spune că este isteric şi o vor instrui să se *calmeze* .”

"Înţeleg."

„Şi apoi mai este partea socială a problemei. Mireasa va fi informată că nu poate anula nunta în ultimul moment pentru că îşi va face de ruşine familia. Pe lângă umilinţă, mai sunt şi cheltuielile implicate. Taxele de catering. Florile. The Şampanie. Rochia de mireasă. Şi cum rămâne cu toate acele cadouri de nuntă pe care invitaţii le-au cumpărat deja?”

Sam dădu din cap. „Cu siguranţă experienţă personală de a vorbi. Crezi că Cererea unui prieten al unui prieten vă va urma sfatul?”

"Cine ştie?" Maggie oftă. „Oamenii cer foarte repede sfatul, dar îl primesc rar. Adevărul este că tot ce vor de obicei să facă este să se plângă de problemele lor. Le lipseşte forţa şi determinarea necesare pentru a face cu adevărat ceva în privinţa lor.”

"Interesant." Sam se lăsă pe spate. Scaunul scârţâi. „Cu siguranţă asta a fost experienţa mea. Cine ar fi crezut că afacerea detectivului privat şi profesia de cronicar de consiliere ar avea ceva în comun?”

O sclipire de intuiţie îi spuse că de data aceasta nu era sarcastic. Pur şi simplu amuzat în linişte. A fost enervant. Ea nu era aici să-l distreze.

„Cum ai fi răspuns la Cererea unei scrisori a unui prieten?” ea a intrebat.

— La fel ai făcut-o, spuse el.

S-a relaxat puţin.

„Nu-ţi face griji, sunt gata să-ţi plătesc pentru timpul tău”, a spus ea.

"Mă bucur să aud că. Apreciez răbdarea ta, pentru că până azi dimineaţă nu auzisem de mătuşa Cornelia.”

„Te limitezi, poate, la pagina de sport a ziarelor?”
„Se ştie că citesc benzile desenate.”
Ea îi aruncă un zâmbet rece. „Asta explică de ce nu cunoşti rubrica Dragă mătuşă Cornelia. Se întâmplă să fie una dintre coloanele de consiliere cele mai larg sindicalizate din ţară. A inceput în *Adelina Beach Courier* şi apare sase zile pe saptamana în sectiunea Acasa şi Vatra. Asta vine imediat după pagina societăţii.”
„Citesc pagina Societăţii doar când lucrez la un caz care implică acea mulţime, ceea ce, sincer, este cât mai rar posibil”, a spus el.
Curiozitatea ei a crescut. – Aţi făcut investigaţii în societate?
„Am fost detectiv de omucideri timp de câţiva ani”, a spus el. „Ştiu că vei fi şocat să auzi asta, dar şi oameni bogaţi şi celebri se ucid între ei.”
„Ai fost bun la meseria ta?”
„Da, am fost, dar ca şi tine, mi s-a părut frustrant munca.”
"De ce?"
„Oameni bogaţi şi celebri se ucid între ei, dar rareori ajung la închisoare.”
Ea a dat din cap. „Banii sunt egali cu putere, iar puterea duce la corupţie.”
„Destul de des pentru a fi enervant.”
„Unde lucrai când erai în poliţie?” ea a intrebat.
„A început în Seattle. Acum câţiva ani m-am mutat în LA”
Asta a zguduit-o. – Ai fost detectiv de poliţie în Los Angeles?
"Pentru o vreme."
Spiritul i s-a scufundat. "Înţeleg."
El o privi cu prudenţă. "Este vreo problemă?"
„Nu, nu, desigur că nu.”
Maxilarul i s-a strâns. „Există o problemă. Ce este?"
„Nu vreau să te insult...”
„Hai mai departe, m-am obişnuit.”
Ea şi-a dres glasul. „Doar că se zvoneşte că Departamentul de Poliţie din Los Angeles se află în buzunarele studiourilor şi ale magnaţilor care conduc oraşul.”
„Nu mai lucrez în LA, am fost concediat.”
Era rândul ei să-l privească îndeaproape. „Te superi dacă te întreb de ce?”
„Am arestat omul greşit.” A bătut scrisoarea. „Să revenim la cazul tău. Presupun că nu aţi contactat poliţia Adelina Beach în legătură cu ameninţarea cu şantaj?
"Absolut nu. Acea scrisoare o acuză practic pe mătuşa Cornelia de crimă. Cariera angajatorului meu şi reputaţia ei ar fi distruse dacă s-ar afla că ea a fost în vreun fel legată de o omucidere.”

— Te-ai gândit la posibilitatea ca angajatorul tău să fi fost implicat în moartea femeii Jennaway? întrebă Sam.

"Nu. Sunt sigur că domnişoara Dewhurst nu a ucis pe nimeni.

„Ce te face atât de sigur?”

"Intuiţie. Lucrez pentru ea de peste două luni. Biroul meu este în casa ei. Am petrecut mult timp cu ea. Nu există nimic despre Lillian Dewhurst care să mă facă să bănuiesc că este capabilă de crimă. Citiţi scrisoarea, domnule înţelept. Vă rog. Există o tăietură din ziar inclusă.”

Scoase biletul din plic şi o desfăcu. Decupajul a fluturat pe blotter.

Citi scrisoarea cu voce tare, fără inflexiune:

Dragă mătuşă Cornelia:

Cei care cred că uciderea prin vise nu lasă dovezi greşesc. Preţul tăcerii este de o mie de dolari. Cumpăraţi un bilet la conferinţa de deschidere a Institutului Guilfoyle din Burning Cove şi aduceţi banii în numerar. Veţi primi instrucţiuni suplimentare după sosire.

Al tău în coşmaruri,

Calatorul

„Văd că şantajătorul are un gust pentru melodramă”, a spus Sam. A pus scrisoarea jos şi a luat decupajul îngălbenit din ziar. Tonul lui deveni gânditor în timp ce citea.

Keeley Point – În această dimineaţă devreme, trupul domnişoarei Virginia Jennaway a fost găsit spălat pe mal, nu departe de cabana ei. Un avocat al familiei a raportat că, evident, domnişoara Jennaway a decis să facă o plimbare la lumina lunii pe plajă şi a fost depăşită de un val necinstit care a dus-o în mare, unde s-a înecat. Familia este devastată şi a cerut intimitate.

Sam puse decupajul deoparte şi se uită la Maggie. Ea şi-a ţinut respiraţia. Dacă i-ar refuza cazul, nu ar avea de ales decât să-şi încerce norocul cu agenda telefonică din Los Angeles.

„Articolul este datat acum patru ani”, a spus el. „Numele Virginia Jennaway înseamnă ceva pentru tine?”

— Nu, spuse ea.

„Semnătura Călătorului sună vreun clopote?”

Ea a ezitat, reticent să deschidă acea uşă. Dar fusese deja lăsată întredeschisă de către estorcatorul. Mai devreme sau mai târziu, lui Sam

Sage va trebui să i se spună despre Călător. Ar putea la fel de bine să terminăm conversaţia cu.

„Există o veche legendă referitoare la un spirit fără trup numit Călătorul care există în planul astral”, a spus ea. „Un fel de asasin psihic. El ucide oameni în visele lor prin intermediul proiecţiei astrale.”

— Înţeleg, spuse Sam, acum tonul lui prea neutru. „Crezi în chestia aia de proiecţie astrală?”

— Nu, desigur că nu, spuse ea repede. „Cine a scris nota a încercat evident să sune de rău augur.”

— Ştiţi ceva despre Institutul Guilfoyle?

Ea respiră şi încercă să aibă un ton academic. „După cum, fără îndoială, ştiţi, visele reprezintă un subiect de mare interes pentru comunitatea medicală şi ştiinţifică. Multe autorităţi respectate, precum Freud şi Jung, sunt convinse că analiza viselor este o formă utilă de terapie. Mulţi medici şi cercetători fac cercetări revoluţionare în domeniu.”

"Asa de?"

„În ultimul an, un bărbat pe nume Arthur Guilfoyle a atras atenţia pentru abordarea sa asupra visului lucid.”

Sage reflectă scurt. „Atunci visezi, dar ştii că visezi, nu?”

"Da." Ea şi-a spus că era un semn bun că el măcar ştia definiţia de bază a *visului lucid* . Ea a scăpat de aerul academic. „În urmă cu aproximativ un an, Guilfoyle a achiziţionat o proprietate veche de celebritate la periferia oraşului Burning Cove. A fost construit de Carson Flint la sfârşitul anilor douăzeci. Se pare că este destul de impresionant.”

— Carson Flint, producătorul de la Hollywood?

"Dreapta. A murit în urmă cu aproximativ un an şi jumătate. Guilfoyle deţine moşia acum. L-a transformat într-un centru de cercetare numit Institutul Guilfoyle. Marea deschidere a Institutului va fi sub forma unei conferinţe de trei zile care începe poimâine.”

„Lillian Dewhurst plănuia să participe?”

„Am vorbit despre asta când am observat pentru prima dată reclamele din ziar acum câteva săptămâni”, a spus Maggie, alegându-şi cuvintele cu grijă. „Domnişoara Dewhurst şi cu mine împărtăşim un mare interes pentru studiul *ştiinţific* al viselor. Dar până la urmă am decis amândoi să nu participăm la conferinţă.”

Sam se uită din nou la scrisoare. „Şantajistul vrea ca Dewhurst să apară la eveniment.”

"Da."

„De ce să răsplătească extorcarea în timpul conferinţei?

Maggie îi aruncă un zâmbet rece. „Asta intenţionez să te plătesc pentru a afla, presupunând că iei cazul meu.”

— Mai vrei să-mi spui ceva despre acest bilet sau despre şeful tău?

— Nu, cel puţin, nu cred. Ea făcu o pauză. „De câte informaţii mai aveţi nevoie?”

„Nu voi şti până nu încep să mă uit în jur.

Uşurarea o împroşcă. – Vei lua cazul?

„Voi da câteva telefoane şi voi vedea ce pot afla despre moartea domnişoarei Jennaway. Vom vorbi despre următorul pas după aceea.”

Ea sperase la un pic mai mult entuziasm profesional, dar era clar că promisiunea de a face apelurile telefonice era tot ce avea să primească, cel puţin deocamdată.

— Presupun că este un început, spuse ea. Şi-a deschis geanta şi şi-a scos portofelul. „Veţi avea nevoie de un dispozitiv de reţinere, desigur.”

„Este obişnuit. Încarc pe zi. Cheltuielile sunt în plus.”

"Am înţeles. Cât costă reţinerea?”

El i-a spus ei. Ea a scos banii şi s-a aplecat peste birou pentru a-i înmâna.

A acceptat banii, nenumărând politicos facturile şi a descuiat sertarul de sus al biroului său. Ea surprinse luciul metalic plictisitor al unui pistol chiar înainte ca el să arunce banii înăuntru şi să închise şi să încuie sertarul.

Dintr-un motiv oarecare, vederea pistolului i-a trimis un frison de incertitudine pe şira spinării. Tocmai angajase un bărbat care ţinea un pistol în sertarul biroului său. Şi-a spus că era de aşteptat. La urma urmei, era un detectiv privat. Ea îi cerea să aibă de-a face cu un şantajist. Avea nevoie de cineva care ar putea fi intimidant dacă era necesar. Sam Sage s-ar putea să nu fie un investigator prosper, dar ea a crezut că ar putea părea destul de periculos dacă s-ar deranja să facă efortul.

Cu toate acestea, ea nu cunoscuse niciodată pe cineva care să ţină un pistol în birou. Da, tatăl şi fraţii ei făceau ocazional ceva de vânătoare, dar asta era diferit. Exista un singur motiv pentru care o persoană avea nevoie de o armă, şi acel motiv era înfricoşător. Poate făcea o greşeală gravă.

Sam nu părea să fie conştientă de îndoielile ei. „Nu te deranjează să-ţi foloseşti banii pentru a afla cine îţi şantajează angajatorul?”

„Datoriile mele de asistentă a domnişoarei Dewhurst includ plata facturilor gospodăriei în timp ce ea este plecată”, a spus Maggie. – Nu vă faceţi griji, domnule Sage, sunt autorizat să scriu cecuri pe contul ei. Domnişoara Dewhurst este o femeie bogată.”

„E clar că are încredere în tine.” A fost o afirmaţie, nu o întrebare.

"Da."

„Cum pot lua legătura cu tine?”

„Momentan stau în casa domnişoarei Dewhurst de pe Sunset Lane. Am grijă de casă şi grădini cât timp ea este plecată. Ea nu este în agenda telefonică. Îţi dau numărul.” Ea a notat informaţiile pe un card şi i-a dat-o. "Va mai fi şi altceva?"

„Asta va fi pentru moment.” Se ridică în picioare şi aruncă cardul în buzunarul hainei. „Voi contacta imediat ce voi avea informaţii.”

"Mulţumesc." Ea se ridică şi aruncă o privire la biletul de pe biroul lui. „Ce zici de scrisoare?”

„Te superi dacă mă agăţ până când termin apelurile telefonice?”

„Este singura dovadă pe care o am despre ameninţarea cu şantajul. Nu vreau să-l pierd.”

„Nu ai încredere în mine să o păstrez în siguranţă?”

„Fără supărare, dar tocmai te-am cunoscut.”

El a împăturit scrisoarea, a strecurat-o în plic şi i-a întins-o. – Luaţi nota de extorcare, domnişoară Lodge.

Ea l-a smuls din degetele lui şi l-a scăpat în geantă. „Sună de îndată ce ai noutăţi, noapte sau zi.”

"Voi face asta. Din curiozitate, eşti mereu aşa de înţepător?

Ea îi aruncă un zâmbet ascuţit. „Cred că da, mai ales când eu sunt cel care scrie cecurile. Dacă aveţi o problemă cu asta, asiguraţi-vă că anunţaţi-mă.”

Ea se întoarse pe un călcâi stivuit şi se îndreptă spre uşă.

Sam ieşi din spatele biroului său, traversă spaţiul mic cu câţiva paşi lungi şi reuşi să ajungă la uşa cu geam în faţa ei. A deschis-o.

Ea şi-a strâns mai strâns geanta de mână. Făcuse ce putea. Ea sperase să experimenteze o oarecare uşurare după ce a angajat un investigator profesionist, dar sentimentul de dezastru iminent era la fel de puternic ca întotdeauna.

Se uită la suportul de alamă în timp ce traversa biroul – nu putea să *nu* se uite la el. Chiar şi de la câţiva metri depărtare ea a simţit şoaptele de furie şi violenţă.

Ţine-ţigura, Maggie. Nu vrei să-i dai impresia că eşti unul dintre acei oameni care cred în energia paranormală şi viziunile psihice.

Dar ea nu s-a putut abţine.

— Pot să vă întreb de unde aţi achiziţionat cămaşa aia, domnule înţelept? ea a spus.

Sam îi aruncă o privire. „Mi-am adus-o din LA. A fost unul dintre puţinele lucruri rămase după divorţ.”

Deci era divorţat. Şi ce dacă? Ea nu a fost aici să se căsătorească cu bărbatul. Nu avea de gând să se căsătorească cu nimeni. Ea abandonase deja un mire aproape la altar şi, în fiecare noapte, când se târa singură în pat, a jurat să nu repete niciodată greşeala aproape dezastruoasă. A ajuns la câţiva centimetri de a ajunge într-un azil pentru a doua oară în viaţa ei. Încă mai avea coşmaruri în legătură cu apelul foarte apropiat.

Nu. Divorţul lui Sam Sage, ca şi povestea din spatele hainei, nu era treaba ei. Totuşi, dintr-un motiv oarecare, era plăcut să ştiu că nu avea o

soţie. Desigur, asta nu însemna că nu a existat o femeie în viaţa lui.

Continuă să mergi. Nu te opri. Doar continua.

Cu un oftat, se opri în prag.

„Vrei un sfat?” ea a intrebat.

— Depinde, spuse Sam. „Care este sfatul?”

„Scăpează-te de coala aia. Cu cat mai repede cu atat mai bine."

S-a uitat la coada. "De ce?"

Îi fusese teamă că va pune această întrebare.

— Nu pare chiar aici, mormăi ea.

"Ce?"

De ce se deranjase? Sam era evident impermeabil la umbrele tulburătoare aruncate de şină. Ea a fost cea cu problema. Familia ei şi psihiatrii şi terapeuţii pe care ei insistaseră să se consulte îi făcuseră acest lucru perfect clar.

— Nu contează, spuse ea, încercând să zâmbească plin de aer. „Este între tine şi decoratorul tău.”

„Acest birou arată ca şi cum l-am mobilat de un decorator?”

„Îmi pare rău că am menţionat blestemul de haină.” Ea a ieşit în hol. „Sună-mă de îndată ce ai veşti, zi sau noapte.”

— O voi face, spuse el. Dar se uita la haină, nu la ea.

Ea merse cu viteză spre scări. Când a trecut pe lângă uşă de la firma de secretariat, ea a auzit clicul rapid şi constant al tastelor care indicau că o dactilografă expertă era la lucru. De cealaltă parte a uşii era probabil o altă femeie singură care încerca să-şi croiască drum în lume.

A ajuns în vârful scărilor şi a ezitat. O furnicătură de conştient o făcu să arunce o privire peste umăr. Sam stătea în prag, cu braţele încrucişate. El o privea acum, nu pe haină.

Când s-au uitat în ochi, el a dat din cap o dată, s-a mutat înapoi în umbra şinalului şi a închis uşa. Atunci a ştiut că nu ar fi trebuit să spună nimic despre haină. Cel mai bun lucru la care putea spera era să o eticheteze ca excentrică.

Aproape sigur că nu avea să scape de coarne. Oamenii au primit rar sfaturi bune. Ea era cea care avea să rămână blocată de efectele umbrelor aruncate de lucru. Avea să fie o noapte lungă.

capitolul 3

m-am dus la fereastră şi m-am uitat la stradă prin lamelele jaluzelelor. O privi pe SMargaret Lodge strecurându-se pe scaunul din faţă al unei decapotabile Packard cu patru uşi, galben apus, împânzită cu mult crom strălucitor şi cauciucuri ascuţite cu perete alb.

Şi-a scos căciuliţa cu coroană înaltă şi a înlocuit-o cu o eşarfă înnodata sub bărbie. Ea a adăugat o pereche de ochelari de soare şi mănuşi de piele, a pus maşina puternică în viteză, s-a îndepărtat de bordură şi a pornit cu un fler încrezător în sine.

Poate un pic prea mult fler. A avut senzaţia că pe drumul deschis va avea un picior greu.

Se întoarse de la fereastră. Nu avea cum să cunoască istoria hainei. În prezent, scria o rubrică de sfaturi pentru ziar. Logica detectivă inteligentă îi spunea că asta însemna că avea o imaginaţie vie.

Poate că problema era imaginaţia lui, nu a ei. Ştia exact ce s-a întâmplat cu haina, iar amintirile erau profunde neplăcut. Era de imaginat că ar fi interpretat greşit sfatul ei. Era posibil să-i fi dat pur şi simplu un pont de decorare. Mulţi oameni erau pasionaţi de design interior. El nu era unul dintre acei oameni, dar ea arăta ca tipul căruia îi pasă de asemenea lucruri – o femeie care fusese crescută într-o casă care fusese mobilată de un designer de interior profesionist. Ştia despre astfel de case. El şi Elizabeth trăiseră într-una, prin amabilitatea socrului său, de câteva luni.

A fost doar o şină. Era funcţional. Acesta era singurul lucru care conta.

Uită de coarne.

Avea lucruri mai importante de rezolvat. Avea un client real şi un caz real, primul său de când îşi deschisese afacerea cu o săptămână mai

devreme.

Şi-a dezbrăcat haina, şi-a pus-o peste spătarul scaunului şi şi-a slăbit cravata. S-a aşezat, a deschis un sertar şi a scos caietul.

Erau mai multe veşti bune – evident că clientul şi-ar putea permite. Sau, mai degrabă, avea acces la contul angajatorului ei, care îşi permitea. Asta a funcţionat la fel de bine.

Se uită la cardul pe care i-o dăduse Margaret Lodge. Nu erau prea multe informaţii despre el, doar un număr de telefon şi adresa casei angajatorului ei. Sunset Lane era un cartier liniştit şi scump pe stâncile cu vedere la golf. A deschis stiloul stilou şi a notat detaliile de pe card. Apoi s-a aşezat pe spate pentru a-şi analiza impresiile.

Fusese un poliţist bun pentru că avea o intuiţie bună. De obicei, putea citi rapid despre oameni – vii şi morţi – dar nu întotdeauna. Căsătoria lui eşuată a fost dovada asta.

Lodge a fost o problemă. Ea nu s-a încadrat perfect în niciuna dintre categoriile standard. El fusese, de fapt, orbit când ea a intrat pe uşă. Uimit, poate. Orice se aşteptase el în calea primei sale cliente, ea nu era.

Era atrăgătoare, dar nu în modul Hollywood. Erau prea multe caracteristici puternice şi margini ascuţite. *Convingătoare* a fost o descriere mai exactă. Arăta ca o doamnă care putea avea grijă de ea însăşi, una care făcea exact asta de ceva vreme. Nu avea nevoie de un erou, nu aşa cum avea Elizabeth. Lodge avea nevoie de un bărbat care să poată ţine pasul cu ea.

Micuţa pălărie neplăcută fusese înclinată exact la unghiul potrivit pentru a permite borului ondulat elegant să acopere parţial ochii fascinanti, ochi care dădeau unui bărbat senzaţia tulburătoare pe care o putea vedea sub suprafaţă. Asta a făcut-o atât periculoasă, cât şi interesantă.

Când ea a intrat pe uşă, el se temea că ea îl va ruga să-l urmeze pe soţul ei pentru a obţine fotografii incriminatoare în pregătirea divorţului. Îi era teamă de munca de divorţ, dar ştia că nu îşi putea permite să o refuze, nu la începutul noii sale cariere. Ar fi nevoie de timp pentru a construi partea de asigurări, fraudă şi persoane dispărute a afacerii. Când va fi stabilit, va putea refuza munca de divorţ.

Dar Lodge nu-i ceruse să urmeze un soţ înşelat. Ar fi trebuit să fie o mare uşurare. Si a fost. Dar asta nu explica reacţia lui faţă de ea.

Era evident inteligentă şi educată, dar nu arăta aroganţa pe care o întâmpina adesea atunci când avea ocazia să intervieveze martori şi suspecţi din lumea academică şi ştiinţifică. Multe femei de vârsta ei erau căsătorite, dar ea nu purta inel şi lucra.

Lodge s-a comportat cu încredere în sine şi era un aer de hotărâre înverşunată în ea care îi spunea că ar fi o idee foarte proastă să se pună între ea şi orice îşi dorea. Nu încercase să flirteze cu el sau să-l facă să se milă de ea. Ea fusese toată afacerea.

Una peste alta, Lodge era clientul ideal – cu excepţia lucrurilor visate lucide. A fost o întorsătură nefericită. Faptul că era suficient de interesată de subiect pentru a fi familiarizată cu lucruri ciudate, cum ar fi astralul proiecţia şi o legendă despre un asasin supranatural numit Călătorul a fost cu siguranţă un motiv de îngrijorare serioasă.

Niciuna dintre aceste observaţii şi consideraţii nu a răspuns la marea întrebare: de ce se simţise ca şi cum ar fi fost lovit de fulger când Margaret Lodge a deschis uşa şi a intrat în biroul lui? Sigur, trecuse ceva timp de la divorţ şi lucrurile nu fuseseră bine între Elizabeth şi el de mult înainte să plece la Reno. Şi da, după aceea fusese prea amorţit de greutatea copleşitoare a eşecului său de a recunoaşte dezastrul iminent până când nu era prea târziu. Totuşi, nimic nu a explicat de ce nu a putut să o bage pe Margaret Lodge într-o adăpost şi să-i dea o etichetă. Era un mister. Şi l-a făcut conştient că nu mai era amorţit.

Mai făcu câteva note şi apoi ridică telefonul. Operatoarea Adelina Beach a intrat imediat pe linie, cu vocea ei calmă şi profesionistă şi cumva veselă şi optimistă.

— Număr, te rog, spuse ea.

A cerut operatorul de lungă distanţă.

„Te rog să ţii în timp ce te conectez."

Se uită la haină în timp ce aştepta. Era o piesă de mobilier solidă, consistentă. Fiecare birou avea nevoie de un suport. Al lui a fost impresionant. A adăugat o notă de clasă locului. Nu exista niciun motiv să scăpăm de ea doar pentru că Margaret Lodge nu credea că arată bine în biroul lui.

Aşa că avea un client care era interesat de visul lucid – şi ce? Ocazional, citea ceva în ziare în afară de benzi desenate şi pagini de sport. Studiul viselor a făcut furori în zilele noastre. Da, a existat un număr aparent nelimitat de şarlatani, fraude şi oameni delirante care câştigau o mulţime de bani vânzând lecturi de vise psihice false şi secretele proiecţiei astrale, dar nu a existat niciodată o lipsă de escroci, hucksters şi escroci. în lume.

Din punctul său de vedere – punctul de vedere al unui detectiv – o abordare ştiinţifică a cercetării viselor a fost în mod inerent dificilă, dacă nu imposibilă, pentru că natura viselor însemna că medicii şi cercetătorii erau obligaţi să se bazeze pe rapoartele singurilor martori oculari – visătorii. Fiecare poliţist ştia că martorii oculari sunt notoriu de nesiguri.

Părea că avea un client prost, ceea ce însemna că va fi un caz prost, dar a depăşit munca de divorţ.

Un nou operator a venit pe linie. "Distanta lunga."

— Departamentul de poliţie din Keeley Point, vă rog, spuse el.

capitolul 4

e

sper că ştii ce faci", a spus Prudence Ryland. „Angajarea unui detectiv privat este
o chestiune foarte serioasă. Sunt o grămadă umbrită, care se strecoară mereu prin tufişuri, făcând poze cu oameni în situaţii compromiţătoare."

„Ştii perfect că nu am nicio idee ce fac", a spus Maggie. „Dar nu mă pot gândi
la nicio altă strategie. Nu ştiu cum să conduc o investigaţie. Am nevoie de un detectiv profesionist. Domnul Sage este singurul din oraş care pare să fie cel puţin oarecum calificat pentru această slujbă."

Ea a luat jumătate din sandvişul ei cu salată de ton şi a luat o muşcătură. Pru roncea un sandviş cu salată de ouă. Mâncau prânzul în cantina Adelina Beach College şi mâncau repede. În exact nouăsprezece minute, Pru se va grăbi înapoi la biroul ei din biblioteca Departamentului de Parapsihologie recent înfiinţat al şcolii. Fiind un membru foarte nou al personalului, nu îşi putea permite să-şi asume riscul să întârzie.

— Ai spus că este un fost detectiv de poliţie? întrebă Pru, cu ochii strălucitori de curiozitate. „Este un semn bun, presupun."

Purta ceea ce ea numea un costum de afaceri. Maggie etichetase ţinuta întunecată, deprimantă, costumul ei de guvernantă Stern – o jachetă neagră croită şi strânsă; o fustă neagră îngustă; şi oxford negru cu şireturi cu toc mijlociu. Părul îi era smuls pe spate într- un coc plin de culoare şi purta o pereche de ochelari cu rame aurii. Singurul ei articol de bijuterie era un ceas. Avea o bandă de piele neagră.

Ea făcea tot posibilul pentru a se potrivi cu profesorii şi personalul

colegiului, dar în opinia lui Maggie, oricine avea un gram de percepţie putea vedea spiritul strălucitor, aventuros şi inteligenţa clară de sub penajul plictisitor. În realitate, desigur, marea majoritate a oamenilor nu s-au obosit niciodată să privească sub suprafaţă. Au văzut ceea ce se aşteptau să vadă, ceea ce a fost un lucru bun, se gândi Maggie, pentru că le-a permis ei şi lui Pru să se mascareze în normal.

Când Pru a obţinut postul în bibliotecă, era euforică, convinsă că şi-a găsit cariera perfectă. Din păcate, începea să arate ca o slujbă într-o bibliotecă de cercetare – chiar şi una dedicată studiului paranormalului – a venit cu toate limitările şi provocările obişnuite cu care se confruntau femeile din toate domeniile: şefi bărbaţi care au întârziat să promoveze şi bărbaţi detestaţi. colegi care considerau femeile din personal ca o pradă.

Lucrul într-o instituţie academică a implicat provocări suplimentare, printre care nu în ultimul rând, membrii facultăţii de predare nu au ezitat niciodată să declare clar că îi depăşesc pe bibliotecari.

Era evident că cel mai bun mod pentru o femeie hotărâtă, independentă de a prospera în lume, era să-şi înceapă propria afacere, se gândi Maggie. Ea şi Pru aveau fiecare planuri pentru viitor, dar deocamdată amândoi trebuiau să plătească facturile.

"Domnul. Sage mi-a spus că a fost concediat de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles”, a spus ea.

"Într-adevăr?" Sprâncenele lui Pru se ridicară. „A spus de ce?”

„Ceva despre arestarea omului nepotrivit.”

„Hah. Sunt sigur că asta se întâmplă tot timpul şi nimeni nu este concediat. Mi se pare de peşte. Dacă domnul Sage a fost eliberat, trebuie să fi încurcat cu adevărat arestarea.

„Ştiu, dar am senzaţia că nu vrea să vorbească despre asta”, a spus Maggie.

„Sunt sigur că nu a făcut-o. Ar fi nevoie de o gafă majoră pentru a fi concediat de la Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Aşadar, avem un fost poliţist divorţat şi divorţat, care abia se descurcă ca detectiv privat. Ochii lui Pru străluciră amuzat. – Într-adevăr, Maggie, n-ai fi putut găsi un investigator mai dezamăgit?

„Nu era beat la ora nouă dimineaţa.”

"Wow. Trebuie să fii impresionat de un bărbat care se menţine la standarde atât de înalte.”

„Încerc să rămân optimist”, a spus Maggie. „Sunt îngrijorat şi sunt lipsit de opţiuni.”

Mai luă o muşcătură din sandvişul ei. A fost o uşurare să vorbesc cu cea mai bună prietenă a ei. Pru ştia că lucra pentru femeia retrasă care scria rubrica Mătuşa Cornelia. Lillian Dewhurst însăşi autorizase dezvăluirea identităţii ei după ce s-a întâlnit cu Prudence şi a ajuns la concluzia că se

poate avea încredere.

Maggie şi Pru erau vecini într-o casă ieftină de apartamente de lângă plajă, dar când Lillian a hotărât din răsputeri să navigheze spre Pacificul de Sud, i-a cerut lui Maggie să se mute în conacul de pe Sunset Lane şi să aibă grijă de el cât timp era. plecat. „Nu este niciodată o idee bună să laşi o casă mare goală pentru câteva luni”, a spus Lillian.

Maggie ezitase să facă mişcarea, dar Pru a încurajat-o. „Veţi avea un loc frumos şi liniştit pentru a scrie”, a subliniat ea. „Poate că vei reuşi să termini prima schiţă a romanului tău dacă nu trebuie să asculţi cuplul de la etaj luptă şi cântăreaţa de la clubul de noapte de alături făcând sex cu iubitul ei umbrit la trei dimineaţa.”

Era adevărat că pereţii casei erau foarte subţiri. Perspectiva de a avea puţină pace şi linişte în care să găseşti proiectul brut al cărţii fusese prea tentant pentru a rezista, aşa că deocamdată, Maggie locuia pe Sunset Lane.

— Mai vrei să-mi spui ceva despre acest investigator divorţat, concediat, eşuat, dar nu- beat-la-nouă-dimineaţa? întrebă Pru în jurul ultimei guri de sandviş.

Maggie se însenină. „Nu, dar am nişte veşti bune. Cred că am făcut o descoperire în cartea mea.”

„Ţi-ai dat seama cum să-ţi repari eroul?”

„După ce am părăsit astăzi biroul domnului Sage, am ştiut dintr-o dată ce era în neregulă cu el – eroul meu, adică, nu domnul Sage. Mă voi întoarce la început şi voi rescrie prima scenă în seara asta. Odată gata, sunt sigur că voi putea merge mai departe, deşi ştiu deja că trebuie să revizuiesc puţin şi intriga. Are nevoie de mai multă acţiune.”

„Acţiunea este întotdeauna bună într-un roman. Te-ai inspirat de la domnul Sage?”

„Nu genul pe care îmi place să-l primesc.” Maggie făcu o mutră. „În biroul lui există o haină care aruncă o umbră proastă.

"Cat de rau?"

"Destul de rău. Se simte relativ recent.”

„Crezi că energia este a lui sau a altcuiva?”

„Unele sunt de la domnul Sage, dar lucrurile cu adevărat rele sunt de la o altă persoană. Sage pare să nu fie conştient de umbră, dar nu m-aş mira dacă îi afectează starea de spirit şi probabil visele. Pur şi simplu nu ştie.”

Pru miji ochii. „Orice ai face, nu face greşeala de a-i spune să scape de coarne.”

"Prea târziu. Deja am făcut."

Pru oftă. „Cum a reacţionat?”

„Cum crezi că a reacţionat? S-a uitat la mine de parcă aş fi fost unul dintre acei oameni ciudaţi care cred în energia paranormală şi participă la lecturi psihice.”

— Pur şi simplu nu te-ai putut abţine, nu-i aşa?

„Am încercat să nu menţionez haina, chiar am făcut-o.”

„Ar fi trebuit să încerci mai mult.”

"Este corect? Ce ai fi făcut?"

Pru i-a aruncat un zâmbet strălucitor, îngâmfat. „Mi-am ţinut gura închisă.”

„Nu am putut rezista. A fost pentru binele lui.”

„Singurul motiv garantat că va enerva pe oricine fără greş.”

„Cel important este că mi-a luat cazul”, a spus Maggie. „Dă telefoane despre femeia moartă, Virginia Jennaway, în timp ce vorbim.”

„Dacă nu învaţă nimic util din câteva apeluri telefonice?”

Maggie se aşeză pe spate şi bătu cu degetul pe masa din Formica. „Am rezervat un bilet pentru conferinţa de la Institutul Guilfoyle în cazul în care domnul Sage nu reuşeşte să identifice şantajatorul după ce dă apelurile telefonice.”

„Mi-a fost frică de asta. Îţi vei pierde timpul.”

„Şantajistul va fi acolo, Pru. Este singurul lucru de care pot fi sigur în acest moment.”

„Vor fi câteva sute de oameni la conferinţă. Cum ai de gând să-l găseşti pe extorsionar în acea mulţime? Nu eşti detectiv. Nu ai idee cum să investighezi o crimă.”

„Mă voi gândi la ceva. În plus, ştii că am fost curios despre Metoda Guilfoyle.”

— Nu mai, răspunse Pru. „Ţi-ai pierdut interesul după ce ai descoperit că vorbitorul invitat la conferinţă va fi Dr. Emerson Oxlade.”

„Recunosc, acum că ştiu că Oxlade este implicat în Institut, nu sunt nici pe departe la fel de interesat de Metoda Guilfoyle, dar asta nu înseamnă că nu există ceva. Oxlade este un om îngrozitor, dar este serios în ceea ce priveşte cercetarea viselor sale şi se bucură de o reputaţie excelentă. Este de înţeles de ce Guilfoyle l-a invitat să prezinte o prelegere. Prezenţa lui dă credibilitate Metodei.”

Pru se aplecă înainte şi îşi coborî vocea. – Ai uitat că Oxlade ţi-a împletit ceaiul cu un medicament halucinogen fără să-ţi spună ce făcea?

"Desigur că nu. Sunt bine conştient că este un prost urât.”

„Dacă te vede la conferinţă? El este obligat să te recunoască.”

„Mă voi ocupa de problemă dacă va apărea.”

— Va apărea, spuse Pru. „Nu-mi place ideea de a participa singur la conferinţă. Ar trebui să merg cu tine.”

„Amândoi ştim că directorul nu ţi-ar acorda niciodată timpul liber. Pentru a fi corect, nimeni în poziţia lui nu ar face-o. Tocmai ţi-ai început noul job acum câteva săptămâni.

— Mă îndoiesc că îmi va acorda vreodată timp liber, spuse Pru. „A fost

clar de la început că Attwater nu aprobă personalul feminin. El crede că femeile sunt potrivite pentru bibliotecile publice din oraşele mici, dar numai bărbaţii sunt potriviţi pentru instituţiile academice şi de cercetare. L-am auzit vorbind cu cineva astăzi şi am descoperit că, dacă nu ar fi fost doctorul Otto Tinsley, nu mi-aş fi primit noul loc de muncă."

„Cine este Tinsley?" întrebă Maggie.

„S-a alăturat recent la facultate şi este foarte apreciat în domeniul parapsihologiei. De asemenea, este foarte drăguţ. Toată lumea din departament a fost impresionată de demonstraţia noului său aparat de detectare ESP. M-a cunoscut când am intrat la interviul cu regizorul. După aceea, a insistat să obţin postul de bibliotecar de cercetare."

Maggie a zâmbit. „Aşa că Attwater a trebuit să te angajeze."

"Da. Profesorii, în special vedetele precum Tinsley, sunt echivalentul divelor de operă din lumea academică. Dar Attwater nu este mulţumit de situaţie. Am senzaţia că îşi aşteaptă timpul, aşteaptă să fac o greşeală sau poate speră că voi crea un scandal de vreun fel. Caută o scuză să mă concedieze."

— Pun pariu că se teme că vei ajunge să-l faci să arate rău, spuse Maggie. „Dacă îşi dă seama cât de multe ştii despre literatura de specialitate paranormal şi cât de bun eşti la cercetare, va începe să-şi facă griji pentru propria slujbă."

„Sunt foarte atent să par competent, dar nu prea competent. Planul meu este să-l fac pe Attwater să arate bine."

„Nu-ţi vinde sufletul doar pentru a-l face pe şeful să pară inteligent", a spus Maggie.

"Glumeşti? Să faci şeful să arate strălucit este o cerinţă a unui loc de muncă, indiferent de domeniul de activitate în care te afli. Scrii o coloană de sfaturi pentru o femeie care se află la mii de mile depărtare în Pacificul de Sud. Mătuşa Cornelia primeşte tot meritul pentru rubrică."

„Bine pentru mine. Nu vreau să-i iau slujba." Maggie îşi ridică ceaşca de cafea. – Întruna din zilele astea, Pru.

— Da, spuse Pru. "Una din aceste zile."

Nu era nevoie ca niciunul dintre ei să termine fraza. Îşi repetau cuvintele unul altuia de când se întâlniseră la o prelegere despre visul psihic, cu câteva luni în urmă. Fiecare dintre ei a concluzionat în mod independent că aşa-zisul expert care a prezentat prezentarea era doar o altă fraudă într-un domeniu plin de contra şi falsuri.

Ea şi Pru găsiseră o ceainărie, comandaseră o oală de Darjeeling şi o tavă cu sandvişuri minuscule şi se instalaseră pentru a discuta observaţiile lor. Două ore mai târziu, gazda îi ceruse să plece pentru că era ora de închidere. Când s-au ridicat în picioare şi şi-au adunat genţile de mână, cei doi au vorbit despre visele lor. Maggie a explicat că îşi dorea să scrie pentru

revistele de confesiuni în timp ce încerca să scrie un roman întreg. Pru dăduse din cap înţelegând şi îşi mărturisese propriul vis: *vreau să deschid o librărie dedicată literaturii paranormalului* .

Nici unul nu-şi realizase încă visul, dar făceau progrese financiare, cel puţin. Amândoi aveau locuri de muncă care le permiteau să pună deoparte nişte bani pentru viitor. Erau singuri pentru că nici unul dintre ei ar putea căuta ajutor de la familiile lor. Sfatul rudelor lor a fost să se concentreze pe căsătorie.

Chiar dacă ar fi fost înclinaţi să se căsătorească, găsirea de soţi ar fi fost complicată, dacă nu imposibil. Şi nu erau atât de înclinaţi. Fiecare dintre ei avea un motiv excelent pentru a evita căsătoria, un motiv înrădăcinat în cea mai puternică dintre toate emoţiile – frica.

"Uita-te la ceas." Pru sări în picioare şi şi-a pus cureaua genţii de mână pe un umăr. „Trebuie să mă întorc la bibliotecă. Anunţă-mă dacă anchetatorul tău rezolvă cazul cu acele apeluri telefonice.”

— O voi face, a promis Maggie.

capitolul 5

Sa întârziat să meargă la culcare cât mai mult posibil pentru că ea ştia că haina va apărea în visele ei şi va trebui să se descurce cu asta. Asta avea să fie o problemă pentru că avea atât de puţin context. Tot ce ştia despre asta era că stătea în biroul lui Sage şi că el şi o persoană necunoscută depuseră energia umbrei. Asta nu i-a dat prea mult de lucru.

Era bună să ignore majoritatea umbrelor pe care le întâlnea în viaţa de zi cu zi. Avusese multă practică încă de la sfârşitul adolescenţei, când abilităţile ei de vis lucid înfloriseră. Nu fusese de ales decât să-şi dezvolte îndemânarea şi puterea voinţei necesare pentru a-şi suprima sensibilitatea la energia lăsată pe obiectele care fuseseră manipulate de oameni aflaţi în strânsoarea unei emoţii intense.

Era prea uşor să gafeşti în umbrele aruncate de obiecte aparent inofensive – un şemineu, un ceas, un deschizător de scrisori. Un coarne. Procesul de încercare şi eroare de a învăţa cum să-şi controleze lumea viselor, într-o oarecare măsură, fusese încărcat. De la început fuseseră şi multe ocazii nefericite când lucrurile mergeau prost şi ea se trezise ţipând. Familia ei fusese profund îngrijorată. Fusese dusă la birourile unei serii de psihiatri şi analişti de vise.

Când avea şaptesprezece ani, doi dintre experţi au diagnosticat-o ca predispusă la atacuri de isterie şi i-au recomandat opt săptămâni într-un sanatoriu privat pentru a-şi „calma nervii”. Învăţase o lecţie valoroasă în timpul şederii ei forţate în interiorul zidurilor Sweet Creek Manor: învăţase cum să-şi ţină gura închisă – de cele mai multe ori.

Zilele acestea a avut grijă să vorbească despre visele ei extreme doar cu cei care i-au înţeles şi acceptat capacitatea neobişnuită şi tulburătoare. Ea

ajunsese la concluzia că probabil va dormi întotdeauna singură. Căsătoria – un risc pe atât de multe niveluri – s-ar putea dovedi catastrofală în cazul ei. Avea potenţialul s-o condamne la un azil.

A turnat un pahar de vin şi a sorbit în timp ce a încălzit o cutie de supă cremă de roşii şi a pregătit un sandviş cu brânză prăjită. Ea a mâncat masa simplă la masa din bucătărie şi a făcut câteva note pentru roman. Nu voia să uite de pistolul de pe biroul lui Sam Sage. Ar adăuga un element intrigant poveştii şi caracterului eroului.

A spălat vasele în chiuveta din bucătărie şi a urcat sus, în camera pe care o folosea ca birou. Ea trimisese prin poştă întrebările şi răspunsurile pentru rubrici de două săptămâni editorului în acea după-amiază. În seara asta ea a avut timp să se dedice scrisului ei.

S-a aşezat la birou şi a scos carnetul legal. După cum îi explicase lui Pru, acum ştia de ce eroul, Bennett North, se simţea greşit.

... Casa arăta ca şi cum ar fi fost construită din resturi ale unui cimitir – bucăţi şi bucăţi de pietre funerare aruncate şi cripte abandonate. Pereţii de stâncă gri se profilau peste oglinda întunecată a Lacului Winter.

Exteriorul conacului era sumbru şi intimidant, dar interiorul a fost cel care a înfrigurat pe Grace până în oase. Camera cu tavan înalt era drapată într-o umbră perpetuă, o întuneric care nu putea fi alungată prin simplul act de a deschide draperiile grele.

Din buştenii îngrămădiţi pe vatra uriaşă de piatră săreau flăcări, dar nu era prea puţină căldură de la ei. Au străbătut o potecă în sus prin horn, părând disperaţi să scape.

Nu avea nicio scăpare pentru Grace. Postul de secretar confidenţial care i se oferise era singura ei speranţă. Dacă s-ar fi retras în Hudson-ul ei îmbătrânit şi s-ar întoarce pe drumul întortocheat de munte, ar lua masa într- o bucătărie de caritate în acea noapte.

Viitorul ei a atârnat de primirea pe care a primit-o de la stăpânul casei, un bărbat cu trăsăturile sculptate ale unui înger căzut.

Bennett North se ridică din spatele întinderii unui birou de mahon lustruit pentru a o saluta.

„Bine aţi venit la Winter Lake”, a spus el.

Vocea lui a rezonat cu lustruirea rece şi încrederea în sine de nezdruncinat produse de banii vechi şi de o descendenţă care se întindea până în Lumea Veche. Ar fi putut să iasă din secolul precedent.

Grace ştia că se uită la un bărbat care nu numai că a acceptat, dar şi a îmbrăţişat greutatea tradiţiilor şi a secretelor pe care le aveau asupra lui de familie, statut social şi bani. Era clar că era mulţumit să

fie prins în trecut. A fost sursa puterii şi a puterii lui. . .

Fără îndoială, Bennett North nu era doar insuportabil, ci şi plictisitor. Era un om legat de trecut, nu unul capabil să-şi croiască un nou viitor.

Maggie a scos capacul unui stilou, a tras linii prin descrierea lui Bennett North şi a încercat o altă abordare.

. . . Exista un sentiment de hotărâre hotărâtă în privinţa lui, care a încărcat atmosfera. Voinţa lui înverşunată s-a reflectat în ochii lui. Bennett North se trezise în iad, dar nu avea să fie învins de forţele acestuia...

A pus jos stiloul, s-a aşezat pe spate şi a citit ce scrisese. Bennett era cu siguranţă pe cale să devină mai interesant şi nu a fost nicio problemă în a afla cine a inspirat noua versiune. Se întrebă dacă Sam Sage va apărea în visele ei.

Gândurile lui Sage au adus o reamintire ascuţită a hainei. Chiar avea nevoie să scoată chestia din biroul lui.

A strecurat blocul legal înapoi în sertar şi se ridică în picioare. De obicei, se putea pierde în scris, dar asta nu avea să meargă în seara asta. Scrisoarea de ameninţare şi haina cereau atenţie. Ar putea la fel de bine să meargă la culcare şi să-şi termine visele. Ştia că vor pluti pe marginea gândurilor ei, trăgând-o de ea, până când le-a exorcizat.

Capitolul 6

Visul…

. . . Ea trece prin coridoarele albe goale ale Sweet Creek Manor, deschizând uşa fiecărei camere pe lângă care trece. Nu ştie pe cine sau ce caută, dar va deschide uşi până când va găsi o cameră cu răspunsuri înăuntru.

Ea deschide o uşă şi vede versiunea veche a lui Bennett North. El îi aruncă o privire confuză, rugătoare, dar nu vorbeşte.

„Nu ţi-am găsit niciodată vocea”, spune ea. "Esti liber sa pleci. Nu am nevoie de tine.”

Ea închide uşa şi deschide alta. De data aceasta îl vede pe Sam Sage. Stă în umbra aruncată de şină.

"Ţi-e frică de mine?" ea intreaba.

„Nu, dar vom avea probleme.”

"De ce?"

„Nu sunt un erou”, spune el.

„Eu sunt scriitorul. Voi decide.”

Închide uşa şi trece în camera alăturată. Scrisoarea de extorcare şi o carte poştală sunt pe podea.

Ea ştie, în felul în care fac visătorii, că cineva se ascunde în colţul camerei, dar nu poate vedea persoana respectivă.

De asemenea, ştie, aşa cum o face de obicei, că visează şi că este timpul să preia controlul asupra scenariului.

Ea se gândeşte la scrisoarea de extorcare. Doar unele dintre cuvinte sunt lizibile în acest peisaj de vis.

Crimă

Burning Cove
Calatorul

Ea se întoarce de la scrisoare. Nu mai este nimic de învăţat din el în acest vis. Experienţa a învăţat-o că, dacă o mai studiază, va deveni anxioasă şi frustrată. Dacă împinge prea tare pentru înţelegere, se va trezi într-un atac de anxietate în toată regula.

Ea examinează cartea poştală. Este cu poza în jos. Există ceva scris pe spate. Ea poate discerne două cuvinte.

Metoda Guilfoyle

Ea ridică cartea poştală şi o întoarce pentru a vedea poza.

Există o ilustrare a unui oraş fermecător în stil mediteranean în faţă. Clădiri văruite în alb cu acoperişuri de ţiglă roşie mărginesc străzile umbrite de palmieri. Oceanul străluceşte în soare. Scena este aproape prea perfectă pentru a fi reală, un oraş cu filmări.

Pe cartea poştală sunt scrise cuvinte. Ea le poate citi clar.

BUN VENIT ÎN BURNING COVE, CALIFORNIA

Ea vede umbra care atârnă peste oraş. Anxietatea îşi desfăşoară aripile întunecate. Ea ştie că trebuie să pună capăt visului. Acum.

Aruncă cartea poştală pe podea şi se grăbeşte spre uşă, din care iese peisajul de vis. Dar chiar înainte de a păşi în siguranţa holului, ea simte mişcare în cameră.

Aceasta nu face parte din scenariu.

Se întoarce şi îl vede pe Emerson Oxlade aruncându-se spre ea, cu o seringă într-o mână.

„Tu îmi aparţii”, spune el.

Panica o cuprinde. Ea îşi pierde controlul asupra peisajului viselor. Ea aleargă spre uşă. Este ca şi cum ai încerca să treci prin nisipurile mişcătoare. . .

Ea s-a smuls din vis, a deschis ochii şi s-a aşezat pe marginea patului. Pulsul îi bătea prea repede şi nu părea să respire adânc.

„Respiră”, şopti ea în întuneric. „Nervii tăi sunt bine. Ştii să respiri. Doar respira."

După câteva minute, s-a calm. Când a fost mulţumită că avea nervii sub control, a aprins lampa şi a întins mâna spre jurnalul de vis de pe noptieră. Ea a notat ceea ce păreau elementele importante ale visului înainte ca acestea să poată aluneca; înainte să se poată convinge că îşi imagina lucruri.

Când a terminat, şi-a studiat notiţele. Intuiţia ei îi spunea că răspunsurile

pe care le căuta se aflau în Burning Cove şi că avea nevoie de Sam Sage să le găsească, dar ştia deja asta.

Una peste alta, nici una dintre călătoriile ei de vis mai utile.

Capitolul 7

Telefonul de pe biroul lui Sam a sunat la cinci minute după ora opt în dimineaţa T următoare.

„Am un apel pentru domnul Sage de la detectivul Flynn de la Departamentul de Poliţie Keeley Point”, a spus operatorul. „Veţi accepta acuzaţiile?”

Sam tresări şi apoi şi-a amintit că va pune pe factură costul apelului la plată.

„Da, voi accepta acuzaţiile”, a spus el.

— Haide, detectiv Flynn, spuse operatorul.

"Salvie? Acesta este Flynn. Am primit mesajul tău când am intrat în birou acum câteva minute. De ce te uiţi la înecul Jennaway?

Sam a primit şoapta familiară de certitudine care îi spunea că era pe drumul cel bun. Faptul că Flynn telefonase imediat ce primise mesajul răspundea la întrebarea cheie. Un poliţist de omucideri aflat la o sută de mile distanţă avea lucruri mai bune de făcut decât să întoarcă un apel unui detectiv privat – un străin – cu excepţia cazului în care detectivul avea câteva întrebări despre moarte.

„Am un caz de şantaj aici, în Adelina Beach, care pare să fie legat de moartea domnişoarei Jennaway”, a spus el.

„Numele Sage sună familiar. Eşti poliţistul care a arestat-o pe Chichester pentru Crimele Bloody Scarf cu ceva timp în urmă?

"Din pacate, da."

„Ce vrei să ştii despre Jennaway?”

Sam închise câteva minute mai târziu şi îşi studie notele. Întindea mâna spre receptor când telefonul sună din nou. Două telefoane înainte de opt şi jumătate dimineaţa. Afacerea începea la Sage Investigations. Se putea gândi la o singură persoană în afară de detectivul Keeley Point, care avea să sune la acea oră. A primit un mic zgomot plăcut de anticipare când ridică receptorul.

— Investigaţii înţelepte, spuse el.

— Ai văzut ziarul de dimineaţă?

A sunat corect, dar Margaret Lodge nu era într-o dispoziţie bună. Era furioasă. „Domnişoara Lodge?” spuse el, încercând să o joace cu prudenţă.

„Da, desigur că sunt eu. Cine te-ar mai suna la ora asta?”

"De fapt-"

„Apropo, pentru că vom lucra împreună, ai putea la fel de bine să-mi spui Maggie. Ai citit *Adelina Beach Courier* azi dimineaţă?”

Se uită la hârtia de pe birou. "Nu încă. De ce? Este acolo-"

"Deschidel. Accesaţi coloana Celebrity Confidential. Grabă."

A fixat telefonul între umăr şi urechea dreaptă şi a întins mâna spre hârtie.

„Unde este rubrica Celebrity Confidential?” el a intrebat.

„Jumătatea de jos a paginii Societăţii.”

Nerăbdarea îi ascuţi vocea. A decis să nu ceară instrucţiuni suplimentare. Avea sentimentul că ea ajunsese deja la concluzia că nu era Sam Spade sau Nick Charles.

A găsit pagina Societăţii, a localizat coloana de sub faldă şi a citit-o cu voce tare:

> Ce editorialist celebru de sfaturi a fost văzut bea un flux nesfârşit de Manhattan la Paradise Club din Burning Cove, acea destinaţie de vacanţă a celor bogaţi, celebri şi umbriţi? Nimeni altul decât mătuşa Cornelia, notoriu retrasă. Da, mătuşa aia Cornelia, cea care apare şase zile pe săptămână în ziarele din toată ţara.
>
> Cine ar fi ghicit că consilierul de încredere al miilor de oameni nu este matrona netedă şi potrivită a imaginaţiei noastre, ci mai degrabă o roşcată plină de farmec, cu o garderobă pentru care orice actriţă de la Hollywood ar ucide cu voioşie?

Ni s-a spus că mătuşa Cornelia este în oraş pentru a participa la conferinţa de deschidere a noului Institut Guilfoyle. Poate că speră să înveţe cum să-şi folosească visele ca o resursă pentru sfaturi pe care le poate transmite cititorilor săi fideli.

A pus hârtia jos pe birou. – Presupun că nu ştiai că angajatorul tău se află în Burning Cove.

„Lillian cu siguranţă *nu este* în Burning Cove.” Vocea lui Maggie era strânsă de indignare. „Ţi-am spus că e într-o călătorie prelungită în Pacificul de Sud. De asemenea, nu este roşcată şi bea martini, nu Manhattan. Ea nu iese în cluburi de noapte fierbinţi. Înţelegeţi ce vă spun, domnule înţelept?”

— Sam, spuse el automat.

"Ce?"

„Dacă ar trebui să-ţi spun Margaret, ar fi bine să-mi spui Sam.”

„Maggie, nu Margaret. Fostul meu logodnic mi-a spus Margaret. Nu vrei să-mi aminteşti de el.”

"Bine. Dreapta." Conversaţia dispăruse violent de subiect. Sam se forţa să se concentreze asupra cazului. – Înţeleg că crezi că cineva se preface a fi mătuşa Cornelia.

„Este destul de evident că o fraudă a descoperit că adevărata mătuşă Cornelia este plecată din ţară şi acum îşi face identitatea în Burning Cove.”

"De ce?" întrebă el, apucându-se de un fir firav de logică care părea să atârnă în aer.

— Habar n-am, spuse Maggie. „Dar trebuie să facem ceva în privinţa asta imediat.”

Trebuie *să facem ceva* care l-a alarmat.

„Nu-ţi face griji”, a spus el, încercând să pară profesionist şi liniştitor. „Dacă eşti pregătit să plăteşti pentru o excursie la Burning Cove, voi conduce acolo şi voi vorbi cu femeia care pretinde că este mătuşa Cornelia. Dar poate ţi-ar plăcea să auzi mai întâi raportul meu despre moartea Virginiei Jennaway?

"Ce? Oh, da, desigur. Am fost atât de şocată de articolul Celebrity Confidential despre mătuşa Cornelia încât aproape că am uitat situaţia Jennaway. Ce ai aflat?”

Tocmai am vorbit cu un detectiv care lucrează la omucidere în Keeley Point. El a spus că moartea lui Jennaway a fost considerată accidentală, dar după aceea au existat zvonuri.”

"Din ce?"

„Evident că Virginia Jennaway a fugit cu o mulţime rapidă de oameni din lumea socială plictisiţi. Se zvoneşte că consumă droguri. O rudă a găsit cadavrul spălat pe plajă într-o dimineaţă. Bârfa a fost că Jennaway a murit cel mai probabil din cauza unei supradoze, iar familia a ascuns-o.”

„Şi acum, patru ani mai târziu, cineva o învinovăţeşte pe mătuşa Cornelia

pentru tragedie?”

„Nu, cineva caută să facă profit. Şantajul este despre bani, nu dreptate sau răzbunare.” Sam făcu o pauză, gândindu-se. „Lillian Dewhurst are vreo legătură cu Keeley Point?”

"Nu am nici o idee. Lillian nu a vorbit niciodată prea mult despre trecutul ei. Tot ce ştiu este că este ultima din familia ei şi a moştenit o mulţime de bani. Important este că cine a scris scrisoarea de extorcare ştie, evident, că Lillian Dewhurst este mătuşa Cornelia.

— Nu neapărat, spuse Sam. „Dacă şantajatorul ar fi ştiut că Dewhurst este Cornelia, scrisoarea ar fi fost trimisă direct la adresa ei de aici, în Adelina Beach. Ai spus că a fost livrat într-o pungă de corespondenţă pentru cititor, care a venit de la editorul de la *Courier* »

"Asta e corect." Vocea lui Maggie s-a luminat. – O observaţie excelentă, domnule înţelept.

„Crezi sau nu, aceasta nu este prima mea investigaţie.”

Ea a ignorat asta. – Vrei să spui că estorcatorul are motive să creadă că femeia care este mătuşa Cornelia a fost implicată în moartea lui Jennaway, dar nu cunoaşte identitatea reală a mătuşii Cornelia.

"Da."

— Pare destul de ciudat, nu crezi?

— Nu neapărat, spuse Sam. „Indicează că şantajatorul poate să fi venit din cauza informaţiilor incriminatoare la mâna a doua. Ştie ceva despre ceea ce s-a întâmplat, dar nu îi cunoaşte personal pe jucători.”

„Hmm. Inteleg la ce te referi."

— Te superi dacă te întreb cum ai obţinut postul de asistent al mătuşii Cornelia?

„Ne-am întâlnit la un seminar despre visele lucide”, a spus Maggie. „Amândoi suntem interesaţi de subiect. De ce?"

Mai multe chestii de vis proaste. Sam şi-a înăbuşit un geamăt şi şi-a amintit că încă mai bate munca de divorţ.

„Iată ce mi se pare ciudat”, a spus el. „Domnişoara Dewhurst a fost aproape retrasă de ani de zile, dar ea decide brusc să plece într-o călătorie lungă pe ocean, în care va rămâne blocată pe o navă cu o mulţime de alţi pasageri.”

"Punctul tau?"

„Este greu să fii retras pe o navă.”

La celălalt capăt al telefonului s-a auzit o altă tăcere.

„Cu câteva săptămâni în urmă, Lillian a început să iasă din carapacea ei , a spus Maggie.

„A existat un motiv pentru schimbare?”

— Nu este treaba dumneavoastră, domnule înţelept.

„I-ai sugerat poate să arunce o piesă de mobilier perfect bună? Un scaun frumos? O lampă? O haină?”

„Nu vom discuta problema”, a spus Maggie. Pe fiecare cuvânt atârnau ţurţuri. „Aţi spus clar că nu sunteţi un student la metafizică. Să revenim la subiectul anchetei pe care v-am angajat să o efectuaţi.”

"Sigur. Vă las fizica în seama dumneavoastră.”

"Metafizică."

"Trecând peste. Presupun că, în calitate de asistent al lui Dewhurst, te ocupi de corespondenţa ei. A primit vreun e-mail neobişnuit adresat direct ei în ultima vreme?

„Nimic de natură personală. Ea primeşte facturi în nume propriu şi extrase de cont. De asemenea, este abonată la unele reviste şi reviste ştiinţifice.”

„Ce fel de reviste ştiinţifice?”

„Reviste care se concentrează pe metafizică.” Vocea lui Maggie era acum glacială.

„Uită că am întrebat.”

„Nu va fi dificil.”

„Aţi observat apeluri la distanţă lungă pe cea mai recentă factură de telefon?”

"Nu."

Sam se gândi o clipă. – Vreo şansă să aibă o cutie poştală anonimă la oficiul poştal?

"Nu din cate stiu eu." Maggie făcu o pauză. „Totuşi, este o idee interesantă. O cutie poştală ar fi o modalitate excelentă de a păstra anumite tipuri de corespondenţă secrete faţă de ceilalţi din gospodărie. În acest caz, însă, întrebarea este, de ce să te deranjezi? Domnişoara Dewhurst trăieşte singură.”

Sam a primit şoapta fantomatică a conştientizării. „Pareţi să fiţi unul dintre puţinii oameni care sunt apropiaţi de Lillian Dewhurst.”

— Crede-mă, asta mi-a trecut prin cap, spuse Maggie, cu vocea ei ascuţită, dar nu defensivă. „Singurul secret de care sunt conştient este că ea este mătuşă Cornelia. Nu eu sunt cel care îmi şantajează angajatorul. Dacă aş fi fost, nu te-aş fi angajat.”

„Ar fi un mod interesant de a abate suspiciunea de la tine.”

„Hmm.”

I s-a părut că aude foşnet de hârtie. Era un sunet mic, nesemnificativ, dar dădea clopote de avertizare.

„Domnişoara Lodge? Ce faci?"

— Făcând doar câteva note, spuse ea puţin prea lin. "Te rog continuă."

Ea lua notiţe? Asta nu suna bine. Nu era sigur de ce nu suna bine, dar intuiţia lui îi spunea că era de rău augur.

„Ai lucrat pentru Dewhurst câteva luni şi acum scrii rubricile”, a spus el.

„Nu am scăpat de ea pentru a-şi obţine slujba, dacă asta sugerezi.”

„Încerc doar să stabilesc faptele.”

„Nu vreau slujba ei. Este o carieră bună, dar nu este chemarea mea. Este însă chemarea domnişoarei Dewhurst. Are talentul de a da sfaturile potrivite.”

„De ce nu este o chemare pentru tine?” întrebă el, distras.

„Nu se ştie niciodată cum se termină povestea.”

"Ce?"

„Un editorialist de sfaturi aproape niciodată nu află dacă persoana care a cerut ajutor a primit sfatul şi, dacă da, cum au funcţionat lucrurile”, a explicat Maggie. „Mi se pare că munca este oarecum nesatisfăcătoare. Vreau să ştiu rezultatul.”

La fel şi eu, se gândi Sam. Înapoi la afaceri. „De ce Burning Cove?”

"Pardon?"

„Extorsionistul crede că conferinţa de la Institutul Guilfoyle va fi un loc bun pentru a încasa plata şantajului. Ai spus că Dewhurst s-a gândit să participe la eveniment?

„Am vorbit despre asta, dar în cele din urmă ne-am răzgândit amândoi.”

"De ce?"

„Lillian a decis în schimb să plece în Pacificul de Sud. M-am răzgândit după ce am descoperit că doctorul Emerson Oxlade va fi lector invitat.”

— Îl consideri un şarlatan?

„Nu în sensul obişnuit. Este un medic adevărat şi este serios în ceea ce priveşte cercetările sale în domeniul visului lucid, dar este extrem de lipsit de etică. Ştiind că a fost implicat cu Institutul Guilfoyle, m-a înlăturat ideea de a participa.”

Era rândul lui să ia notiţe. Sam luă un creion şi notă numele *Oxlade* .

„Cum aţi ajuns la această concluzie despre doctorul Oxlade?” el a intrebat.

"Poveste lunga. Nu este relevant.”

A mâzgălit cuvântul *personal* şi l-a urmat cu un semn de exclamare.

„Ce faci, domnule înţelept?”

„Doar luând câteva note.”

"Oh." Ea a tacut.

El a zâmbit, mulţumit că a putut să-i oprească răceala, cel puţin pentru câteva bătăi, aruncându-i propriile ei cuvinte înapoi. Momentul de satisfacţie a fost însă trecător, pentru că a revenit imediat să se întrebe de ce ea făcuse notiţe mai devreme. Cu siguranţă era ceva îngrijorător în asta, dar nu-şi putea da seama de ce îl nelinişte.

Şi-a amintit să rămână concentrat asupra cazului.

„Totul despre această situaţie pare să fie legat de conferinţa de la

Institutul Guilfoyle”, a spus el.

"Exact." Energia i-a insuflat din nou vocea. „Am ajuns la aceeaşi concluzie.”

„Sunt bucuros să continui să investighez, dar nu va fi ieftin. Bolnav am nevoie de o cameră de hotel în Burning Cove şi există costul benzinei, meselor, apelurilor telefonice etc.

„Banii nu sunt o problemă, domnule înţelept. Sunt de acord că următorul pas este să participi la conferinţa de vis de la Institut. Se deschide mâine seară cu o recepţie oficială. Aţi prefera să vă luaţi propria maşină sau aţi dori să mă însoţiţi? Există trenul, desigur, dar va fi mai convenabil să avem propriul nostru vehicul odată ce ajungem în Burning Cove. Nu vrem să fim nevoiţi să sunăm un taxi de fiecare dată când trebuie să urmărim un suspect.”

El a strâns mai tare telefonul. – Fără supărare, domnişoară Lodge, dar nu cred că ar fi o idee bună să mă însoţiţi.

„Maggie, îţi aminteşti? Bineînţeles că trebuie să merg cu tine. Eu sunt

acoperirea ta.” "Scuzaţi-mă?"

„Pentru a ne strecura în mulţime fără a atrage atenţia asupra noastră, va trebui să părem participanţi obişnuiţi la conferinţă. Ştiu multe despre visele lucide. Pot să vorbesc limba, dacă înţelegi ce vreau să spun.”

"Nu chiar."

„Voi putea să mă amestec şi să-ţi ofer un motiv credibil pentru a fi acolo.”

„Nu cred că...”

„Mă voi ocupa de rezervările la hotel şi de biletele la conferinţă”, a încheiat Maggie. „Nu vă faceţi griji pentru costuri.”

Îi trecu prin minte că pierde controlul asupra conversaţiei, asupra cazului şi asupra clientului. Se forţa să se concentreze.

"Dar despre munca ta?" el a întrebat. „Trebuie să scrii rubrica de sfaturi. Cum poţi decola spre Burning Cove?”

„Este foarte atent din partea ta să fii îngrijorat de munca mea, dar nu trebuie să-ţi faci griji. Următoarele două săptămâni de sfaturi pentru Draga mătuşă Cornelia sunt în drum spre redactor în timp ce vorbim. Sunt o persoană foarte eficientă. Vom avea nevoie de o poveste bună pentru a explica de ce sunteţi cu mine la conferinţă. Nu-ţi face griji, mă voi gândi la ceva.”

„Trebuie să-ţi spun că doar gândul că ai pregătit o poveste de acoperire îmi provoacă frică.”

Maggie fie nu l-a auzit, fie nu era atentă.

„Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât are mai mult sens să iau o singură maşină”, a spus ea. „Domnişoara Dewhurst a insistat să folosesc noua ei Packard minunată cât este plecată. Te iau mâine la nouă. Care este adresa ta?"

Se întrebă dacă ar trebui să intre în panică.

„Eleven Beachfront Drive”, se auzi el spunând.

"Am înţeles. Ai o jachetă de seară? Veţi avea nevoie de unul.”

— O jachetă de seară?

„Este Burning Cove. Desigur, vei avea nevoie de o jachetă de seară. Nu-ţi face griji dacă nu ai unul. Sunt sigur că vei putea închiria ceva potrivit când ajungem acolo. Ne vedem mâine la nouă. Burning Cove se află la aproximativ o sută de mile nord de LA. Vom ajunge acolo la timp pentru prânz.

Se auzi un clic. Telefonul s-a stins. Îşi luă receptorul de la ureche şi se uită la el pentru o clipă. Nicio întrebare despre asta. Pierduse controlul asupra conversaţiei, asupra cazului şi asupra clientului.

Cu siguranţă este timpul să intri în panică.

Capitolul 8

Scaunele din piele albă ale lui Packard erau moi ca unt. Încrustaţia din lemn lustruit de pe panoul de bord strălucea. Sub capota lungă de un kilometru era mult mai multă putere decât ar putea fi justificată de orice şofer rezonabil care nu se afla pe o pistă de curse.

Maggie Lodge a condus ca Wilbur Shaw urlând pe autostrada Indianapolis Motor Speedway. Tot ce îi lipsea era o pereche de ochelari de curse.

Vârful era coborât, aşa că Sam a trebuit să ridice vocea pentru a fi auzit deasupra vântului biciuitor şi a urletului motorului.

— Eşti sigur că angajatorul tău nu o va deranja că îi conduci maşina până la Burning Cove? el a intrebat.

— Ţi-am spus, ea a insistat să folosesc Packard-ul cât mai mult posibil, răspunse Maggie. „Nu este superb?”

„Este multă maşină”, a spus Sam.

"Ce?"

"Nu face nimic."

Maşina era frumoasă şi în alte împrejurări – dacă ar fi fost la volan, de exemplu – s-ar fi distrat. Ziua a fost perfectă pentru o plimbare pe coastă – cer albastru limpede şi un ocean strălucitor ca un diamant. Dar doamna de la volan transforma ceea ce ar fi trebuit să fie o călătorie plăcută într-o plimbare cu roller-coaster.

Părul lui Maggie până la umeri era din nou prins cu o eşarfă care fusese îndoită într-un triunghi şi înnodată sub bărbie. Purta o cămaşă albă de mătase şi o pereche de pantaloni verde închis cu talie înaltă. Ochelarii de soare şi mănuşile din piele au adăugat o notă strălucitoare. Era genul de

femeie despre care ar fi trebuit să-l avertizeze mama unui bărbat: inteligentă, independentă, îndrăzneaţă, nesăbuită, imprevizibilă – de-a dreptul înfricoşătoare.

S-a prins de cotiera şi s-a sprijinit în timp ce Maggie a accelerat din altă curbă strânsă. Avea nevoie de o distragere a atenţiei.

— Despre povestea noastră de acoperire... a spus el.

„Nu-ţi face griji, am rezolvat totul.”

"Este corect?"

„Voi spune oamenilor că fac cercetări pentru o carte despre visul lucid şi că eşti asistentul meu. Ne va oferi amândoi motive pentru a pune întrebări şi a intervieva oameni.”

„Ai o imaginaţie excelentă”, a spus el.

"Ştiu."

„Vrei un sfat de la un investigator profesionist?”

— Desigur, spuse ea. „Te-am angajat pentru expertiza ta.”

„Dacă cineva întreabă, continuă şi spune-i că scrii o carte. Asta nu îi va face pe oameni să fie suspicioşi. Toată lumea crede că poate scrie o carte. Dar permiteţi-mi să pun întrebările care se referă la investigaţie.”

„Probabil mai bine să-l cânţi după ureche, nu crezi?”

— Nu, spuse Sam. „Ce ştii despre Institutul Guilfoyle?”

„Ţi-am spus, Arthur Guilfoyle îşi face un nume în domeniul viselor lucide. El spune că îi poate învăţa pe oameni să-şi folosească Metoda pentru a deschide o cale către simţurile lor psihice.”

"Chiar aşa?"

„Aud scepticism.”

„Da, da.”

„Guilfoyle nu este singurul în credinţa lui”, a spus Maggie, lansând Packard-ul dintr-o altă curbă. „Teoriile lui sunt uimitor de similare cu cele ale lui Edgar Cayce, de exemplu.”

„Asta nu mă linişteşte.”

„Ai spus clar că nu eşti un credincios când vine vorba de paranormal.”

O parte din entuziasm se scurgea din vocea ei. A fost înlocuită cu frica rece pe care o detectase cu două zile înainte, când ea intrase în biroul lui. A fost surprins să-şi dea seama că îi era dor de căldură.

„Din experienţa mea, oricine pretinde că are puteri paranormale este o fraudă, un şarlatan sau un delir”, a spus el.

„Ce zici de intuiţie?” ea a intrebat.

El a aruncat o privire la ea, enervat. "Asta e diferit."

"Esti sigur?"

"Pozitiv. Fiecare poliţist pe care îl cunosc crede în intuiţie. Uită-l. Ce altceva îmi poţi spune despre Guilfoyle?”

„Guilfoyle susţine că poate învăţa aproape pe oricine cum să devină un

visător lucid”, a spus Maggie. „Pentru cei dintre noi care o fac în mod natural, el susţine că Metoda lui ne va ajuta să obţinem un control mai mare asupra viselor noastre.”

„Faceţi frecvent acest vis lucid?”

„Încă din adolescenţă”, a spus ea. „Am un control destul de bun, dar nu este departe de a fi perfect. Lucrurile uneori ies în afara scenariului.”

„Adică pierzi controlul asupra visului?”

Gura i s-a strâns puţin. "Da."

„Când se întâmplă asta, presupun că visul devine un vis obişnuit?”

"Nu chiar. Ei bine, cine ştie cum arată un vis obişnuit pentru cineva ca mine?”

"Ce înseamnă asta?"

„Nu contează, nu este important”, a spus ea.

„Există o aplicaţie practică pentru Metoda Guilfoyle, presupunând că funcţionează?” el a intrebat.

"Cu siguranţă." Entuziasmul a stârnit din nou în vocea lui Maggie. „O persoană care este afectată de coşmaruri, de exemplu, ar putea fi capabilă să folosească tehnica pentru a rescrie scenariile viselor urâte.”

A auzit şoapta fantomatică a intuiţiei sale şi ştia că pentru Maggie, posibilitatea de a rescrie un coşmar era mai mult decât o chestiune de curiozitate sau de interes academic. A fost personal.

„Văd apelul”, a spus el, încercând să nu pară sceptic. „Cine nu şi-ar dori să poată rescrie un vis urât?”

"Exact." Ea a frânat pentru o curbă. „Găsesc că visele mele lucide sunt adesea destul de utile atunci când vine vorba de generarea de idei de complot.”

I s-a răcit. „Idei de complot? Eşti scriitor?”

„Lucrez la un roman de suspans, dar până acum nu am reuşit să vând decât nuvele revistelor de confesiune. Nu sunt mulţi bani în genul ăsta de publicare şi, să fiu sincer, nu mă pricep prea bine la asta. De aceea o asist pe Lillian Dewhurst. Am nevoie de bani în plus.”

A închis ochii pentru următoarea curbă. „De ce nu eşti bun la a scrie mărturisiri?”

„Toate poveştile au aceeaşi temă – păcat, suferi, pocăieşte.” Maggie a redus treapta. „Protagonistul feminin este cel care poate păcătui, desigur, şi aproape întotdeauna implică sex. Afaceri ilicite, aşa ceva. Sunt bine cu partea aia. E distractiv să scrii. Dar este incredibil de plictisitor să faci fragmentele de suferinţă şi pocăinţă.”

S-a prins de marginea tocului ferestrei pentru a se pregăti pentru o altă curbă. „Lasă-mă să ghicesc – nu scrii din experienţă personală.”

"Desigur că nu. Nimeni nu putea acumula atât de multe experienţe interesante, indiferent cât de mult ar fi încercat ea. Ce succes am avut pe

piaţa revistelor este un tribut adus creativităţii mele, dacă mă întrebaţi pe mine. Ai fi surprins cât de dificil este să vină cu o mulţime de mărturisiri false.”

„Sunt, desigur, şocat să aud că acele reviste sunt de tipărire de ficţiune.”

Ea a râs. „În acelaşi mod în care revistele de detectivi şi de poliţie publică poveşti false despre crime.”

Sam se uită drept înainte la autostrada cu două benzi şi se gândi la faptul că avea un scriitor pentru un client, unul care scria mărturisiri false adevărate. Ar putea acest caz să devină mai năuci?

Era timpul să schimbăm subiectul.

„Unde stăm în Burning Cove?” el a intrebat.

„Din păcate, nu Hotelul Burning Cove.” Ea a călcat pe gaz când ieşiră dintr-o curbă. „Două motive. În primul rând, mă îndoiesc că aş fi putut primi rezerve cu un preaviz atât de scurt. În al doilea rând, Institutul recomandă ca participanţii la conferinţă să stea la un hotel din apropiere, Sea Dream, care este afiliat Institutului şi se află la câţiva paşi de teren. Am reuşit să ne fac rost de camere comunicante. Astfel, vom putea discuta în privat descoperirile noastre.”

Descoperirile noastre. Cuvintele i-au îngheţat intestinele. Sau poate că se îmbolnăvea de maşină.

„Sunt două recepţii formale”, a continuat Maggie. „Cred că am menţionat evenimentul cu şampanie programat pentru diseară. Celălalt eveniment este un cocktail de rămas bun în a treia seară a conferinţei. Ai adus o jachetă de seară sau ar trebui să mergem la cumpărături în Burning Cove?

Îşi ţinu respiraţia în timp ce Maggie frâna pentru o altă curbă. Distracţia nu mai funcţiona.

— Ar fi bine să te opreşti, spuse el.

"De ce?"

„Două motive. Primul este că e rândul meu să conduc.”

„Nu mă deranjează să conduc. Îmi place."

„Al doilea motiv este că, dacă nu te opreşti şi nu schimbi locul cu mine, mă voi îmbolnăvi de toate aceste scaune frumoase din piele.”

„Un stomac delicat?”

"Oh da. Foarte delicat.”

Ea a încetinit Packard-ul şi a intrat într-o prezenţă. Îşi deschise uşa cu un sentiment de uşurare şi se desprinse din adâncul scaunului. Maggie a coborât pe partea ei a maşinii. Fără un cuvânt şi-au schimbat poziţiile.

A pus maşina decapotabilă în viteză, a tras pe autostradă şi a condus spre Burning Cove într-un ritm liniştit.

— Cred că nu eşti obişnuit cu maşinile rapide, se aventură Maggie după o clipă.

"Nu cred."

— Sunt sigură că te vei obişnui cu asta în curând, spuse Maggie încurajatoare. „Este emoţionant să conduci.”

„Uh-huh.”

— Despre jacheta ta de seară, spuse ea.

"Nu vă faceţi griji. Am arestat câţiva mafioţi în timpul meu. Ştiu să mă îmbrac pentru un oraş ca Burning Cove.”

Capitolul 9

Se pare că intenţionează să vândă naiba metoda Guilfoyle, a spus Sam. „Acest loc trebuie să fi costat o avere, ca să nu mai vorbim de banii necesari pentru a-l remodela, astfel încât să poată fi folosit în scopuri comerciale.”

— Trebuie să recunosc că sunt puţin surprinsă, a spus Maggie. „Guilfoyle este o

stea în devenire în lumea analizei viselor, dar nu mi-am dat seama că a avut atât de mult succes.”

Stăteau într-un alcov pe o parte a încăperii vaste, cu pahare de şampanie în mână. Împreună l-au urmărit pe Arthur Guilfoyle şi soţia sa, Dolores, întâmpinând oaspeţii la recepţia cu şampanie. Au fost cel puţin o sută de oameni până acum şi mai mulţi soseau pe minut. Femeile pluteau prin cameră în rochii cu mărgele şi bijuterii strălucitoare. După cum prezisese Maggie, bărbaţii purtau jachete de seară.

Sam şi-a dat seama că, între cariera sa de detectiv de omucideri în LA şi căsătoria lui de scurtă durată cu fiica unui magnat bogat, a văzut interioarele suficiente conace pentru a putea judeca vechiul. Moşie Carson Flint. Fără îndoială, complexul extins de clădiri în stil colonial spaniol care era acum Institutul Guilfoyle era impresionant chiar şi după standardele Californiei de Sud.

Proprietatea fusese construită pe o bucată mare de proprietate situată deasupra stâncilor accidentate chiar în afara Burning Cove. Unele dintre structurile mai mici care probabil adăpostiseră cândva îngrijitorii şi personalul casnic aşteptau încă renovări. Era clar că noii proprietari vărsaseră bani în clădirea principală, în câteva vile pentru oaspeţi şi în

grădinile vaste.

Proporţiile în holul Institutului erau la scară mare. Fiecare uşă şi fereastră era supradimensionată, arcuită şi încadrată în lemn de culoare închisă. Candelabre masive din fier forjat atârnau de grinzi grele de lemn. Podeaua era acoperită cu plăci calde de teracotă. Covoarele de zonă au fost realizate în culori mediteraneene profunde şi bogate. Sam ştia că nu era un expert în artă, dar picturile atârnate pe pereţii tencuiţi păreau scumpe.

Maggie se înseninase imediat când i se alăturase în holul din afara camerelor lor de hotel, purtand jacheta albă şi papionul şi restul ţinutei de seară. Părea atât de uşurată încât hotărâse imediat să nu mai menţioneze că fiecare obiect, inclusiv butonii de aur, era un rest din căsnicia lui condamnată. La fel ca şicana.

Elizabeth făcuse tot posibilul să încerce să-l facă să se integreze în societatea LA. Ea nu reuşise. Nu a fost vina ei. Ştia de la început că nu va fi niciodată mai mult decât un observator în lumea ei şi, de altfel, unul dezinteresat. Cu cât observase mai mult, cu atât îşi dorise mai puţin să devină parte a setului social de clasă superioară în care se muta Elizabeth.

L-a lovit că a fi aici cu Maggie era diferit. Era confortabil să stea în alcov cu ea din câteva motive. Prima era că ea nu îi cerea să devină ceva ce el nu era. Fusese îngrijorată de geaca de seară doar pentru că credea că constituie camuflajul de care avea nevoie pentru a merge sub acoperire pentru anchetă.

Aşa că da, era entuziasmată când venea să-i spună cum să-şi facă treaba, dar nu avea nicio problemă cu asta. Ştia deja cum să-şi facă treaba. I s-a părut distractiv să o pună să-l instruiască în arta investigaţiei. Bine, a fost şi iritant. De ce l-a amuzat? Unul dintre misterele universului, probabil. Fă din asta unul dintre misterele Maggie Lodge.

Cât despre cel de-al doilea motiv pentru care era fericit să stea aici cu ea – ei bine, nu era încă sigur ce era, dar mai era un motiv, pentru care era pozitiv.

Camuflajul ei în seara asta a fost pe deplin satisfăcător, în ceea ce îl privea pe el. Purta un număr verde smarald cu mâneci scurte şi fluturate. Rochia era modestă în faţă şi tăiată jos în spate şi se agăţa de curbele ei feline. Ţesătura mătăsoasă îi curgea peste şolduri şi se opri chiar înainte de gleznele ei foarte frumoase şi de sandalele verzi de seară.

Părul ei era desfăcut în centru şi tuns la spate în spatele urechilor cu câţiva piepteni. A căzut în valuri moi pe umerii ei. Bijuteriile ei se limitau la o pereche de cercei simpli de aur şi o geantă minusculă de seară împânzită cu paiete aurii. Elegant. S-ar fi mulţumit să stea în alcov cu ea toată seara, sorbind şampanie şi studiind mulţimea.

Studiind mulţimea.

Acesta era – al doilea motiv pentru care îi plăcea să fie aici cu Maggie.

Era o străină – un observator – ca el. Nu era sigur de unde ştia asta, dar avea încredere în intuiţia lui. Poate, în adâncul sufletului, aveau de fapt câteva lucruri în comun. Dar probabil că nu.

„Guilfoyle poate fi un psihic fals care vinde vise, dar judecând după mărimea acestei mulţimi, este evident că are un adevărat talent pentru promovare”, a spus el.

Maggie sorbi puţină şampanie, dar nu şi-a dispărut atenţia de la oamenii care măcinau prin camera mare. Ştia că ea cerceta feţele celor din jur, încercând să descopere femeia care se dădea drept angajatorul ei.

„Ţi-am spus, Guilfoyle are câteva teorii şi tehnici interesante”, a spus ea. „De aceea am plănuit iniţial să particip la această conferinţă.”

Sam îi urmărea pe Arthur şi Dolores Guilfoyle jucând rolul unor gazde amabile la intrarea în hol. Au format un cuplu frumos, plin de farmec. Dolores era o blondă uimitoare şi sofisticată. Purta o rochie roz pal care strălucea cu ceea ce trebuie să fi fost un milion de paiete roz pal. Mănuşi lungi roz, o geantă roz delicată şi o mulţime de bijuterii au completat ţinuta.

Arthur avea ochii întunecaţi şi profilul cizelat al unui bărbat de frunte. El a folosit un farmec lustruit care părea să funcţioneze la fel de bine pentru bărbaţi ca şi pentru femei. Hainele sale de seară alb-negru se potrivesc cadrului lui înalt şi slab, cu o perfecţiune care putea fi obţinută doar prin croiala manuală. Părul lui întunecat, până la guler, era periat pe spate de pe vârful unei văduve dramatice şi strălucea cu cantitatea potrivită de ulei.

Pe lângă familia Guilfoyle, patru tineri atrăgători – doi bărbaţi şi două femei – au circulat prin cameră oferind şampanie şi o primire călduroasă. Purtau etichete cu numele care îi identificau ca ghiduri de vis. Toţi păreau că ar fi fost împrumutaţi de la un studio de film pentru seară.

— Crezi că e ceva în neregulă cu ochii lui Guilfoyle? întrebă Sam pe un ton scăzut.

"Ochii lui?" Maggie era evident surprinsă de întrebare. „Nu, ce te face să întrebi asta?” „Am observat o privire ciudată în ei când ţi-a sărutat mâna.”

"Oh corect." Maggie a zâmbit. "Domnul. Guilfoyle posedă ceea ce se numeşte o privire mocnitoare.”

„M-am gândit că poate avea o problemă de vedere. Chestia care mocneşte funcţionează la tine?”

„În alte circumstanţe, s-ar putea să-l consider distractiv, dar am alte interese în acest moment.”

— Luaţi în serios chestia asta de cercetare a viselor, nu-i aşa?

Maggie îi aruncă un zâmbet de oţel. "Da. Fac."

"De ce?"

Ea clipi. Se pare că nu se aşteptase la întrebare. O expresie rece, atentă, îi lumina ochii.

„V-am spus că am frecvent vise lucide, aşa că, fireşte, sunt foarte interesat de cercetările care se desfăşoară în acest domeniu."

Părea ca adevărul, dar nu tot adevărul. Era obişnuit să se ocupe de adevăruri pe jumătate. Ai avut multă experienţă cu ei când ai lucrat în forţele de ordine. Au venit de la victime, suspecţi şi martori. Acum că era în afacerea cu investigaţii, se părea că le va lua de la clienţi.

„Înţeleg că interesul tău este personal", a spus el. "Mă întrebam-"

Ea îi aruncă un zâmbet de avertizare. „Destul despre mine. Sa vorbim despre tine."

"Ce vrei sa stii?"

„Putem începe cu suportul de haine din biroul tău. Ai scăpat de ea?"

"Nu."

Ea dădu din cap într-un mod conştient. „Eram sigur că nu o vei face."

„Nu este ca şi cum aş fi avut mult timp să redecorez biroul. Nu primesc vreun merit pentru că am apărut într-o jachetă de seară în seara asta?

„Da, da." Ea studie jacheta. "Este foarte drăguţ. Nu arăţi deloc ca un şef al mafiei."

„Ai întâlnit vreodată un şef mafiot?"

"Ei bine, nu. Dar merg la film şi citesc ziarele ca toţi ceilalţi."

„Este bine să ştiu că nu semăn cu Dillinger sau Capone."

„Mult mai clasic", îl asigură ea.

Îl tachina?

Înainte ca el să se poată decide, ea se întoarse la sondajul ei al camerei. „Sunt mulţi oameni aici în seara asta. Sunt îngrijorat că nu vom reuşi să vedem impostorul în această mulţime."

„Nu-ţi face griji, vom şti când va sosi."

Asta a atras atenţia lui Maggie. Ea îi aruncă o privire, intrigata. "Ce te face sa crezi asta? Suntem prea departe de Guilfoyle pentru a auzi numele oaspeţilor când sunt prezentaţi."

„Judecând după faptul că impostorul a reuşit să intre în coloanele de bârfe ale celebrităţilor din ziare, nu cred că încearcă să se ascundă. Nu s-ar fi dus la acel club de noapte local şi nu s-ar fi făcut poza dacă nu ar fi vrut să fie observată."

Maggie îşi miji ochii. "Inteleg la ce te referi. Este o gândire foarte bună. Logic."

„Am citit *şoimul maltez* ."

"Asa am facut şi eu." Entuziasmul a încălzit vocea lui Maggie. „Ce părere aveţi despre portretizarea domnului Hammett a detectivului privat? Există cei din lumea literară care au numit acea carte un roman prin excelenţă americană şi o operă importantă de ficţiune modernă. Se spune că Gertrude Stein este o mare fană a misterelor lui Hammett."

Maggie se opri cu un aer nerăbdător. Sam se uită la ea.

"Ce?" el a spus.

Ea a zâmbit încurajator. „Eşti prima persoană pe care am întâlnit-o şi care este în măsură să judece personajul lui Sam Spade din *The Maltese Falcon* din punctul de vedere al unei persoane din interior. Ce ai concluzionat?”

„Până acum ar trebui să ştie mai bine decât să recurgă la înţelepciuni cu Maggie”, se gândi Sam.

„Detectivul lui Hammett este un arogant, egoist, narcisist”, a spus el. „Aş spune că are codul moral al unei pisici de străduţă, dar asta ar fi nedrept pentru pisici. Nu este interesat de dreptate. Singurul său obiectiv este să-şi demonstreze şieşi şi tuturor celorlalţi că este cel mai puternic şi mai deştept tip din cameră şi nu-i pasă cine este rănit în acest proces.”

Maggie se uită la el, cu gura căscată de şoc.

„Prea multe cuvinte mari?” el a intrebat.

Ea clipi de câteva ori, închise gura şi prinse o expresie gânditoare.

„Ştiam că e ceva în neregulă cu acel personaj”, a spus ea. „Nu am putut să pun degetul pe el, dar era evident că nu era un material bun pentru erou.”

— De asemenea, este un detectiv prost, spuse Sam.

Maggie făcu ochii mari. "Într-adevăr?"

„Fiecare investigator face greşeli, dar să bei un cocktail pe care tipul rău îl amestecă pentru tine într-un moment critic al cazului nu este o mişcare profesională cu adevărat inteligentă”, a spus Sam.

— Ai dreptate, spuse Maggie, clar impresionată. „Nu m-am gândit niciodată la asta. Sam Spade ştie că Gutman este un criminal şi totuşi bea cocktailul pe care i-l serveşte Gutman. Băutura este îmbogăţită cu un medicament care îl face pe Sam inconştient. Trebuie să vă spun, totuşi, că, din punctul de vedere al unui scriitor, uneori ai nevoie de o întorsătură a intrigii care să permită...

"Doamna Smith. Ce coincidenţă uimitoare.”

Maggie încremeni. Sam s-a întors şi a văzut un bărbat cu aspect distins, cu părul subţire, ochelari şi un inel cu sigiliu de aur care se întindea asupra lor.

— La naiba, spuse Maggie, cu vocea abia peste o şoaptă. „Eşti pe cale să-l cunoşti pe doctorul Emerson Oxlade, mincinos manipulator şi analist de vise patetic.”

„De ce ţi-a spus domnişoara Smith?” întrebă Sam.

„Voi explica mai târziu.”

Era furioasă, decise Sam, nu era frică. Un alt mister Maggie.

Înainte să mai poată pune întrebări, dr. Emerson Oxlade era la ei. Sam a decis că, chiar dacă nu ar fi fost conştient de faptul că Maggie nu-i plăcea Oxlade, l-ar fi găsit enervant pe bărbat. Oxlade emana o aroganţă pompoasă,

dar strălucirea entuziasmului nesănătos din privirea lui era cea care declanşa alarma. Semăna foarte mult cu obsesia şi era fixat pe Maggie.

Oxlade se opri în faţa ei. Se profilează.

Maggie a făcut în mod deliberat un pas înapoi. „Dr. Oxlade.”

— Nu aveam idee că vei fi aici în seara asta, domnişoară Smith. Oxlade a redus distanţa dintre ei. „Presupun că participaţi la conferinţă pentru că încă căutaţi terapie pentru visele voastre tulburătoare. Te-am avertizat că a fost o greşeală să închei tratamentul, draga mea.”

Maggie îi aruncă un zâmbet milostiv. – Evident că aveţi probleme de memorie, doctore Oxlade. Numele meu este domnişoara Lodge, nu domnişoara Smith şi nu te-am văzut niciodată pentru tratamente de niciun fel. Am rezervat câteva consultaţii profesionale cu tine. Din păcate, habar nu aveai ce faci. Era clar că ai ieşit din adâncul tău.”

Sam şi-a dat seama că amândoi uitaseră de el. Se îndreptă spre Oxlade, doar un pas. Oxlade nu părea să-l observe, dar s-a retras automat, aşa cum o făcea o persoană când un străin se apropia prea mult. Mica manevră îi dădu lui Maggie puţin spaţiu de respiraţie.

Oxlade avea o expresie îngrijorată. „Mi-a fost frică de asta, draga mea. Vă suprimaţi visele lucide în loc să învăţaţi cum să le controlaţi, iar rezultatul este că le permiteţi să distorsioneze memoria şi realitatea. Ai nevoie de terapie.”

— Nu, spuse Sam. „Nu are nevoie de terapia ta. Ea ma prins.”

Maggie şi Oxlade s-au uitat la el de parcă şi-ar fi dat seama brusc că era prezent.

— Sunteţi expert în vise lucide, domnule? Expresia lui Oxlade arăta clar că se îndoia de această posibilitate. „Poate că am auzit de tine. Cunosc pe toţi cei importanţi în domeniu.”

— Permiteţi-mi să vă prezint asistentului meu de cercetare, spuse Maggie. "Domnul. Sage, el este Emerson Oxlade.

— *Dr.* Emerson Oxlade, corectă Oxlade lin.

— Oxlade, spuse Sam. Nu şi-a oferit mâna.

Iritaţia izbucni în ochii lui Oxlade, dar el o înăbuşi imediat. – Ce fel de cercetare faci, Sage?

Maggie a preluat conducerea. „Scriu o carte despre şarlatani şi şarlatani în afacerea de analiză a viselor. Domnul Sage este un expert în dezvăluirea fraudelor.”

Sprâncenele lui Oxlade se îngrămădiră într-o profundă îngrijorare. – Nu eşti calificată să scrii genul ăsta de carte, domnişoară Smith. Sau Lodge.”

— Nu sunt de acord, spuse Maggie. „Am avut o mare experienţă în identificarea charlatanilor. Sunt uimitor de comune.”

Furia fulgeră în ochii lui Oxlade. „Din păcate, se pare că eşecul tău de a accepta îndrumarea profesională te-a condus pe o cale periculoasă,

domnişoară Lodge. Vă sfătuiesc să fiţi foarte atenţi. Există un risc considerabil în calomnirea unor membri respectaţi ai profesiei medicale. Enervează oamenii nepotriviţi şi te vei trezi plin de procese.”

— O ameninţaţi pe domnişoara Lodge? întrebă Sam, păstrându-şi tonul politicos întrebător. „Se pare că o ameninţaţi, dar îmi place să fiu sigur înainte să trag concluzii.”

— Îi dau domnişoarei Lodge nişte sfaturi profesionale, se răsti Oxlade. „Îţi voi da acelaşi sfat. Asistenţii de cercetare pot fi trimişi în judecată.”

S-a întors şi s-a îndepărtat în mulţime.

Sam îl privi o clipă. – Vrei să-mi spui despre ce era vorba?

„A fost vorba despre faptul că am lăsat emoţiile mele să ia tot ce e mai bun din bunul meu simţ.”

"Ma gandeam eu. În general, profesioniştii din domeniul detectivului nu recomandă o pierdere a firii atunci când încercaţi să rămâneţi sub acoperire. Atrage atenţia.”

— Sunt conştientă că a fost o greşeală, spuse Maggie, cu vocea strânsă. „Din păcate, îmi lipseşte experienţa în astfel de lucruri.”

„Ce s-a făcut s-a făcut, aşa că uitaţi, dar ar fi bine să mă completaţi. Ce s-a întâmplat între voi doi?”

„Acum aproximativ cinci luni am făcut câteva întâlniri de consultaţie cu Oxlade pentru a discuta despre visele mele.”

"De ce?"

„Este nevoie de multă abilitate pentru a obţine controlul asupra unui scenariu de vis. Obţinerea şi păstrarea tehnicilor este un proces continuu, cel puţin pentru mine. Sunt bun, dar departe de a fi perfect.”

„Îţi dai seama cât de ciudat sună asta pentru cineva ca mine”, a spus el.

„Nu eşti singurul căruia i se pare ciudat subiectul viselor lucide. De aceea, în general, mă abţin să discut subiectul cu oameni care nu sunt interesaţi de metafizică.”

„Spune-mi mai multe despre Oxlade.”

„Prima sesiune a mers bine. A înţeles despre ce vorbesc. Pentru a-i da diavolului cuvenitul, el a studiat cu adevărat visele lucide. Nu mi-a plăcut bărbatul sau biroul lui, dar m-am gândit că pot lucra cu el.”

Sam a decis să ignore comentariul despre biroul lui Oxlade. Probabil o altă problemă cu mobila.

"Ce s-a întâmplat?" el a intrebat.

„La a doua întâlnire, Oxlade a strecurat un medicament în ceaiul pe care mi l-a servit. La numit *amplificatorul lui* . Am impresia că o inventează el însuşi. Era inodor şi fără gust. Sesiunea a început ca de obicei. Eram în mijlocul descrierii celei mai recente experienţe de vis, când m-am trezit brusc căzând într-un coşmar de veghe.”

„Cum arată asta?”

„Am început să am halucinaţii. Pereţii şi tavanul biroului păreau să se dizolve. Mobilierul plutea. Totul a fost foarte bizar. Din fericire, mi-am dat seama ce se întâmplă. Am reuşit să suprim halucinaţiile şi să ies din birou.” Maggie făcu o pauză să bea o înghiţitură din şampanie. „A fost o luptă.”

— Cu Oxlade?

„A venit după mine cu o seringă plină cu un sedativ. A susţinut că sunt isteric. Având o criză de nervi.”

— Înţeleg că Oxlade a pierdut lupta?

„Am aruncat câteva lucruri în el. Îmi amintesc o scrumieră de sticlă şi o vază mare cu flori.”

Sam dădu din cap, impresionat. "Buna treaba."

Maggie îi aruncă o privire de parcă nu ştia prea bine ce să facă din compliment. "Tu mă crezi?"

„De ce n-aş face?”

„Poate pentru că povestea mea sună ca imaginaţia unei femei isterice? Printre altele, Oxlade a spus că sunt predispus la isterie. Nervi slabi, vezi tu.”

„Oxlade te vrea”.

Maggie pufăi o înghiţitură de şampanie şi tuşi o dată sau de două ori. „Doar pentru a fi clar, interesul lui Oxlade pentru mine nu este personal. Ei bine, este personal, dar nu...

"Sexual? Aş putea spune. Ce vrea?"

„M-am gândit mult la asta în ultimele luni. Destul de sigur că vrea să facă experimente pe mine folosind drogul lui prost de amplificator.”

„Din cauza felului în care visezi?”

"Da."

„De ce îi pasă lui că eşti un visător lucid?”

Maggie strânse mai tare paharul de şampanie. „Nu pot dovedi, dar cred că are o idee nebună de a-mi controla visele.”

„Îţi controlezi visele?”

— Asta mă face să par paranoic, nu-i aşa?

„Ei bine, sigur, dar sunt bine cu paranoia. Uneori este justificat. Ce rost ar avea să-ţi controlezi visele, presupunând că aşa ceva ar fi chiar posibil?”

„Aceasta”, a spus Maggie, „este o întrebare foarte bună. Există o teorie că atunci când visăm ne aflăm într-o stare de transă, care este similară cu ceea ce se întâmplă atunci când o persoană este hipnotizată. Bănuiesc că Oxlade este convins că, dacă poate induce o stare de vis lucidă cu medicamentul său, va fi capabil să-l controleze pe visător.”

„Prin implantarea unei sugestii hipnotice în timp ce persoana visează?”

"Da asa cred. Nu-mi pot imagina un alt motiv pentru care vreau controlează visele altei persoane. Cred că m-a ales pentru experimentele sale, deoarece am frecvent vise lucide în mod natural. Probabil că a crezut

că ar fi mai uşor să-şi testeze teoriile pe cineva ca mine.”

„Să văd dacă am eliminat acest caz. Pe lângă faptul că urmărim un cronicar cu sfaturi impostore şi pe cineva care încearcă să şantajeze cronicarul adevărat, avem de-a face şi cu un om de ştiinţă nebun care vrea să facă experimente bizare pe tine?

„Din dreptate, nu cred că Oxlade este supărat – doar obsedat”, a spus Maggie. „Dar da, acest caz este complicat de prezenţa lui. Poţi înţelege de ce am vrut să angajez un profesionist ca tine.”

— Absolut, spuse Sam cu tonul grav. „Aceasta nu este o meserie pentru un amator.”

Maggie chicoti. „Din fericire, de dragul parteneriatului nostru, l-am citit pe Hammett şi am văzut suficiente filme cu detectivi pentru a şti că înţelepciunile sunt un aspect important al imaginii tale profesionale.”

„Este bine, dar hai să clarificăm ceva aici. Nu avem un parteneriat. Eu sunt detectivul. Tu eşti clientul.”

„Da, desigur, dar nu am vrut să subliniez această distincţie, pentru că ea subliniază faptul că eu sunt cel care se ocupă.”

„Da?”

— Ei bine, da, spuse Maggie. „Eu sunt cel care va scrie cecul pentru serviciile dumneavoastră.”

Avea un motiv. A decis să nu urmărească acel unghi. „Trebuie să spun că această activitate de investigaţie privată se dovedeşte a fi diferită de ceea ce mă aşteptam când am deschis atelierul săptămâna trecută.”

"La ce te astepti?" ea a intrebat.

„Când am deschis uşile Sage Investigations, m-am gândit că o să-mi petrec cea mai mare parte a timpului ascunzându-mă în tufişuri făcând fotografii cu bărbaţi care îşi înşală soţiile sau soţii care îşi înşală soţii. Munca de divorţ. Niciodată nu m-am gândit că voi ajunge într-o jachetă de seară la o recepţie elegantă cu şampanie pentru o grămadă de oameni care vor să înveţe cum să-şi controleze propriile visuri.”

„Nu ai devenit detectiv privat pentru a face o muncă slăbită de divorţ.”

Certitudinea absolută din cuvintele ei l-a făcut să-şi ia ochii de la mulţime suficient de mult încât să se uite la ea.

"Nu eu am?" el a spus.

"Nu. Îmi dau seama că probabil că sunt nişte bani de făcut în această linie, dar vă sfătuiesc să nu acceptaţi astfel de cazuri.”

A privit-o o clipă, fascinat inexplicabil. „De ce am deschis Sage Investigations?”

„Încă lucrez la asta. O sa te anunt cand imi dau seama. Apoi vă voi putea sfătui despre cum să vă desfăşuraţi afacerea. Am învăţat multe ca asistent al mătuşii Cornelia. Sunt destul de priceput să dau sfaturi bune.”

Era pe cale să-i spună că nu are nevoie de sfaturi de afaceri, când o

explozie de becuri sa luminat noaptea în faţa intrării Institutului. Un val de conştientizare flutura peste mulţime. Nu emoţia aprinsă a anunţat sosirea unui star important de la Hollywood, dar era clar că cineva de notă era pe cale să intre în cameră.

O clipă mai târziu, o femeie a trecut prin uşă, făcându-se o pauză suficient de lungă pentru a face intrarea. Părul ei roşu aprins cădea în valuri adânci în jurul umerilor ei. Rochia ei roşie moale era tăiată foarte jos în faţă. Colierul sclipitor care i se întindea în jurul gâtului părea destul de greu încât să o scufunde dacă avea ghinionul să cadă într-o piscină.

Sam ascultă vocile joase ale oaspeţilor din apropiere.

„Aceasta este ea, editorialista de sfaturi, mătuşa Cornelia”, a şoptit o femeie. „Ziarul avea o fotografie cu ea la Paradis.”

„Nu mi-am imaginat niciodată că va fi atât de plină de farmec”, a remarcat o altă femeie. „Întotdeauna am presupus că este mai în vârstă. Mai matur."

„La fel am făcut şi eu”, a spus prima femeie.

Arthur şi Dolores Guilfoyle au mers înainte pentru a o saluta pe „Cornelia”.

Arthur ridică vocea, proiectând-o astfel încât toată lumea din camera tăcută brusc să-l poată auzi.

„Draga mea mătuşă Cornelia, este o onoare să te am alături de noi în această seară. Un pahar de şampanie, poate?

„Sună minunat.” Femeia care se numea Cornelia ia oferit lui Guilfoyle o mână graţioasă, învelită într-o mănuşă de dantelă roşie, până la cot. „Aştept cu nerăbdare să particip mâine la prelegerea dumneavoastră introductivă. Sunt convins că toţi putem beneficia de intuiţiile profunde ascunse în visele noastre doar dacă reuşim să stăpânim Metoda Guilfoyle.”

„Sper că veţi găsi de ajutor discursul meu şi celelalte sesiuni care vor avea loc aici la Institut.”

— Sunt sigură că o voi face, spuse Cornelia.

Unul dintre ghizii de vis i-a oferit un pahar de şampanie. Ea a acceptat-o şi a fost imediat înconjurată de o mulţime de oameni.

Nivelul de zgomot al mulţimii a urcat înapoi la nivelul său pre-Cornelia. Sam se întoarse către Maggie.

— Interesant, spuse el. „Se pare că falsa Cornelia lucrează cu Guilfoyle pentru a ajuta la promovarea Metodei. Poate că această afacere cu impostori nu este altceva decât un truc de marketing.”

Ochii lui Maggie s-au îngustat ca ai unui puşcăr din Vechiul Vest. Şi-a aşezat paharul de şampanie pe masa din alcov cu un clinchet de rău augur. „Cum îndrăzneşte femeia aceea să se prefacă a fi Cornelia? Voi avea o discuţie cu acea fraudă chiar acum.”

„Ţi-a trecut prin cap că vei avea o problemă dacă o confrunţi şi o acuzi că

este un impostor?”

„Nu pot lăsa asta să continue.”

„ *Problema* ”, a spus Sam uniform, „demonstrează că este o fraudă fără să dezvăluie identitatea reală a lui Lillian Dewhurst”.

Maggie bătu pe masă cu o unghie cu vârful roşu. "La naiba."

„Oamenii care sunt încolţiţi sunt periculoşi şi imprevizibili. De asemenea, reţine că ar fi ciudat să demonstrezi că nu este adevărata Cornelia în faţa unei mulţimi.”

Maggie se gândi la asta pentru scurt timp şi în cele din urmă oftă. Ea a acceptat sfatul, dar nu i-a plăcut. „Ai alt plan?”

"Da."

"Ce?" întrebă ea, ridicându-se imediat.

Entuziasmul ei, ca de obicei, l-a făcut nervos.

„Avem nevoie de mai multe informaţii”, a spus el, încercând să pară cool şi competent. *Ştii, ca un detectiv profesionist, Sage.* „Mă plăteşti să mă ocup de această situaţie. Lasă-mă să-mi fac treaba.”

— La naiba, spuse Maggie din nou.

„Îţi dau un sfat bun.”

„Oamenii aproape niciodată nu acceptă sfaturi bune.”

— Am observat, spuse Sam.

Capitolul 10

Nevins s-a oprit mereu în faţa unei uşi de la capătul unui hol lung şi umbrit, cu pieptul strâns, pulsul accelerat.

Era pe cale să execute primul pas al planului şi a fost uluită să-şi dea seama că era brusc îngrozită. Şi-a spus că nu se poate întoarce acum. Era prea mult în joc.

Stătea într-o aripă slab luminată a clădirii principale. Nu mai auzea zgomotul recepţiei cu şampanie care avea loc în hol. Zidurile vechii moşii erau groase. Conform broşurii pe care o ridicase în hol, erau pline de coridoare vechi care fuseseră folosite cândva de personalul casnic şi de oaspeţii lui Carson Flint, care profitau de ele pentru a face vizite clandestine în dormitoarele altora.

A tras adânc aer în piept, a deschis uşa şi a intrat în micul teatru. Se opri chiar înăuntru, surprinsă de luminile care pâlpâiau sălbatic. Sursa a fost o versiune ciudată şi tulburătoare a unei mingi de oglindă de club de noapte pe scenă. Aparatul s-a învârtit. În loc să faci duş în spaţiu cu picături destul de colorate, emitea sclipiri rapide de lumină albă aspră. *Negru- alb-negru-alb-negru-alb.*

Efectul a fost dezorientator. A creat imagini ulterioare ciudate. A vrut să-şi îndepărteze privirea, dar pentru o clipă a rămas blocată. Nu a simţit cealaltă prezenţă în cameră până când a auzit mişcare în spatele ei.

Ea a ştiut atunci că lucrurile au mers teribil de prost. A trebuit să iasă din teatru, să se întoarcă în siguranţa holului.

Uşa s-a închis.

"Ce?" ea a spus. "Cine e acolo?"

Nu a fost nici un raspuns. Cu uşa închisă, nu era nicio lumină din hol care să modifice luminile pâlpâitoare. Ea a încercat să se grăbească înapoi, departe de silueta întunecată şi aproape că şi-a pierdut echilibrul.

„Stai departe de mine”, a avertizat ea.

Se apropie cu putere de scaunul de pe culoar din ultimul rând. Umbra se îndreptă spre ea. Nu putea distinge o faţă. Ea a continuat să se retragă, folosind spătarul scaunelor din ultimul rând pentru a o ghida. Dacă ajungea pe culoarul din partea îndepărtată a teatrului, putea alerga spre scenă şi poate scăpa în aripi.

Umbra s-a închis repede. Beverly ajunse pe ultimul loc şi se întoarse să alerge spre scenă.

Acul a ars când i-a lovit umărul din spate. Sedativul şi-a făcut efectul rapid. S-a prăbuşit pe scaunul din culoar.

Era inconştientă când ucigaşul i-a injectat un alt medicament în braţ, medicamentul care i-a oprit inima.

Capitolul 11

Trecepţia era la apogeu. Holul era plin, dar Maggie ştia că mulţimea va începe în curând să se diminueze. Oamenii aveau să plece pentru cină şi pentru o noapte în oraş. Acesta a fost Burning Cove, până la urmă. Mâine, participanţii la conferinţă urmau să asculte prelegeri şi să participe la demonstraţii, dar în seara asta aveau să fie dans şi cocktailuri în cluburile de noapte întunecate şi în saloanele hotelurilor.

— Probabil că impostorul va pleca în curând, spuse ea. „Ar trebui să mergem la maşină şi să ne pregătim să o urmăm.

"Care e ideea?" Sam şi-a menţinut atenţia asupra mulţimii. „Este evident în oraş cu scopul de a fi remarcată. Ea va merge la cina la un restaurant la modă şi apoi va intra într- un club fierbinte. Nu vom învăţa nimic privindu-o cum bea şi dansează pentru tot restul nopţii.”

"Ce sugerezi?" întrebă Maggie, iritată dar şi curioasă.

„Este o celebritate. Toată lumea din oraş ştie că ea este aici. Nu ar trebui să fie greu să afli unde stă.

"Dreapta." Maggie a experimentat un val de entuziasm. „O găsim hotel şi caută camera ei în timp ce ea este în oraş în seara asta. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.”

„Tocmai ai făcut-o. Consideră ideea ca a ta, pentru că nu asta am avut în minte.”

Ea îi aruncă o privire, intrigata. "Care este planul tău?"

„O să aflăm numele hotelului ei şi să o sunăm mâine dimineaţă, când probabil că va fi singură.”

„La ce va folosi asta? Tu ai spus că ea va nega totul.”

— Poate, spuse Sam. „Dar vom învăţa multe, nu doar vorbind cu ea, ci şi

având ocazia să o prindem când nu o joacă pe mătuşa Cornelia. Ea va fi dezechilibrat.”

„Hmm.”

„Crede-mă, să ne găseşti la uşa ei mâine dimineaţă devreme o va face foarte nervoasă”, a spus Sam. „Nu va avea siguranţa unei mulţimi. Ea va fi singură.”

"Asa de?"

„Oamenii nervoşi tind să intre în panică. Ei fac greseli.”

„Presupun că aceasta este o abordare a acestei situaţii. Cu toate acestea, prefer planul meu. Avem o oportunitate perfectă să-i căutăm camera de hotel în seara asta, presupunând că putem afla unde stă.

„O oportunitate perfectă de a fi arestat pentru efracţie”, a spus Sam. „Ne ţinem de planul meu. Eu sunt expertul, îţi aminteşti?”

"Stiu dar-"

— Ei bine, acum, asta e interesant, spuse Sam încet.

Maggie şi-a dat seama că era concentrat pe cealaltă parte a camerei. Ea îi urmă privirea şi ajunse tocmai la timp să o vadă pe falsa Cornelia dispărând prin intrarea arcuită a unui hol slab luminat.

— Poate că nu ştie că camera doamnelor este într-o altă aripă, spuse Maggie.

„Ştie unde se duce.” Sam îşi puse şampania neterminată pe masa consolă. "Stai aici. Am să o urmăresc.”

"Voi veni cu tine."

Sam a ezitat, dar evident a concluzionat că nu voia să piardă timpul certându-se. Falsa Cornelia era deja dispărută.

„Bine”, a spus el, „dar nu vrem ca nimeni să ne observe.”

„Nu-ţi face griji, singura persoană din cameră care ar putea să-mi acorde atenţie este Oxlade şi a plecat cu ceva timp în urmă”, a spus Maggie.

Pe lângă Oxlade, era clar că ea şi Sam nu atrăseseră interesul nimănui la recepţie. Era mândră că povestea ei de acoperire a funcţionat. Soţii Guilfoyle îi salutaseră politicos când sosiseră, dar îşi petrecuseră restul serii amestecându-se cu participanţi care, evident, erau mult mai sus pe scara socială. Cei patru ghizi de vis atrăgătoare făceau acelaşi lucru – fermecând oaspeţii, evident, mai înstăriţi.

— Să mergem, spuse Sam.

Au ocolit marginea mulţimii şi au intrat în holul umbrit în care intrase impostorul. Corpurile principale de iluminat erau stinse, dar o aplice de perete strălucea în capătul îndepărtat al coridorului, unde se intersecta cu o altă aripă.

Maggie auzi clinchetul puternic al sandalelor de seară cu toc înalt răsunând din capătul îndepărtat al holului. Ea a văzut silueta umbră a falsa Corneliei întorcând colţul şi dispărând în aripa alăturată.

Sam se opri şi deschise una dintre uşile franceze. „Vom tăia curtea. Va fi mai rapid.”

Maggie îl urmă în grădina întunecată. Au mers repede pe o potecă de piatră luminată de o lună aproape plină. O fântână murmură încet în umbră.

„Dacă uşile din acea parte a curţii sunt încuiate?” ea a intrebat.

— Mă îndoiesc că sunt, spuse Sam. "De ce sa te deranjezi? Curtea este asigurată pe toate cele patru laturi. Dar chiar dacă sunt blocate, nu va fi o problemă.”

— Înseamnă că poţi alege un lacăt?

„Înveţi lucruri când arestezi băieţi răi.”

"Voi paria. Cu siguranţă ai avut dreptate în privinţa unui lucru – impostorul pare să ştie unde se duce. Dacă ar fi căutat camera doamnelor, s-ar fi întors până acum.”

Uşile cu ferestre care aliniau holul din partea îndepărtată a curţii erau, într-adevăr, descuiate. Maggie îl urmă pe Sam în întunericul altui coridor slab luminat. El o trase să se oprească şi îi atinse buzele cu un deget. Ea a primit mesajul.

Impostorul nu era de văzut nicăieri. Maggie începea să se teamă că îşi pierduseră cariera când ţipătul unei femei răsună din capătul îndepărtat al holului. Sunetul primordial ridică părul de pe ceafa lui Maggie.

— Sam, şopti ea.

„Rămâneţi aici”, a ordonat el.

Începu înainte exact când uşa de la capătul coridorului se deschise trântind. Impostorul a zburat afară, siluetat de rafale de lumini intermitente. Ea nu mai ţipa. Părea să alerge pentru viaţa ei. Fustele ei lungi i se biciuiau în jurul gleznelor.

Nu l-a observat pe Sam până când acesta i-a apărut în cale. Ea s-a oprit grăbit, lovită.

— Te rog, nu mă răni, icni ea. „Nu voi spune nimănui. Jur, nu voi spune nimănui.

— Nu te mişca, spuse Sam.

Impostorul a îngheţat, supunând automat comanda. A păşit în jurul ei şi a dispărut în cameră.

Maggie s-a grăbit înainte şi s-a oprit direct în faţa falsa Corneliei. "Ce s-a întâmplat? Ce sa întâmplat?"

Tonul ei ascuţit al vocii a rupt vraja de moment făcută de ordinul lui Sam. Femeia respiră zgomotos.

— Nu ştiu, şopti ea. „Nu am avut nimic de-a face cu asta.”

"Esti în regula?"

— Trebuie să plec de aici, spuse impostorul.

A ocolit Maggie şi a fugit pe coridor, îndreptându-se spre hol.

Maggie se duse în prag şi privi furtuna tulburătoare de lumini

pâlpâitoare.

„Sam."

„Rămâi unde eşti”, a spus el. „Trebuie doar să găsesc – am înţeles. Rezistă."

Luminile pâlpâitoare au încetat brusc. O secundă mai târziu s-a aprins un reflector strălucitor, luminând scena din faţa sălii. Perdeaua grea de catifea rosie fusese trasa la o parte. A făcut câţiva paşi în spaţiu şi şi-a dat seama că stătea în spatele unui mic teatru împodobit.

Ea tremura. Umbrele – vizibile şi invizibile – ascundeau rândurile de scaune. Ceva rău se întâmplase în cameră.

Din obişnuinţă îndelungată, ea şi-a suprimat simţurile.

S-au aprins mai multe lumini, de data aceasta aplice de perete care străluceau uşor. Sam a apărut din aripi şi a ieşit în lumina reflectoarelor.

„Am găsit o bancă de întrerupătoare de lumină acolo”, a spus el. Studie canistra de metal care stătea deasupra platanului cu fonograf. Dispozitivul era întunecat şi încă acum că fusese oprit. „Ce naiba este chestia aia?”

„Este un fel de maşină de pâlpâire.” Maggie a mers pe culoar spre scenă, intrigata. „Există o lumină puternică înăuntru. Când este aprins, lumina se stinge prin decupaje din recipientul care se roteşte pe platoul turnanţi. Oamenii care studiază visele folosesc uneori lumini pâlpâitoare pentru a induce halucinaţii sau transă. Dar, în general, trebuie să stai destul de aproape de dispozitiv pentru a obţine efectul maxim. Aceasta este o versiune neobişnuit de mare şi puternică. Trebuie să-l fi speriat pe impostor. De aceea a fugit de aici.”

Sam şi-a protejat ochii cu o mână şi a privit în spatele teatrului. „Nu, nu asta a făcut-o în panică.”

A coborât treptele laterale şi a înaintat culoarul din partea îndepărtată a teatrului. Maggie se întoarse să vadă ce îi captivase atenţia.

Umbrele invizibile care clocoteau în teatru erau ancorate de scaunul de la capătul ultimului rând, unde o femeie în rochie de cocktail era prăbuşită, nemişcată.

Sam a atins gâtul femeii cu două degete.

— E moartă, spuse el încet.

Capitolul 12

Efectivul Brandon şi-a împins fedora-ul bătut înapoi pe cap şi a privit un instrument care stătea pe scenă. „Ce dracu este acel gadget? Arată ca un felinar de Halloween deasupra unui fonograf.”

„Mi s-a spus că asta este exact”, a spus Sam. „Creează o mulţime de lumini pâlpâitoare care pot induce o transă la unii oameni.”

El şi Brandon, şeful diviziei mici de omucideri din Burning Cove, stăteau pe scena teatrului. Nu erau singuri în cameră. Un medic încheia o examinare a cadavrului din ultimul rând. Arthur şi Dolores Guilfoyle aşteptau pe culoarul de lângă intrare. Când Sam ia informat despre moarte, amândoi păruseră uluiţi. Acum feţele lor înregistrau anxietate şi tensiune.

Nu era nevoie de talent psihic pentru a şti ce gândesc. Dacă un participant la conferinţă moare în incintă, nu ar fi o bună publicitate.

Maggie urmărea scena din spatele ultimului rând de scaune. Sam era sigur că ştia şi ce îi trecea prin cap. A ei Cazul fusese destul de complicat. Descoperirea femeii moarte ameninţa să trimită lucrurile într-o direcţie nouă şi mult mai periculoasă.

Brandon miji la Arthur Guilfoyle. „Hipnotizezi oamenii cu acel gadget?”

„Nu practic hipnoza”, a declarat Arthur Guilfoyle cu răceală. „Asta e pentru şarlatani şi şarlatani. Sunt angajat în cercetare şi analiză serioasă a viselor. Am proiectat generatorul de vise pentru a induce o stare de vis lucid.”

Brandon a continuat să-l privească cu o privire dură. „Deci nu e nimic periculos în chestia aia?”

Maxilarul lui Arthur era rigid. "Nu, desigur că nu. Este un dispozitiv pur terapeutic. Detective, îmi dau seama că este o situaţie tragică, dar nimic nu

indică că aici a avut loc o crimă violentă. Există vreun motiv pentru care corpul nu poate fi îndepărtat imediat?
Personalul meu are un program foarte complet programat pentru mâine. Au nevoie de timp pentru a se pregăti.”

Brandon şi-a îndreptat atenţia asupra doctorului, care era pe cale să-şi prindă ghiozdanul medical din piele.

— Ce spui, doctore? el a intrebat.

Doctorul a clătinat din cap. „Fără semne de violenţă. Moartea domnişoarei Nevins s-ar putea să fi fost rezultatul unor cauze naturale – o afecţiune cardiacă subiacentă sau un anevrism, poate. Dar există un semn de injecţie recent în braţul ei drept. Bănuiesc o supradoză. Intenţionat sau accidental, nu pot spune.”

"Droguri?" întrebă Brandon.

„Având în vedere locul injectării şi faptul că cadavrul a fost găsit în acest loc destul de izolat, cred că aceasta este explicaţia cea mai probabilă”, a spus medicul. „Cu toate acestea, nu există niciun semn de seringă. S-ar fi putut rostogoli pe sub scaune.”

Brandon se uită la cei doi ofiţeri în uniformă. „Căutaţi în teatru un ac. Atenţie. Foloseşte mănuşi.”

„Da, domnule”, a răspuns unul dintre ofiţeri. A aprins o lanternă.

Sam cataloga în tăcere faptele disponibile. Datorită conţinutului geantei ei de seară, decedatul fusese identificat drept Beverly Nevins. Sosise în Burning Cove cu trenul din LA Dolores Guilfoyle confirmase că Nevins era înscris la conferinţă şi că stătea la hotelul Sea Dream, dar asta era tot ce părea să ştie cineva despre femeia decedată.

Rochia ei de cocktail şi tocurile păreau scumpe şi la modă, dar bijuteriile ei nu se potriveau cu restul ţinutei. Cerceii candelabru ai lui Nevins, teancurile de brăţări şi colierele groase erau destul de elegante, dar păreau a fi bachelit şi pastă. Nimeni nu făcuse un pas înainte pretinzând că îl cunoaşte pe Nevins.

Sam şi-a spus că nu există nicio dovadă că moartea ar avea vreo legătură cu cazul lui, dar intuiţia lui nu a fost mulţumită de această observaţie. Cadavrele nu au apărut din întâmplare în mijlocul unui caz deja dezgustător. În experienţa sa profesională, legea fără coincidenţe a fost la fel de sigură ca legea gravitaţiei.

„Putem ţine asta departe de presă?” întrebă Dolores Guilfoyle tăios. „Este clar o tragedie, dar nu o crimă.”

— Ai idee de ce Nevins a fost în această cameră? întrebă Brandon.

Dolores oftă. „Îmi imaginez că a vrut să experimenteze generatorul de vise. Există informaţii despre aceasta în broşura pe care o oferim oaspeţilor noştri. Dacă s-a injectat într-adevăr cu ceva drog, poate că ar fi crezut că atmosfera de aici ar spori experienţa.”

„Dacă este adevărat, a fost o idee groaznică”, a spus Arthur. „Pentru a avea o experienţă terapeutică de succes cu aparatul, trebuie să fii ghidat de un expert în Metoda Guilfoyle. Fac acele sesiuni aici pentru că atmosfera din această cameră este propice pentru a implica simţurile psihice.”

„Da?” Brandon se uită în jur. "De ce este asta? Mă simt ca în orice altă cameră.”

— Aceasta este vechea sală de şedinţe de spiritism, explică Dolores, cu vocea încordată de iritare.

Brandon se strâmbă. – Invoci fantome şi spirite aici?

— Nu, desigur că nu, spuse Arthur. „Se zvoneşte că bărbatul care a construit moşia, Carson Flint, este fascinat de ocult. A angajat mediumi care să ţină şedinţe pentru el şi pentru oaspeţii săi. După cum puteţi vedea, am transformat camera într-un teatru.”

„Cum ar fi găsit Nevins această cameră?” întrebă Brandon.

„Toţi oaspeţii pot ridica broşuri din hol”, a spus Arthur. „Există un plan al Institutului înăuntru. Este conceput pentru a ajuta participanţii la conferinţă să găsească sălile de curs şi sălile de seminar corecte. Acest loc este destul de mare, după cum puteţi vedea. Unele aripi nu au fost încă remodelate. Nu vrem ca oamenii să se poticnească într-o zonă care este încă în construcţie.”

Dolores Guilfoyle s-a prins de spătarul unui scaun de teatru. – Detective, nu avem idee cum a ajuns domnişoara Nevins în această aripă a Institutului. Se uită acuzator la Sam. – De altfel, nici noi nu ştim de ce aţi fost aici şi dumneavoastră şi domnişoara Lodge.

Brandon ridică sprâncene stufoase. „Voiam să pun întrebarea asta, eu însumi.”

Maggie a vorbit din prag. „Am vrut să vorbesc cu mătuşa Cornelia. Sunt un fan al rubricii ei de sfaturi. Nu-mi lipseşte niciodată. Am fost încântat să descopăr că a fost aici în seara asta. Domnul Sage şi cu mine am urmat-o, sperând să o ajungem din urmă. Începusem să credem că era pierdută şi eram pe cale să ne oferim să o ajutăm când a deschis uşa acestei camere, a dispărut înăuntru pentru o clipă şi apoi a ieşit în fugă. Era foarte supărată. Evident că a văzut cadavrul.”

Nu este o versiune rea a evenimentelor, se gândi Sam, mai ales având în vedere că Maggie o inventa din mers. Brandon şi ceilalţi păreau mulţumiţi. Mătuşa Cornelia a fost o celebritate, până la urmă. Fanii au urmărit celebrităţi.

Brandon cercetă micul grup adunat în cameră. „Unde este mătuşa Cornelia?”

— A plecat cu un taxi cu puţin timp înainte să sosiţi dumneavoastră, detective, spuse Dolores. „Era supărată. Am condus-o până la taxi.”

Brandon băgă mâna în jachetă şi scoase un caiet şi un creion. – Ai un nume de familie pentru mătuşa Cornelia?

Arthur şi Dolores schimbară priviri uluite. Sam se uită la Maggie şi ştia că îşi ţine respiraţia.

Dolores clătină din cap. "Nu. Este înregistrată ca mătuşă Cornelia. Ea a spus că a preferat să folosească numele ei de scenă. La urma urmei, e o celebritate. Asta fac vedetele. Actorii de la Hollywood au toţi nume de ecran care sunt diferite de numele lor reale. Suntem încântaţi să o avem pe mătuşa Cornelia printre invitaţii noştri, aşa că nu am insistat asupra unui nume de familie."

„Cum şi-a plătit biletul?" întrebă Brandon.

— Cash, spuse Dolores.

„Unde stă ea?" întrebă Brandon.

„I-a spus şoferului de taxi să o ducă la o cabană de pe Rose Beach", a spus Dolores. „Este lângă Cliff Road, la câteva mile de aici."

Ei bine, asta a fost uşor, se gândi Sam. Se uită la Maggie şi văzu sclipirea înţelegerii în ochii ei. Aveau o adresă pentru falsa Cornelia. Cu noroc, Maggie ar lua asta ca pe un indiciu că ştia să-şi facă treaba. Din nou, probabil că asta nu ar împiedica-o să ofere sfaturi.

Brandon termină de notat adresa şi se uită la doctor. „Voi primi o declaraţie de la ea dimineaţă. Între timp, voi arunca o privire prin camera domnişoarei Nevins la hotel. Dacă totul este în ordine, îi voi spune personalului să-şi împacheteze lucrurile mâine şi să le pună în siguranţă până când cineva le revendică. S-a uitat la doctor. – Altceva pentru mine, doctore?

Doctorul a clătinat din cap şi şi-a ridicat ghiozdanul. – Nu decât dacă vii cu ceva care să justifice o autopsie.

— Mă îndoiesc că familia va autoriza unul, mormăi Brandon. „Mai ales dacă ar putea indica o supradoză."

Maggie şi-a dres glasul. „Ce zici de posibilitatea unei crize cauzate de generatorul de vise?"

Sam şi toţi ceilalţi s-au uitat la ea. Soţii Guilfoyle au fost şocaţi. Doctorul şi-a frecat maxilarul şi a primit o expresie gânditoare. Detectivul Brandon se încruntă şi se întoarse către Arthur.

„Este posibil ca cineva să sufere o criză de la acel lucru?" întrebă Brandon.

"Absolut nu." Maxilarul lui Arthur se strânse. „Unii oameni sunt deranjaţi de luminile care pâlpâie rapid, dar vă asigur că experienţa generatorului de vise nu este dăunătoare."

Brandon mormăi. „Aşa e, atunci. E timpul să găseşti rudele apropiate. Urăsc această parte a jobului." Îşi îndreptă fedora peste ochi şi se uită la Sam. „Aş vrea să vorbesc cu tine înainte să plecăm. În afara."

— Sigur, spuse Sam.

Doctorul le-a făcut semn către doi bărbaţi care aşteptau cu o targă. – Du-

o pe doamnă la morgă.

Sam îl urmă pe Brandon afară din teatru şi prin uşile franceze în grădina din curte. Brandon se opri.

"Poliţist?" el a intrebat.

— Ex, spuse Sam. "Omucidere."

"Ma gandeam eu. Ai aspectul.” Brandon a scos un pachet de ţigări, a scos unul şi şi l -a înfipt în colţul gurii. Nu a aprins-o. "Incercand sa renunte. Soţia spune că este rău pentru sănătate.”

„Da? Reclamele spun că fumatul este bun pentru nervi.”

Brandon clătină din cap. „Pe cine vei crede?”

„Soţia ta este probabil mai sinceră decât oamenii care vând ţigări.”

„Asta cred eu. Unde ai lucrat la omucidere?”

"LA"

„Eşti prea tânăr pentru a fi pensionat.”

"Dat afara."

„Nu-mi spune că ai fost prins luând mită. Nimeni nu este concediat pentru asta, nu în LA Mită este considerată unul dintre beneficiile jobului. Face parte din planul de pensii.”

„Am arestat omul greşit. Familia nu era fericită.”

„Da, asta o va face de fiecare dată”, a spus Brandon. „Pe cine ai arestat?”

„John Harris Chichester al treilea”.

„Omorurile în eşarfă însângerată. Corect, asta explică. Deci, ce cauţi aici în Burning Cove?

„Sunt în domeniul investigaţiilor private acum. Biroul meu este în Adelina Beach. Domnişoara Lodge este un client. Aş prefera ca informaţiile să nu apară în timp ce lucrez la caz. Situaţia este oarecum delicată. Şantaj. Oamenii vor fi răniţi dacă nu sunt atent.”

Brandon pufni dezgustat. „Şi cazul tău se va destrama dacă Guilfoyle şi toţi ceilalţi descoperă că eşti detectiv privat.”

„Extorsionistul va dispărea dacă se va întâmpla asta. În acest moment, pornesc de la presupunerea că oricine ar fi nu ştie cine sunt sau ce fac aici.”

Brandon îşi înclină capul în direcţia generală a holului din spatele lor. – Crezi că estorcatorul participă la această conferinţă de vis?

„Aşa arată.”

„I-ai convins pe toată lumea că domnişoara Lodge scrie o carte despre vise şi tu eşti asistentul ei de cercetare.” Brandon se strâmbă. „Sună ca o carcasă cu adevărat prostească.”

„Învinge munca de divorţ.”

„Orice ar fi.” Brandon s-a gândit câteva bătăi. – Mă vei suna dacă trebuie să ştiu ceva, nu?

"Da. Si multumesc."

"Pentru ce?"

„Discreţia ta”, a spus Sam. „Este apreciat.”

"Asta sunt eu. Al naibii de discret.”

Fără un alt cuvânt, s-au întors înăuntru. Brandon şi-a chemat ofiţerii şi s-a îndreptat spre hol. Soţii Guilfoyle şi Maggie au rămas singurii pe coridorul din afara teatrului.

Arthur Guilfoyle îl privi pe Sam cu suspiciune. „Dacă nu te superi, o să închid acum.”

— Corect, spuse Sam. A luat-o de braţ pe Maggie. „Vom fi pe drum.”

Maggie a aşteptat până când au ieşit în parcare înainte de a vorbi.

„Ce a vrut detectivul Brandon?” ea a intrebat.

„A înţeles că am fost poliţist.” Sam deschise uşa laterală a pasagerului a lui Packard. „Am pus câteva întrebări.”

Maggie se opri. – Ştie că ai fost detectiv de poliţie?

„De obicei, poliţiştii se recunosc între ei. Nu-ţi face griji, Brandon nu va fi o problemă, cel puţin nu pentru o vreme. I-am spus destule ca să-l mulţumesc. Am convenit că îl voi suna dacă dau peste ceva ce ar trebui să ştie.”

Maggie părea îngrijorată. – I-ai spus despre Lillian Dewhurst?

"Nu. Momentan, singurele sale preocupări sunt moartea lui Nevins şi posibilitatea ca cineva să facă trafic de droguri aici, la Institut.

Maggie se relaxă. "Bun." S-a strecurat pe scaunul din faţă al decapotabilului şi şi-a ridicat privirea. – Nu crezi că Beverly Nevins a murit dintr-o supradoză accidentală, nu?

„Nu pot exclude asta, dar mă îndoiesc.”

— Sunt de acord, spuse Maggie. – S-a întâmplat ceva groaznic în acel mic teatru în seara asta, Sam.

„Ştiu”, a spus el.

Închise uşa, ocoli capota lungă a lui Packard şi se urcă la volan. A pornit motorul mare şi a pornit spre şosea.

"La ce te gandesti?" întrebă Maggie.

„Cred că ar fi bine să discutăm cu falsa Cornelia în seara asta”, a spus el.

„Mi-ai spus că este prea devreme să o confrunt. Ai spus că avem nevoie de mai multe informaţii şi că nu am cum să dovedesc că este o fraudă.

„Moartea lui Beverly Nevins schimbă lucrurile. Impostorul a fost şocat şi foarte speriat când a ieşit în fugă din teatru în seara asta. Oamenii speriaţi nu gândesc clar. Ei fac greseli. Uneori îţi spun mai multe decât îşi dau seama. Trebuie doar să ştii să asculţi.”

„Acea teorie chiar funcţionează?”

„Conform *revistei Detective* , nu eşuează niciodată.”

Capitolul 13

aici erau trei căsuţe împrăştiate pe stâncile cu vedere la Pacificul luminat de lună. Nu a fost greu să-mi dau seama care îi aparţinea falsei Cornelia. Două dintre cele trei erau întunecate, fără maşini parcate pe aleile.

Uşa numărului trei era deschisă şi luminile dinăuntru erau aprinse.

Pe treptele

din faţă erau două valize. Impostorul era ocupat să îndese o a treia prindere în portbagajul unui sedan Ford. Nu mai purta rochia de seară plină de farmec, iar părul ei – acum maro – era strâns prins. Avea pe o pereche de pantaloni largi şi un pulover. Îmbrăcat pentru călătorie.

„Ştiam că părul roşu este o perucă”, a spus Maggie. Furiosul a cuprins-o. „Ea pleacă din oraş.”

„Am avut senzaţia că ea poate alerga”, a spus Sam.

A tras în alee şi a oprit Packard-ul în spatele sedanului, blocând efectiv calea către drumul principal. Falsa Cornelia a rămas prinsă în strălucirea farurilor. Ea s-a învârtit. Expresia feţei ei era prea uşor de citit.

— E speriată de moarte, spuse Maggie.

Sam a oprit motorul şi farurile. A deschis uşa maşinii. „Întrebarea este, de ce îi este frică?”

A coborât de la volan şi a stat lângă aripa din faţă. „Uşorează-te – eu nu sunt poliţist şi nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Beverly Nevins.”

Impostorul se uită la el. „A fost ucisă, nu-i aşa? Ştiam eu. Cineva a ucis-o.”

— O numesc o probabilă supradoză accidentală, spuse Sam. „Dar este evident că nu cumperi acea poveste. Nici noi. Vrem să vă punem câteva

întrebări."

Maggie sări din decapotabil. "El are dreptate. Doar câteva întrebări, asta-i tot."

"Cine eşti tu?" Impostorul s-a retras cu un pas. "Ce vrei? Nu am bani. Hainele nu sunt ale mele. Nu am plătit pentru cabană. E doar o meserie, la naiba."

Sam băgă mâna în jachetă. Ochii impostorului se mariră de groază.

— Nu, scârţâi ea. „Te rog, nu mă împuşca."

„Cartea mea de vizită", a spus el. I-a întins-o. „Sam Sage, Sage Investigations. Domnişoara Lodge este clienta mea."

Impostorul s-a uitat la card de parcă n-ar fi văzut niciodată unul până acum. După câteva secunde, ea înainta, i-o smulse din mâna lui Sam şi se retrase în grabă câţiva paşi.

Ea clătină din cap. "Nu înţeleg."

— Lasă-mă să clarific câteva lucruri pentru tine, spuse Sam. „Ştim că te urti pe adevărata mătuşă Cornelia."

— Nu poţi dovedi asta, spuse femeia. Dar nu a existat nicio energie în negare. „Nimeni nu ştie identitatea adevăratei mătuşi Cornelia, nici măcar eu."

— Ştiu cine este, spuse Maggie. „Lucrez pentru ea. Eu sunt asistentul ei. Adevărata Cornelia este plecată din ţară într-o călătorie extinsă pe ocean. Nu se va întoarce pentru încă o lună. Dar ştiai deja asta, nu-i aşa?

„Demonstrează-o", şopti femeia.

— Ar fi nevoie de timp, spuse Sam. „Nu avem multe din asta pentru că, evident, vă grăbiţi să plecaţi din oraş."

„Am o veste pentru tine – să te împiedici de un cadavru este greu pentru nervi", a răspuns impostorul.

— Sunt de acord, spuse Maggie blând. „Să începem cu ceva simplu. Cum te numeşti?" Impostorul părea să se cufunde în ea însăşi. „Phyllis Gaines".

„De ce ai intrat la teatru în seara asta?" întrebă Sam.

„Am căutat salonul pentru doamne."

— Nu, spuse Maggie.

Phyllis nu s-a certat.

— Te-ai dus la teatru să o cunoşti pe domnişoara Nevins? întrebă Sam. „Sau altcineva?"

— Eu nu... Phyllis închise ochii. Când le deschise din nou, se uită la Maggie. „Chiar lucrezi pentru femeia care scrie acea rubrica de sfaturi?"

— Da, spuse Maggie. „Şi, vorbind în numele ei, vă pot asigura că vă va sfătui să ne spuneţi ce se întâmplă aici."

„Uite, a fost doar o cascadorie publicitară. Un serviciu." Phyllis oftă. „Sunt actriţă, vezi? Nu am lucrat prea mult în ultima vreme. Mi s-au trimis

bani să cumpăr hainele şi bijuteriile de care aveam nevoie pentru a îndeplini rolul. Mi s-a spus că pot păstra totul. Apropo, exact asta fac. Nu fur chestiile astea. A făcut parte din aranjament.”

— Te-a angajat cineva să o interpretezi pe mătuşa Cornelia aici, în Burning Cove? întrebă Sam.

„Planul era de a promova deschiderea Institutului Guilfoyle”, a spus Phyllis repede.

„Ce trebuia să faci dacă adevărata mătuşă Cornelia a apărut şi s-a opus?” întrebă Sam.

„Mi s-a spus că nu va şti niciodată pentru că călătoreşte în Pacificul de Sud. Uite, îmi dau seama că totul sună puţin umbrit, dar...

— *Puţin* umbrit? spuse Maggie.

Phyllis făcu un pas înapoi. „Am avut mare nevoie de muncă şi nu părea să fie vreun rău în ea.”

— Ne spui că cine te-a angajat ştia că adevărata mătuşă Cornelia era plecată din ţară?

„Am fost asigurată că nu va afla niciodată”, a spus Phyllis. „Tot ce trebuia să fac a fost să joc rolul pentru câteva zile la conferinţă şi apoi să dispar.”

„Cine te-a angajat să-ţi dai identitatea mătuşii Cornelia?” întrebă Sam.

Phyllis se încruntă. „Cineva de la Institut. De ce?"

— Am nevoie de un nume, spuse Sam. „Guilfoyle? Sotia lui?"

Phyllis clătină din cap. „Nu, era o femeie din departamentul de marketing. domnişoară Finley. Nu am întâlnit-o niciodată în persoană. Aranjamentele s-au făcut toate la telefon. Era un plic plin cu numerar care mă aştepta când am intrat în cabană. Trebuia să primesc a doua jumătate a banilor când am terminat treaba. Dar am primit un mesaj care îmi spunea să întâlnesc pe cineva în acel teatru în seara asta. Mi-a fost teamă că voi fi concediat. Când am văzut cadavrul, am intrat în panică. Dacă poliţiştii decid că este o crimă, voi fi în fruntea listei de suspecţi.”

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Sam. – Dar aveţi câţiva martori oculari care pot depune mărturie că nu aţi fost în teatru suficient de mult pentru a o ucide pe domnişoara Nevins.

"Voi doi?" Phyllis se strâmbă. „Mulţumesc, dar nu, mulţumesc. Nu-mi plac şansele mele. Voi dispărea până când mizeria asta se va termina.”

— Ai spus că ai primit un mesaj care îţi spune să întâlneşti pe cineva la teatru în seara asta? întrebă Maggie.

„Cineva mi l-a strecurat când m-am dus în camera doamnelor. A fost băgat sub uşa boxei. Tot ce am văzut au fost o pereche de sandale de seară şi o mână. Biletul spunea: *Întâlneşte-mă la teatru* . *Nu spune nimănui.* Planul Institutului fusese rupt dintr-o broşură. Locaţia teatrului a fost marcată.”

„Nota a fost semnată?” întrebă Sam.

— Doar o iniţială, spuse Phyllis. „Părea ca litera *T* , nu *F* pentru *Finley* ,

dar m-am gândit că poate era un scris de mână slab.”

— Pe baza acestui fapt, te-ai dus să întâlneşti un străin? întrebă Sam.

Phyllis se strâmbă. – Ţi-am spus, am crezut că biletul era de la femeia care m-a angajat să joc rolul mătuşii Cornelia.

„Ce s-a întâmplat când ai deschis uşa teatrului?” întrebă Sam.

„Mi-a luat un moment să văd ceva din cauza tuturor acestor lumini oribile intermitente. M-au făcut nervos. Aveam de gând să plec, dar am observat-o în sfârşit pe femeia de la capătul ultimului rând. Am presupus că era domnişoara Finley. Am pornit spre ea. Când mam apropiat, am vorbit cu ea. Ea nu a răspuns. Aveam senzaţia că ceva nu este în regulă, dar nu ştiam ce să fac.”

— Continuă, spuse Sam.

„M-am gândit că poate doarme sau leşina, aşa că am încercat să o trezesc,” a continuat Phyllis. „Atunci mi-am dat seama că era moartă sau inconştientă. Am tipat. Mi s-a părut că aud pe cineva pe scenă sau în aripi.”

„Ai văzut pe cineva?” întrebă Sam.

"Nu. M-am întors, dar nu am putut vedea nimic pentru că mă uitam direct la luminile pâlpâitoare. Eram îngrozit. Tot ce mă puteam gândi era să ies de acolo. A trebuit să-mi simt drumul folosind spătarul scaunelor din ultimul rând.”

„Când m-ai văzut în sală, ai crezut că am ceva de-a face cu moartea femeii pe care ai descoperit-o în teatru”, a spus Sam.

„Nu ştiam ce să cred. Eram îngrozit.”

„Spune-mi despre persoana pe care ai auzit-o pe scenă”, a spus Sam.

Phyllis a făcut o faţă. „Am auzit paşi în aripi. Asta este tot ce stiu. A, şi o uşă s-a închis undeva în culise.”

"Barbat sau femeie?" întrebă Sam.

"Nu am nici o idee. Nu am fost foarte atent. Tot ce îmi păsa ieşea din acel loc oribil. Crezi că poliţia va vrea să vorbească cu mine?”

— Detectivul Brandon a spus că plănuieşte să obţină o declaraţie de la tine dimineaţa, a spus Maggie.

— Ştiam asta, spuse Phyllis. S-a întors la treapta din faţă şi a ridicat o valiză. „Trebuie să plec din oraş în seara asta.”

— Sunt sigură că femeia din marketing care te-a angajat la telefon, domnişoară Finley, va explica totul poliţiei, a spus Maggie.

"Mă îndoiesc de asta." Phyllis aruncă valiza în portbagaj şi se întoarse pe treptele din faţă pentru ultima strângere. „Începe să arate ca o configuraţie. Cineva a ucis-o pe acea femeie în teatru şi s-a gândit că m-ar putea face să accept.

— Este o posibilitate, spuse Sam.

Phyllis trânti portbagajul. „Ar fi trebuit să refuz slujba, dar banii au fost prea buni pentru a trece, ca să nu mai vorbim de toate hainele frumoase.”

„O configuraţie pentru ce, mai exact?” întrebă Maggie.

"Cine ştie?" spuse Phyllis. „Dar, evident, sunt mulţi bani implicaţi în acel Institut. Uită-te doar la locul. Trebuie să fi costat o avere. Oriunde sunt atât de mulţi bani, întotdeauna există cineva care va face tot ce este necesar pentru a-i obţine.”

— Bună idee, spuse Sam. "Unde te duci?"

„Cât de departe pot ajunge de Burning Cove.” Phyllis deschise uşa şoferului Ford. „Dacă nu îndrepţi o armă spre mine, plec chiar acum. Dacă nu muţi acel Packard drăguţ, va suferi nişte pagube majore când voi pleca de aici.

— Voi muta maşina, spuse Sam. A deschis uşa şoferului. „Dacă vă gândiţi la orice altceva care ar fi de ajutor, puteţi lăsa un mesaj la Hotelul Sea Dream. Nu este nevoie să spuneţi operatorului de ce sunaţi. Spune doar că eşti un prieten din afara oraşului şi că ai dori să ne adunăm la o băutură. Lasă un număr. Ne putem întâlni oriunde, oricând şi vă vom plăti pentru necazul dumneavoastră.”

„Da, sigur, voi lua legătura.”

Phyllis se urcă pe scaunul din faţă al Fordului şi trânti uşa. Motorul bubui.

„Nu îmi voi ţine respiraţia”, a spus Sam.

A intrat în Packard şi a dat înapoi din drum. Phyllis a călcat pe gaz. Fordul răbufni din alee, îndreptându-se spre Cliff Road. Maggie a privit farurile dispărând în jurul unei curbe.

Sam duse Packard-ul înapoi în alee, opri contactul şi coborî. Contemplă uşa deschisă a cabanei.

"La ce te gandesti?" întrebă Maggie.

— Probabil că Phyllis Gaines este exact cine pretinde că este, spuse Sam. „O actriţă şomeră care şi-a luat o slujbă pe termen scurt în rolul mătuşii Cornelia pentru câteva zile, sa trezit prinsă în ceva foarte periculos şi a decis cu înţelepciune să dispară.”

"Sunt de acord. Ce facem acum?"

„Voi arunca o privire rapidă prin cabană. Oamenii grăbiţi lasă adesea ceva în urmă.

S-a dus la treptele din faţă şi a dispărut pe uşa deschisă. Maggie s-a repezit după el şi a ajuns pe prag exact în momentul în care scotea o bucată de hârtie mototolită din coşul de gunoi de sub mica consola din hol. Ea l-a privit desfăşurându-l.

— Acesta este biletul pe care l-a primit Phyllis Gaines în seara asta? ea a intrebat.

"Da. Cred că este sigur să spun că a fost trimis de şantajist. Iniţiala este cu siguranţă un T, nu un F.”

"Calatorul." Maggie se cutremură. „Asta rezolvă lucrurile. Estorcatorul

nu cunoaşte identitatea adevăratei mătuşi Cornelia şi nu ştie cum arată. Ce acum?”

— Nu ştiu despre tine, dar mi-ar plăcea să beau o băutură, spuse Sam. „Aş dori şi eu să iau cina. Să ne întoarcem la hotel. Am văzut un semn care spunea că va fi muzică de pian în lounge. Nu este nevoie să iroseşti această jachetă de seară.”

Ea îl privi cum stingea luminile şi închidea uşa cabana. Nu a vorbit când se întorceau spre maşină. Intuiţia ei s-a agitat.

— Ai un plan, nu-i aşa? ea a spus.

"Lucrez la asta."

„Este ilegal?”

„Să spunem că nu îl voi suna pe detectivul Brandon pentru a-i cere permisiunea.”

"Ma gandeam eu." Ea deschise uşa de pe partea pasagerului decapotabilului. – Acum suntem siguri că Beverly Nevins a fost ucisă, nu-i aşa?

"Da suntem." Sam se opri lângă uşa şoferului şi se uită la ea. „Ceea ce înseamnă că există o mare posibilitate ca acum patru ani Virginia Jennaway să fi fost ucisă. Căutăm o conexiune care să lege cele două morţi împreună.”

Mulţumită, Maggie se strecură pe scaunul din faţă. "Excelent."

"Ce vrea sa insemne asta?" întrebă Sam.

„Îmi place că *căutăm o conexiune* . Cred că dezvoltăm o adevărată relaţie de lucru, nu-i aşa? Un parteneriat.”

Sam s-a urcat la volan. „Mi-a fost frică de asta.”

Capitolul 14

al lui este un nenorocit de dezastru.” Arthur Guilfoyle înghiţi o înghiţitură lungă şi adâncă din scotch şi sifon, coborî paharul şi trase aer în piept. „Veştile morţii lui Nevins vor apărea mâine în ziarele locale. Ce vom face? Vom fi distruşi.”

— Calmează-te, spuse Dolores. Luă bricheta argintie de pe măsuţa de cafea şi îşi

aprinse ţigara, acordându-şi un moment pentru a decide cum să facă faţă panicii clocotite a lui Arthur. Nu era prima dată când îşi pierdea nervii la indiciu de criză. La urma urmei, el a fost un actor – încordat, impulsiv, uşor de zguduit. „Moartea domnişoarei Nevins este nefericită. În orice caz-"

"Nefericit? M-ar putea distruge.”

Noi, a corectat Dolores în tăcere. *Ne -ar* putea distruge . Arthur avea un mod de a uita că erau o echipă. Da, el a fost vedeta spectacolului, dar ea a fost producător şi regizor. Moştenirea ei era cea care deschidea calea către perioada mare pentru Institutul Guilfoyle şi Metoda.

S-a dus la fereastra vilei şi a privit peste Pacificul luminat de lună. Vila privată se afla pe terenul Institutului. Iniţial fusese una dintre cele patru pensiuni fastuoase. Proiectat în acelaşi stil colonial spaniol ca şi clădirea principală, a fost cocoţat sus, pe stânci, cu vedere la valurile nelinistite care zdrobeau stâncile de dedesubt.

Erau doar suficienţi bani pentru a remodela două dintre vilele de oaspeţi. Celelalte erau încă goale şi închise. Vilele şi restul moşiei erau moştenirea ei, dreptul de naştere care i -a fost demult refuzat pentru că nenorocitul care a născut-o refuzase să-şi recunoască fiica nelegitimă.

Carson Flint plănuise să lase Summer House fiului şi moştenitorului său

legitim. Dar Carson Flint al doilea reuşise să se sinucidă pe o motocicletă cu puţin timp înainte ca tatăl său să moară. Supărat de conştientizarea că nu avea niciun moştenitor legal, Carson făcuse

ceea ce ar face orice mogul egocentric – îşi lăsase toate posesiunile lumeşti singurului său urmaş supravieţuitor. S-ar putea să fie ilegitimă, dar cel puţin sângele lui curgea în vene.

Din păcate, deşi Flint nu fusese nimicit de accident, el pierduse o mare parte din avere în Depresiunea care urmase. Pe lângă moşia dărâmată, Dolores abia primise suficienţi bani pentru a renova clădirea principală şi cele două vile de oaspeţi. De acum înainte, Institutul a trebuit să înceapă să se plătească singur.

„Nu este atât de rău pe cât pare”, a spus ea, având grijă să folosească un ton liniştitor şi liniştitor. Ceea ce voia cu adevărat să facă era să ţipe la Arthur. „Va fi o mică menţiune despre un eveniment tragic aici la Institut, dar acesta va fi sfârşitul. Crede-mă, moartea unei femei din afara oraşului – a unui nimeni – nu este un material de pe prima pagină. Nu este ca şi cum Beverly Nevins ar fi fost o vedetă de cinema sau fiica unui magnat.”

„Ar fi bine să ai dreptate.”

O parte din panică se prelingea din Arthur. Dolores se gândi cum să treacă la întrebările tulburătoare care fuseseră puse în acea seară. Ea a decis să adopte o abordare simplă.

— Te-ai culcat cu ea, Arthur? ea a spus. – A fost unul dintre acoliţii tăi devotaţi?

"Nu." Arthur pufăi o gură de scotch şi sifon. „Nu am întâlnit-o niciodată pe femeie până în seara asta, când a venit prin linia de recepţie. Am uitat numele ei de îndată ce a fost prezentată.”

Dolores a decis să-i acorde beneficiul îndoielii. Arătarea vedetă de cinema a lui Arthur combinată cu talentul său pentru seducţie şi promisiunea lui de a ajuta o femeie să acceseze latura psihică a viselor ei a fost irezistibilă. La naiba, la început sărise în pat cu el, la fel ca toţi ceilalţi de-a lungul anilor.

În cele din urmă, noutatea aventurii lor dispăruse pentru Arthur, dar până atunci el o găsise utilă pentru că avea un cap pentru afaceri şi ştia că avea nevoie disperată de un manager de afaceri.

Acum optsprezece luni intrase în moştenirea ei. Asta cimentase relaţia aşa cum nimic altceva nu ar fi putut face. Arthur o implorase să se căsătorească cu el. Ea fusese de acord pentru că descoperise că el îi era la fel de util ca şi ea pentru el. Darul său pentru seducţie nu se limita la indivizi. Arthur putea seduce o întreagă audienţă. Talentul lui nu s-a tradus niciodată în film, dar era uimitor de văzut în persoană.

Abilitatea lui de actorie combinată cu o lipsă totală de conştiinţă l-au făcut un mincinos desăvârşit, dar ea era aproape sigură că nu minţea în seara asta. Nu trebuia să-i privească faţa pentru a şti când încerca să o

păcălească. Fuseseră împreună suficient de mult pentru ca ea să poată auzi adevărul sau lipsa acestuia în vocea lui. Cu siguranţă a fost deranjat de moartea lui Beverly Nevins. Era mult mai preocupat de viitorul Institutului decât de acoperirea unei afaceri fără sens.

Şi toate erau lipsite de sens. Acesta era singurul lucru de care putea fi sigură când era vorba de Arthur. Nicio femeie nu conta pentru el, nu pentru mult timp. Era cel mai egocentrist individ pe care ea îl cunoscuse vreodată. În mod uimitor, iubiţii lui, inclusiv ea, nu şi-au dat seama niciodată de asta până când nu şi-a pierdut interesul pentru ei. Când se întâmpla asta – şi mai devreme sau mai târziu îşi pierdea mereu interesul – era ca şi cum ar fi stins o lumină. Probabil un tribut adus talentului său actoricesc.

— L-ai auzit pe doctor, spuse Arthur. „Femeia din Nevins ar fi putut muri din cauza unei supradoze.”

— Relaxează-te, spuse ea. „Acesta este Burning Cove. Nimeni nu va fi şocat de zvonuri despre droguri.”

„Dacă cineva leagă supradoza lui Nevins cu moartea lui Jennaway?”

Era rândul ei să respire adânc. „Ar putea fi o problemă. Dar nu se va întâmpla.”

"Esti sigur?" Arthur şi-a terminat băutura. „Când te gândeşti la asta, există unele asemănări.”

— Nu, spuse Dolores. „Cele două incidente sunt foarte diferite.”

"Esti sigur?"

"Pozitiv. În primul rând, Nevins nu ar fi putut să pună mâna pe medicamentul lui Oxlade. El este singurul care ştie formula.”

— A adus o provizie cu el, spuse Arthur.

„Da, dar ştii la fel de bine ca mine că tratează lucrurile ca pe aur lichid. El refuză să-l vândă. De ce ar irosi ceva pe un străin întâmplător în condiţii necontrolate? El este un om de ştiinţă. Tot ce îi pasă este cercetarea şi reputaţia lui.”

Arthur se strâmbă. "Ştiu."

„Există o mulţime de medicamente comune care pot fi letale. Heroina, sedative, morfina, cocaina. În plus, Oxlade jură că noua versiune a intensificatorului nu este la fel de periculoasă ca cea veche. El spune că cel mai rău care s-ar putea întâmpla cu o supradoză ar fi halucinaţiile severe pentru câteva zile.”

„Timp în care o persoană ar putea ieşi pe fereastră sau ar putea încerca să zboare de pe o stâncă.” Arthur s-a dus la căruciorul cu băuturi să amestece un alt scotch cu sifon. „Sau poate să faci o plimbare la miezul nopţii pe plajă şi să fii luat de un val necinstit.”

„Nu mai vorbi aşa.” Dolores a bătut cenuşa în scrumiera din sticlă modelată elegant. „Asta a fost acum patru ani. Nu există absolut niciun indiciu că Nevins a pus mâna pe amplificator. Doctorul a spus-o arăta de

parcă s-a injectat singură, îţi aminteşti? Amplificatorul este întotdeauna luat pe cale orală.”

Arthur a respirat liniştitor. "Ai dreptate. Desigur, ai dreptate. Nu m-am gândit la acest aspect.”

„S-ar putea, totuşi, să avem o altă problemă cu Oxlade.”

Arthur înghiţi o parte din băutură. – Avem nevoie de el, Dolores.

„Recunosc că este util, dar...”

„El dă credibilitate Institutului. Este un medic respectat. Are acreditări. Dacă el promovează Metoda Guilfoyle, va face minuni pentru imaginea noastră. Ne separă de şarlatani şi fraude.”

„Oxlade te-a convins că poate face ca Institutul să aibă succes, dar ai văzut mulţimea în seara asta. Oamenii aceia au cumpărat bilete din cauza ta, nu din cauza lui Oxlade. Nimeni nu i-a dat nicio atenţie. Are nevoie de noi, nu invers.”

— Ştiu că nu ai încredere în tip, spuse Arthur.

"Gresesti. Am încredere în el pentru că ştiu exact ce caută. După cum ai spus, este obsedat de cercetările sale. Tot ce îi pasă este să fie publicat în cele mai prestigioase reviste. El a ajuns la concluzia că ne poate folosi pe noi şi cu Institutul pentru a-i oferi un laborator bine echipat şi un număr nelimitat de subiecţi de testare – lucrurile de care are nevoie pentru a-şi spori reputaţia. Acesta este singurul motiv pentru care este dispus să coopereze cu noi.”

„S-ar putea să fie puţin obsesiv de munca lui, dar vă spun că are ceva cu drogul lui pentru visele lucide”, a spus Arthur. „Eu sunt dovada vie. De fiecare dată când am folosit intensificatorul, am avut cea mai uimitoare experienţă. Am văzut lucruri. Am avut viziuni autentice.”

Dolores oftă. – Ai halucinat, Arthur. Oxlade te hipnotizează atunci când eşti sub influenţa medicamentului. Sau poate te hipnotizi singur. Cine ştie? Orice s-ar întâmpla când luaţi amplificatorul, nu este o experienţă psihică autentică.”

"Gresesti." Ochii lui Arthur s-au încins de entuziasm. „Sunt capabil să accesez talentele mele psihice latente. Da, este dezorientator şi greu de făcut explicaţi, dar experienţa este autentică, nu o halucinaţie. Oxlade spune că nu toată lumea are talentul pentru asta, dar eu sunt un visător lucid natural. Drogul mă duce la următorul nivel. Am nevoie doar de timp să învăţ cum să controlez experienţa.”

Asta nu a fost bine. Dolores trase cu putere de ţigară. Situaţia era mai rea decât îşi dăduse seama. Arthur trecuse linia. Devenise un adevărat credincios în teoriile lui Oxlade şi în droguri. A fost o întorsătură îngrijorătoare a evenimentelor.

— Am intrat în afacerea asta pentru a face bani, spuse ea încet. „Ne-am spus unul altuia că nu putem greşi niciodată vânzând vise.”

— Dar gândeşte-te la posibilităţi, spuse Arthur. Era o energie febrilă în jurul lui. „Mulţumită medicamentului Oxlade, putem oferi o experienţă de vis unică, incredibilă. Oamenii vor plăti averi pentru Metoda Guilfoyle.”

Banii i-au atras mereu atenţia. Se concentrase pe realizarea că Oxlade dobândise prea multă influenţă asupra lui Arthur. Poate că trebuia să facă un pas înapoi şi să ia în considerare situaţia dintr-o perspectivă pur financiară. Nu, nu ar vinde o experienţă psihică autentică. Dar dacă ar putea vinde ceva care să pară adevărat? Arthur avea dreptate. Oamenii ar plăti orice sumă pentru un medicament care să-i facă să creadă că le pot folosi simţurile psihice.

Mai luă ţigara în timp ce se gândea la posibilităţi. "Spune-mi adevarul. Chiar simţi că ai putea experimenta viziuni psihice atunci când iei medicamentul lui Oxlade?”

„Dacă nu este real, este la fel de bun ca lucrul real”, a spus Arthur. „Este o experienţă incredibilă de fiecare dată. Ar trebui să încerci."

— Uită, spuse ea automat. Era acelaşi răspuns pe care îl dădea întotdeauna ori de câte ori îi sugera să experimenteze drogul. Ea ştia multe despre droguri, mai mult decât suficiente pentru a o face nervoasă că le lua. „Planul va funcţiona numai dacă controlăm amplificatorul.”

„Atâta timp cât controlăm Oxlade, controlăm drogul”, a spus Arthur.

„Sunt îngrijorat de insistenţa lui de a efectua un număr nesfârşit de experimente.”

„Oxlade spune că trebuie să efectueze mai multe teste înainte de a putea garanta rezultatele”, a spus Arthur. „Vom insista să-şi facă testele aici, la Institut. Dacă nu profităm de această oportunitate, un alt operator inteligent îşi va da seama că se face o avere din droguri. Oricine ar fi, îi va oferi lui Oxlade tot ce vrea.”

„Unul dintre lucrurile pe care le vrea este domnişoara Lodge”, a spus Dolores. „Ai auzit ce a spus în seara asta. El insistă să o facem să coopereze cu experimentele lui. Cum ar trebui să facem asta?”

Umărul lui Arthur s-a ridicat şi a căzut în semn de respingere întâmplătoare a problemei. „Mă ocup eu de Margaret Lodge”.

Dolores înăbuşi un geamăt. Îl cunoştea pe Arthur mai bine decât se cunoştea el însuşi. Ridicarea nepăsătoare din umeri a fost un exemplu al priceperii sale de actorie. Ceea ce conta era un indiciu prea familiar de entuziasm sexual din vocea lui. A fost intrigat de Margaret Lodge. De parcă lucrurile nu ar fi fost destul de complicate în acest moment.

Cu siguranţă nu era prima dată când era distras de o femeie care se năpustise în plasa lui, dar Lodge nu era genul lui obişnuit. Nu era o blondă plină de farmec. Nu exista niciun indiciu că avea legături în societate sau la Hollywood. Părea să fie exact ceea ce pretindea că este – o scriitoare care făcea cercetări serioase pentru o carte despre visele lucide. Cu siguranţă nu

genul de femeie care i-a atras de obicei privirea lui Arthur. Deci de ce era atât de interesat?

„Ce te face atât de sigur că o poţi convinge să-l lase pe Oxlade să facă experimente cu ea?” ea a intrebat.

„Oxlade ne-a spus că a fost o pacientă de-a lui, îţi aminteşti? Ea suferă de nervi slabi şi este predispusă la atacuri de isterie. Pot lucra cu asta.”

„Dar omul acela care a însoţit Lodge? Asistentul de cercetare?”

„El nu este nimeni. El nu va fi o problemă.” Arthur zâmbi zâmbetul lui lent şi seducător, cel care ajunsese la câţiva centimetri de la obţinerea unui contract la Hollywood. „Amintiţi- vă ce ne-am spus la început.”

A întins ţigara în scrumiera de sticlă. „Nimeni nu s-a stricat vreodată vânzând vise.”

Capitolul 15

hyllis Gaines a interpretat greşit mesajul primit la sfârşitul recepţiei cu şampanie”, a Pspus Sam. „Ea a presupus că este chemată de femeia din marketing care a angajat-o să o interpreteze pe mătuşa Cornelia. Dar ceea ce a primit de fapt a fost o notă de la şantajist care credea că este adevărata Cornelia.”

„A fost continuarea scrisorii de ameninţare care a fost trimisă mătuşii Cornelia în Adelina Beach”, a spus Maggie. „Extorsionistul se aştepta ca Phyllis să înţeleagă că trebuie să urmeze instrucţiunile, să meargă la teatru şi să facă răsplata. Jucând rolul mătuşii Cornelia, Phyllis Gaines şi-a făcut, fără să vrea, o ţintă.”

Luaseră cina în sala de mese a hotelului, iar acum ea şi Sam stăteau într-o cabină din lounge. Pe masă erau două pahare de coniac. Spaţiul întunecat era uşor aglomerat. După cum promisese semnul din hol, era muzică de pian. Muzicianul, îmbrăcat într-o jachetă albă de seară şi papion negru, cânta o piesă de jazz capricioasă.

Salonul, ca şi restaurantul, nu încerca să concureze cu unităţi mai pline de farmec din oraş, cum ar fi Hotelul Burning Cove sau Paradise Club. Era un refugiu liniştit pentru confortul oaspeţilor care, indiferent de motiv, nu voiau să se aventureze seara. De asemenea, a fost perfect pentru cuplurile care căutau un club discret pentru o întâlnire clandestină.

Cuvintele *întâlnire clandestina* i-au transmis un pic de fior în simţuri. În alte împrejurări, a putut crea o fantezie foarte plăcută care presupunea o întâlnire clandestină cu Sam Sage/Bennett North. Ar crea o scenă interesantă în roman.

„Un caz de identitate greşită, dar cu o întorsătură, pentru că estorcatorul

nu ştia cum arată adevărata Cornelia”, a spus Sam.

Era evident că nu se gândea la o întâlnire clandestină.

"Timpul trecut?" spuse Maggie. Şi-a luat coniacul. – Crezi că Beverly Nevins a fost şantajatorul?

„Este o posibilitate. Extorcarea este o ocupaţie periculoasă. Şantajatorii sunt uneori ucişi de victime iritate. Scrisoarea trimisă angajatorului dumneavoastră a indicat că există mai multe persoane responsabile pentru moartea Virginiei Jennaway. Dacă celelalte ţinte au fost instruite să participe la conferinţă şi să facă plăţi aici, una dintre ele ar fi ajuns la Nevins înainte ca Phyllis Gaines să intre în teatru.

„Asta are sens”, a spus Maggie.

„Dar este, de asemenea, posibil ca şi Nevins să fi fost una dintre ţinte”, a subliniat Sam. „Poate că ea a refuzat să plătească sau a ameninţat că îl va demasca pe extorsionar.”

„Cine a ucis-o ca să o ţină tăcută”.

„Trebuie să vorbim şi cu femeia care a angajat-o pe Phyllis Gaines să joace rolul Corneliei”, a spus Sam. „Domnişoara Finley în marketing.”

Maggie oftă. „Sunt atât de multe întrebări aici.”

Sam se uită la ea, cu sprâncenele uşor ridicate. „Inclusiv unul despre adevărata Cornelia.”

"Ce vrei să spui?"

„Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult consider că decizia bruscă a lui Lillian Dewhurst de a face o călătorie lungă în Pacificul de Sud cu o lună înainte de conferinţa de vis este o coincidenţă interesantă.”

Ea a zâmbit. „Nu este cu adevărat, nu atunci când ştii toată povestea din spatele deciziei ei de a se îmbarca pe acel transatlantic.”

Sam bău nişte coniac şi coborî paharul. "Explica."

— În regulă, dar probabil că nu mă vei crede. Nu, nu este adevărat. Cred că veţi *crede* că cred că vă spun adevărul, dar probabil veţi concluziona că Lillian şi cu mine suntem creduli sau uşor deliraţi.

Distracţia strălucea în ochii lui Sam. „Atâta timp cât este doar uşor delirant.”

"Dreapta." Sorbi nişte coniac şi puse paharul jos cu mare grijă. „Ţi-am spus că eu şi Lillian împărtăşim un interes pentru analiza viselor şi în special visele lucide.”

„Dewhurst este un visător lucid?”

"Da. Din păcate, este predispusă la coşmaruri. Am avut o experienţă considerabilă cu vise urâte.”

Sam fusese pe cale să înghită mai mult coniac. El s-a oprit. – Vrei să spui că suferi de coşmaruri?

Ea a tăcut, făcându-şi un moment să se gândească cât de multe să-i spună.

— Am nevoie de informaţii, spuse Sam. Nu cerea un răspuns; întreba el liniştit, sincer. „Încerc să potrivesc piesele unui puzzle. Aş putea folosi ceva ajutor. Tu eşti cel care îmi tot spune că lucrăm împreună la acest caz.

Ea l-a studiat o clipă. Aceasta a fost probabil una dintre acele ocazii în care ar trebui să- şi ţină gura închisă sau, alternativ, să evite un răspuns direct. Existau moduri de a sublinia întrebări precum cea pe care o pusese. Era foarte experimentată la răspunsurile evazive.

Toată lumea are ocazional coşmaruri . Mulţi oameni au vise deosebit de intense, care pot fi deranjante. Nu ai avut vreodată un vis tulburător, unul care să te trezească? Un vis pe care nu-l poţi uita?

Ea a folosit rareori răspunsul cel mai sincer, nu cu cei care nu iau în serios visul. *Aţi avut vreodată vise care să vă trezească într-o panică deplină? Genul în care încerci să ţipi şi nu poţi? Mai rău încă, genul în care te trezeşti ţipând? Coşmaruri atât de puternice şi atât de reale încât te fac să crezi că vei fi prins pentru totdeauna într-o stare de vis? Vise care sunt garantate să condamne o relaţie intimă? Vise care te fac să te temi de somn? Vise care te-ar putea duce într-un azil?*

Nu, ea a păstrat răspunsurile sincere pentru oamenii care au înţeles visarea extremă. Dar acesta era Sam. Poate că nu ia în serios analiza viselor, dar ea era sigură că era foarte serios în ceea ce priveşte munca lui. Ea îl angajase pentru expertiza lui. Cel puţin ea putea face era să-i dea informaţiile de care părea să creadă că are nevoie.

El ar putea concluziona că era naivă sau prea imaginativă sau chiar înclinată spre isterie, dar ea simţea că va duce cazul până la capăt. După aceea, aveau să meargă pe drumuri separate. Era în siguranţă pentru că el nu era în măsură să o angajeze într-un loc infernal precum Sweet Creek Manor.

„Încă de la sfârşitul adolescenţei, am fost predispusă la vise care par atât de reale încât pot fi terifiante”, a spus ea. „Uneori mă trezeam ţipând sau în mijlocul unui atac de anxietate. Uneori eram atât de epuizată de visele mele încât plecam la birou la şcoală, mergeam intr-un alt vis urât şi mă trezeam în clasă în mijlocul unui coşmar.

— Incomod, spuse Sam. Părea înţelegător, dar nu şocat.

„Foarte ciudat. Profesorii mei şi ceilalţi elevi au fost cel puţin alarmaţi. De fapt, s-au speriat. Părinţii mei m-au dus la o serie de medici şi terapeuţi în vise. După ce unii dintre ei mi-au recomandat o şedere într-un sanatoriu pentru a fi tratat de nervi zdrobiţi, părinţii mei au decis să încerce. Am petrecut două luni într-o clinică privată. Sweet Creek Manor.”

Sam o privi atent. „Trebuie să fi fost greu.”

„Să spunem că încă mai am coşmaruri despre timpul pe care l-am avut acolo.” Ea a inghiţit nişte ţuică, a lăsat paharul în jos şi a continuat, hotărâtă pentru a termina ceea ce începuse ea. „Totuşi, am învăţat câteva abilităţi de

supravieţuire.”

"Ca?"

„La Sweet Creek a devenit clar că va trebui să învăţ cum să-mi controlez visele dacă vreau să ies şi să rămân afară. Dacă nu reuşesc, exista o posibilitate foarte reală să-mi petrec restul zilelor într-un azil.” Ea făcu o pauză. „Îi fac pe unii oameni destul de nervoşi, vezi.”

"Este corect?"

Ea se aplecă înainte. „Te face nerăbdător să ştii că ai un client care, potrivit anumitor experţi, ar trebui să fie închis într-un spital de psihiatrie?”

„Învinge munca de divorţ.”

Ea clipi şi apoi, ca ceaţa de coastă a dimineţii, o mare parte din tensiunea ei interioară sa dizolvat. Sau poate că ţuica lua stăpânire.

„Ţi-am spus că nu ar trebui să faci lucrări de divorţ”, a spus ea.

„Am făcut o notă. Deci, ai învăţat să-ţi controlezi visele?”

În majoritatea cazurilor. Dar uneori încă mă trezesc cu gândul că voi rămâne prins în acea altă lume.”

"Altă lume?"

„Aşa este să visez pentru mine. Când dorm, intru într-o altă dimensiune sau lume.” Ea a oftat. „Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să încerc să explic.”

Sprâncenele lui Sam se ridicară. "De ce ai făcut-o?"

„Numiţi asta un risc calculat. Sunt de acord că aveţi nevoie de toate informaţiile pe care le puteţi obţine pentru a progresa în cazul meu.”

„Care a fost riscul?”

„Dacă-ţi dau informaţiile pe care le-ai dorit înseamnă că ai putea concluziona că sunt dezechilibrat. Ai putea renunţa la cazul meu. Nu vreau să fiu nevoit să găsesc un alt detectiv privat, dar renunţarea este cel mai rău lucru pe care mi l-ai putea face.”

Işi puse paharul pe masă cu suficientă precizie rece pentru a-şi semnala furia. „Ce naiba ar trebui să însemne asta?”

„Nu ai puterea să mă angajezi într-un azil”, a spus ea. Ea înghiţi ultimul coniac şi puse paharul jos. „Nu e ca şi cum ai fi soţul meu.”

Sam a rămas foarte nemişcat. Înţelegerea îi încingea ochii. „Visele tale sunt motivul pentru care nu eşti căsătorit, nu-i aşa?”

A rămas şocată fără cuvinte pentru câteva secunde. Şi apoi şi-a găsit vocea. – Sunteţi un detectiv foarte priceput, domnule înţelept.

Gura i s-a răsucit într-un zâmbet ironic. „Mulţumesc, dar nu a fost nicio lucrare Sherlock Holmes implicată în acea deducere.”

"Nu sunt de acord. Pot număra numărul de oameni care au ajuns la această concluzie pe o mână şi nu mi-ar fi nevoie de toate cele cinci degete. Nimeni din familia mea nu şi-a dat seama. Nici diferiţii analişti de vis şi terapeuţi pe care i-am văzut de-a lungul anilor.”

— Nu au fost ei curioşi în legătură cu aversiunea ta faţă de căsătorie?

"Sigur. Dar când refuz să le dau un răspuns clar, ei ajung la propriile concluzii.”

„Şi nu te obosi să le corectezi”, a spus el.

"Nu."

„Cât de aproape ai ajuns să te căsătoreşti?”

"Prea aproape." Ea se cutremură. „Incă mai am coşmaruri despre asta.”

"Ce s-a întâmplat?"

„Este o poveste lungă şi destul de îngrozitoare, care se termină cu sfârşitul logodnei într-un mod oarecum brusc.”

Sam a zâmbit puţin. „Ai optat pentru o atingere dramatică.”

„Aş dori doar să subliniez că am încheiat logodna cu *şaptesprezece zile* înainte de ceremonie. Contrar bârfelor, nu mi-am abandonat logodnicul la altar.”

"Am înţeles."

„De asemenea, zvonurile despre incendiul din biroul său au fost foarte exagerate.”

Sam părea interesat. „A fost un incendiu?”

"Uită-l."

"În regulă. O voi pune deoparte deocamdată. Aş dori totuşi un răspuns la întrebarea mea.”

"Ce?"

„Nu ai explicat niciodată exact de ce Lillian Dewhurst a decolat în acea călătorie lungă”, a spus Sam.

"Oh corect. Am fost deturnat, nu-i aşa?” Maggie tresări. "Îmi pare rău pentru asta. Lillian a avut probleme cu coşmarurile care au făcut-o să meargă în somn. Am sfătuit-o să scape de un anumit obiect din dormitorul ei care arunca o umbră proastă. Ea a făcut aşa cum i-am sugerat şi a putut să-şi folosească talentul natural de vis lucid pentru a rescrie scenariile viselor ei. Când coşmarurile au încetat, la fel şi somnambulismul.”

— Îi era frică să se urce la bordul unei nave pentru că ar putea merge în somn? întrebă Sam.

„Nu era doar alarmată de posibilitatea de a se trezi într-un loc public purtând cămaşa de noapte”, a spus Maggie, „deşi asta ar fi fost destul de rău. Lillian era îngrozită că va merge peste bord în somn şi s-ar îneca. Cred că ceva despre obiectul care îi dădea coşmaruri era legat de apă.”

— Vrei să spui că, odată ce a fost încrezătoare că nu va trece peste bord, s-a simţit liberă să rezerve călătoria?

— Corect, spuse Maggie. „Ţi-am spus că probabil nu mă vei crede.”

„Huh.”

„Te răzgândeşti?” Ea îi aruncă un zâmbet subţire. „Îngrijorat că aş putea fi delir până la urmă?”

„Nu, doar mă gândesc la puterea sugestiei.”

— Crezi că am hipnotizat-o cumva pe Lillian, făcându-i-o să creadă că s-a vindecat?

"Nu contează. Dacă a funcţionat, a funcţionat. Să revenim la caz.” Sam se aplecă înainte şi îşi încrucişă braţele pe masă. „Iată ce avem. Nu ştim dacă Beverly Nevins a fost şantajatorul sau unul dintre victime, dar ştim că ea a murit în circumstanţe care sunt izbitor de asemănătoare cu moartea Virginiei Jennaway.”

Surprinsă, Maggie se încruntă. „Nu sunt sigur că sunt de acord cu tine.”

„Într-un fel, asta nu este o surpriză.”

Ea s-a prefăcut că nu l-a auzit. „Este adevărat că amândoi sunt morţi şi amândoi par să fi avut o legătură cu alţi oameni care sunt interesaţi de analiza viselor, dar dincolo de asta, morţile lor nu sunt deloc asemănătoare. Jennaway s-a înecat. Verdictul asupra lui Nevins arată ca cauze naturale sau supradozaj accidental. Cu siguranţă nu s-a înecat.”

„Moartea lui Jennaway a fost considerată accidentală, dar au existat zvonuri despre o posibilă supradoză”, a subliniat Sam.

Maggie se gândi la asta. "Adevărat."

„Detaliile variază, dar rezultatul este acelaşi. Două femei sunt moarte. Ambele aveau legături cu grupuri care studiază visele şi existau zvonuri despre o supradoză în fiecare caz.”

Maggie a primit frisonul neplăcut şi fierbinte de gheaţă pe care o primeşte atunci când eviţi cu stricteţe o perie apropiată cu dezastru.

— Există o altă constantă în acest caz, spuse ea încet. "Calatorul."

Ochii lui Sam se strânseră. – Vorbeşti despre acea veche legendă pe care ai menţionat- o când m-ai angajat?

"Da. Ţi-am spus că Călătorul ucide oameni invadându-le visele.”

„O astfel de crimă, dacă ar fi posibilă, nu ar lăsa nicio dovadă de joc greşit.”

„Ca o supradoză”, a subliniat ea.

„Nu cumpăr posibilitatea uciderii prin mijloace supranaturale.”

Ea şi-a ridicat ochii spre tavan. "Desigur că nu."

„Pot, totuşi, să susţin teoria conform căreia ucigaşul a folosit legenda Călătorului pentru a pune în scenă o moarte care părea ca şi cum ar fi fost cauzată de proiecţia astrală. Este o idee interesantă. Criminalul ar trebui să fie cineva foarte familiarizat cu povestea.”

Încurajată, ea s-a gândit puţin la asta. „Prietenul meu Prudence Ryland lucrează într-o bibliotecă de cercetare dedicată studiului paranormalului, inclusiv viselor. Este expertă în legende. Dacă crezi că ar putea ajuta, o voi suna dimineaţa şi o voi cere să afle ce poate despre Călător.

„Ar putea fi util.”

Cel puţin el nu respingea sugestia ei din mână. Ea îşi coborî vocea. „Între

timp, o să faci ceva ilegal, nu-i aşa?”

„Doar un fel de ilegal.”

Capitolul 16

argaret Smith a participat la conferinţă.

Nu, numele ei era Lodge. Margaret Lodge. Nu Smith. Nu conta. Era aici, iar el o recunoscuse imediat.

Emerson Oxlade abia putea să înăbuşe entuziasmul febril care ameninţa să-l mistuie. Şi-a slăbit cravata şi a înghiţit puţin din whisky-ul pe care-l turnase. A fost uimit de norocul lui. El visase literalmente să-l găsească din nou pe Smith-Lodge, iar acum visul lui devenise realitate.

Îi fusese teamă că o pierduse pentru totdeauna când ea suferise atacul de isterie şi ieşise cu furtună din biroul lui. Îndrăznise să spere că va apărea la conferinţă – la urma urmei, era o visătoare lucidă uimitor de talentată, iar Metoda Guilfoyle era concentrată pe visul lucid. Existase şansa să cumpere un bilet, dar nicio garanţie. Ştia că era o şansă lungă, totuşi iată- o.

Era ca şi cum ar fi vrut ca ea să participe prin puterea lui propriul vis. După ce a petrecut toate aceste luni căutând-o, ea a fost din nou la îndemână.

Deschise uşile ferestre ale vilei de oaspeţi şi ieşi pe treptele din faţă. Era prea neliniştit ca să doarmă, sfâşiat între entuziasm şi groază. Erau atât de multe în joc. El simţise de la prima întâlnire din biroul său că Lodge era cheia succesului muncii sale. Acum Guilfoyle avea puterea să i-o dea lui. În seara asta, el îi spusese clar că ea trebuia să facă parte din aranjament. Nu erau mulţumiţi, dar intenţiona să rămână ferm.

Nu ar fi greu să-i gestionezi pe Guilfoyle. Învăţase tot ce trebuia să ştie pentru a-i manipula când îi întâlnise cu toţi aceşti ani în urmă.

Desigur, realizarea că Lodge participa la conferinţă în compania unui bărbat a venit ca o zguduire. Sam Sage nu arăta ca un asistent de cercetare savant – nu era nimic livresc la el. Sage era în cale. A pus o problemă, dar cu siguranţă nu de netrecut.

Oxlade mai înghiţi nişte whisky şi se gândi la moartea femeii din Nevins. Era evident că descoperirea cadavrului îi alarmase pe Guilfoyle. Erau îngrijoraţi de imaginea Institutului. Asta i-a făcut pe trei.

Da, Arthur Guilfoyle avea un talent de vis lucid, iar intensificatorul i-a permis să acceseze o parte din talentul său psihic latent, dar asta nu a schimbat faptul că el şi soţia lui erau escroc. Nu le-a păsat de potenţialul uimitor al drogului său. Au vrut să-l folosească pentru a câştiga mulţi bani.

Dar când a fost vorba despre visătorii lucizi, Margaret Lodge l-a pus pe Arthur Guilfoyle la umbră. Euforia lui Oxlade a crescut. Lodge a fost cel care l-ar face celebru şi i-ar cimenta reputaţia de adevărat geniu. El va fi cunoscut în întreaga lume ca savantul genial care ar putea debloca uşile psihice.

Capitolul 17

Mi-am scos geaca de seară, mi-am scos pantofii şi şi-am slăbit cravata. S-a întins pe Spat pentru a încerca să doarmă câteva ore şi şi-a pus ceasul deşteptător mental la trei dimineaţa. Coridoarele hotelului erau liniştite la acea oră, iar pula de la hotel, cel mai probabil, ar fi dormit sau citea ziarul.

Avea nevoie de somn – nu dormea bine de ceva vreme – dar rămase treaz de ceva vreme, gândindu-se la Maggie de cealaltă parte a uşii de legătură. Fascinaţia ei pentru vise şi metafizică ar trebui probabil să-l îngrijoreze. Poate faptul că nu a fost ceea ce ar trebui să-l alarmeze.

Dar ceea ce îl preocupa cu adevărat erau două femei moarte şi obsesia din ochii doctorului Emerson Oxlade.

După un timp a plecat în derivă. . .

. . . şi s-a trezit realizând că trebuie să facă ceva important. Se aşeză pe marginea patului, aprinse lampa şi se uită la ceas. Trei fără cinci minute.

Se ridică în picioare şi se opri o clipă contempla patul mototolit. Dormise mai solid în ultimele ore decât mult timp. Nu existaseră vise tulburătoare care să implice un nebun care încerca să-şi zdrobească craniul cu o şină.

Interesant.

După cum anticipase, hotelul dormea. Salonul era închis. Oaspeţii se retrăseseră în paturile lor. Majoritatea au fost participanţi la conferinţa de vis. Aveau o zi întreagă de seminarii şi prelegeri înainte.

A coborât scările până la recepţie. Nu era niciun semn de funcţionar. O privire rapidă la registrul oaspeţilor ia spus că lui Nevins primise camera 357. Se duse în spatele tejghelei, luă cheia de pe tablă şi se îndreptă înapoi sus.

Când a ajuns la etajul al treilea, a mers pe holul gol, cu jacheta de seară drapată lejer peste un braţ pentru a ascunde lanterna pe care o adusese cu el. Doar un alt oaspete care se întorcea dintr-o noapte târzie în oraş.

S-a oprit în faţa uşii marcate cu *357* şi a verificat coridorul pentru a se asigura că nu era nimeni în apropiere.

Mulţumit că era singur, a început să introducă cheia în broască.

Butonul se întoarse uşor în mâna lui. Uşa era descuiată.

El a ezitat, trecând prin posibilităţi. Au existat câteva motive logice pentru care uşa nu ar fi încuiată. Detectivul Brandon trecuse mai devreme să arunce o privire prin camera lui Nevins. Poate că oricine îi deschisese uşa lui Brandon neglijase să încuie după aceea. Moartea unui oaspete de hotel şi prezenţa unui detectiv de poliţie ar fi suficiente pentru a face nervos un funcţionar.

Poate că fusese deja trimis un bell sau o menajeră să împacheteze lucrurile lui Nevins şi uitase să încuie după aceea. Dar părea mai probabil că proiectul ar fi fost amânat până dimineaţă. Nu ar fi fost nicio grabă.

Exista, desigur, o a treia posibilitate – plecase altcineva în camera dinaintea lui, cineva care, ca el, nu avea dreptul să fie acolo.

S-a îndreptat uşor în spaţiul întunecat şi a închis uşa cât mai liniştit posibil. Şi-a dat un moment pentru a se adapta la întunericul adânc. Lămpile erau stinse, iar jaluzelele erau închise, dar un dreptunghi de lumină din hol strălucea prin fereastra de deasupra uşii.

Camera se simţea goală, dar învăţase că nu se putea baza pe acea senzaţie. Întâlnise ucigaşi care erau atât de reci înăuntru, încât nu emanau căldura fiinţelor umane normale – sau aşa părea.

Nimeni nu a ieşit din umbră cu un cuţit. A decis să ia asta ca pe un semn bun. Şi-a drapat haina pe clanţa uşii, a aprins lanterna şi a cercetat scena. Cine căutase camera făcuse o treabă bună. Sertarele dulapului şi uşile dulapului erau închise, dar erau mici semne că cineva trecuse grăbit prin cameră. Patul era încreţit, iar salteaua era uşor oblică.

Pe rafturile de bagaje erau două valize. Ambele erau goale. Hainele pe care Nevins le adusese cu ea erau încă în sertare şi atârnau în dulap. Păreau scumpe, la modă şi foarte noi.

Mica cutie de bijuterii s-a dovedit mai interesantă. Era încă plin de

brăţări, cercei şi ace, dintre care niciunul nu părea scump. Piesele au fost însă împrăştiate la întâmplare în interior. Părea că cineva a aruncat conţinutul, a trecut prin obiecte şi apoi a aruncat totul înapoi înăuntru. Un spărgător de pisică ar fi luat lotul şi ar fi sortat transportul mai târziu. Părea de parcă cineva căuta o anumită bijuterie.

Sam se duse la uşa băii şi împroşcă fasciculul lanternei peste plăcile roz şi verde-jad. Prosoapele erau pliate frumos, iar articolele de toaletă ale lui Nevins erau aranjate cu precizie pe raftul de deasupra chiuvetei. Căutătorul nu petrecuse mult timp aici, probabil pentru că nu existau ascunzători evidente.

Dar căutătorul nu avusese prea multă experienţă în căutarea unor obiecte care fuseseră ascunse de oameni care aveau opţiuni limitate când era vorba de ascunzătoare. Camerele de hotel au oferit opţiuni extrem de limitate.

A găsit ceea ce căuta lipit de partea inferioară a capacului rezervorului de toaletă.

Capitolul 18

Aggie nu a fost surprinsă să treacă prin coridoarele nesfârşite ale Sweet Creek Manor. Sperase să doarmă bine, dar, evident, intuiţia ei avea alte planuri pentru noapte.

Ea caută pe cineva sau ceva. Ea deschide prima uşă. Phyllis Gaines stă în

centrul camerei lipsite de trăsături.

„Nu te caut", spune Maggie. "De ce esti aici

„Aceasta este întrebarea greşită”, spune Phyllis.

„Care este întrebarea corectă?”

„Unde este mătuşa adevărată Cornelia?”

„Pe o navă în Pacificul de Sud. Vrei să-mi spui ceva?”

„Oriunde sunt bani, există cineva care va face tot ce este necesar pentru a-i obţine”, spune Phyllis.

„Este o pierdere de timp”, spune Maggie. Ea închide uşa, merge pe hol şi intră în camera alăturată. Îl vede pe Arthur Guilfoyle.

„Nu te caut”, spune ea. "Ce faci aici?"

"Vino cu mine. Te voi învăţa cum să călătoreşti pe planul astral”, spune Arthur.

„Eşti o fraudă. Nu există proiectie astrală.”

Ea închide uşa şi o deschide pe următoarea. Dolores Guilfoyle este în cameră.

„Stai departe de soţul meu”, spune Dolores.

„Nu-l vreau”, spune Maggie. „Cautpe altcineva.”

Ea închide uşa şi trece la următoarea. Emerson Oxlade stă singur în cameră.

„Aveţi nevoie de mine pentru a vă atinge întregul potenţial de vis lucid", spune Oxlade. El se întinde spre ea. Are o seringă în mână.

„Eşti extrem de enervant", spune Maggie.

Încearcă să iasă pe uşă, dar descoperă că nu se poate mişca. Ea deschide gura să ţipe, dar nu poate scoate niciun sunet. Oxlade se apropie. Pofta sclipitoare din ochii lui nu mai este enervantă – este înspăimântătoare. Ea este prinsă într-o cameră cu un bărbat care vrea să o posede şi să-i con troleze visele.

Ştie că visează, dar a pierdut controlul asupra scenariului. Ea îşi aminteşte că are capacitatea de a se smulge dintr-un coşmar. Trebuie să treacă prin uşă.

Ea devine conştientă de un rap înfundat. Cineva bate la usa visului ei...

S-a smuls din coşmar şi s-a aşezat pe marginea patului. Respira greu, iar inima îi bătea cu putere. Era în mijlocul unui atac de anxietate în plin. Nu a fost prima dată.

„Respiră", şopti ea.

Era imposibil să se concentreze asupra respiraţiei ei pentru că *cineva bătea în uşa camerei ei* .

Nu era corect. Nu exista niciun motiv pentru care cineva să bată la ora asta. O altă explozie de panică a trecut prin ea. Sam ar şti ce să facă. Era chiar alături.

Ea a sărit din pat, şi-a luat halatul şi s-a grăbit spre uşa de legătură. Ea a făcut un pumn şi s-a pregătit să lovească puternic. S-a oprit când a auzit o altă bătaie uşoară şi şi-a dat seama că venea din partea cealaltă a uşii.

Uimită de uşurare, ea descuie uşa şi o deschise. Pentru câţiva câteva secunde ea pur şi simplu se uită la Sam, încercând să vină cu o explicaţie pentru faptul că purta pantofi, pantaloni şi cămaşă albă pe care o îmbrăcase mai devreme. Dar ea nu se putea concentra asupra problemei de ce era îmbrăcat, deoarece era distrasă de energia acidă a anxietăţii care încă îi curgea prin vene.

"Ce s-a întâmplat?" întrebă Sam.

„Nu pot. . . nu pot vorbi acum", a spus ea. "Dă-mi un minut."

"Rezistă."

El a dispărut. Ea nu a încercat să înţeleagă de ce. A început să se plimbe prin cameră, luptându-se să scape de otrava creată de atacul de anxietate.

„Respiră", mormăi ea. "Doar respira. Ştii cum să faci asta. A fost doar un coşmar."

Sam a reapărut. Avea un pahar în mână. A fost umplut cu un lichid chihlimbar. "Poftim. Bun pentru ceea ce te doare."

Ea nu s-a certat. A luat paharul şi a bătut o înghiţitură sănătoasă de whisky. Prea mult, prea repede. Dar arsura a spulberat vraja care îi cuprinsese simţurile. Ea tuşi şi trase adânc aer în piept. Energia nervoasă a

început să se disipeze. Ea a reluat pasul. Mai bău nişte whisky. A mai luat aer în piept.

Treptat, ea a recăpătat controlul. Îşi dădu seama că Sam era încă acolo, privind-o din pragul uşii dintre cele două camere. Ea gemu. Acum chiar avea să tragă concluzia că ea nu era pe deplin echilibrată.

"Mă simt mai bine?" el a intrebat.

"Da. Perfect."

Sam a zâmbit, dar nu a comentat.

Cel puţin nu se uita la ea de parcă i-ar fi fost teamă că e isterică. Asta a ajutat-o să-şi calmeze nervii tremuraţi, aşa cum nimic altceva nu ar fi putut face.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martor la asta, spuse ea.

"Vis urât?"

"Vina mea. Am pierdut controlul asupra ei. Am senzaţia că nu pot scăpa. Se întâmplă din când în când. Ţi-am spus, sunt bun, dar nu sunt perfect."

„Şi acesta este motivul pentru care nu te-ai căsătorit niciodată", a spus el. „Ţi-e teamă că un soţ te va vedea trezindu-te într-un atac de anxietate şi va ajunge la concluzia că eşti instabil."

Ea s-a uitat la el. „Da, nu că ar conta. Ce faci aici?"

„Am fost în camera lui Beverly Nevins acum câteva minute."

"Oh corect. Slujba uşor ilegală. Bine?"

„Altul a ajuns primul acolo."

"Într-adevăr?" Ea se încruntă, încercând să dea sens acelei ştiri. "Un hoţ?"

„Nu arăta ca munca unui profesionist. Nu cred că oricine a fost a avut vreun succes."

A descoperit că se poate concentra acum. "De ce spui asta?"

„Pentru că am găsit ceva interesant."

A ridicat o brăţară de aur. De el atârna un farmec în formă de semilună.

Maggie se uită la el, un val proaspăt de anxietate aprinzându-i nervii şi simţurile.

— La naiba, şopti ea. "Acest lucru nu este bun."

Sam o urmărea îndeaproape. „Recunoaşte-l?"

„Ţi-am spus că am sfătuit-o pe Lillian Dewhurst să scape de un obiect care arunca o umbră proastă. Mi-am făcut griji că îi tulbura visele."

— Îmi amintesc, spuse Sam.

„A fost o brăţară identică cu cea pe care o ţii în mână."

Capitolul 19

aici erau iniţialele pe spatele semilunii de pe brăţara lui Lillian”, a spus Maggie. „ *ATS.* Lillian a spus că reprezintă *Astral Travelers Society* . Era numele unui grup la care ea şi unii dintre prietenii ei s-au alăturat acum câţiva ani. Toţi erau interesaţi de analiza viselor.”

Ea şi Sam stăteau unul faţă de celălalt la masa din camera ei. Aprinsese o lampă de podea, sperând că o lumină puternică va face situaţia să pară mai puţin intimă. Ea greşise. Era în cămaşă de noapte şi halat şi era singură cu Sam într-o cameră de hotel la trei şi jumătate dimineaţa.

Nu putea scăpa de sentimentul de intimitate – cel puţin, nu putea să-l ignore. Sam, totuşi, era concentrat doar pe brăţara care stătea pe masă. Maggie a încercat să se concentreze şi pe asta.

Nu simţea acelaşi tip de energie din umbră pe care o captase de la brăţara lui Lillian. Brăţara pe care o găsise Sam părea oarecum de rău augur, dar senzaţia primară care emana din ea se simţea mai mult ca melancolie.

— Şi iniţialele *ATS* sunt pe lună pe această brăţară, spuse Sam. El a examinat interiorul trupei. „Dar există o inscripţie suplimentară. *Pentru EN, femeia visurilor mele.* Este semnat *Dream Master* .”

„ *RO* ?” Maggie şi-a ridicat sprâncenele. „Iniţialele lui Beverly Nevins ar fi *BN* .” „Această brăţară poate să fi aparţinut altcuiva.”

"Adevărat."

Maggie a atins brăţara cu prudenţă cu vârful degetului. Sam privea atent, dar nu spuse nimic.

— Hmm, spuse ea. "Bine?" el a intrebat.

Ea şi-a ridicat ochii ca să-i întâlnească pe ai lui, întrebându-se dacă nu

cumva avea de gând să facă o idee despre talentul ei de vis. Dar o privire către el i-a spus că era într-o dispoziţie foarte serioasă.

— Arată exact la fel ca al lui Lillian, cu excepţia inscripţiei, spuse ea. „Dar nu îmi afectează simţurile aşa cum mi-au făcut-o ale ei. Pe această brăţară este un slab furnicăt de tristeţe. Depresie, poate. Dar asta-i tot.”

„Ce îţi spune asta?”

„Nu mult, mă tem.”

„Fără sentiment de violenţă?” apăsă Sam.

"Nu." Ea miji ochii. „Nu-mi spune că iei în serios sensibilitatea mea.”

„Îţi iau în serios intuiţia”, a spus el.

"Dreapta. Intuiţia mea.”

Nu era sigură ce să facă din asta.

„Dewhurst a făcut tot posibilul să-şi ascundă brăţara?” întrebă Sam.

"Nu. L-a păstrat cu restul bijuteriilor ei. Nu era un mărţişor din magazin, dar nici nu era deosebit de valoros, cu siguranţă nu la fel de scump ca majoritatea celorlalte bijuterii ale ei. Nu l-a purtat niciodată.”

„Cum a reacţionat ea când ai informat-o că ar trebui să-l arunce?”

„Ea nu s-a certat şi nu a încercat să mă convingă că este inofensiv. Ea a spus că s-ar putea să am dreptate. A doua zi dimineaţă, când am ajuns la serviciu, ne-am dus la bluff. Ea a aruncat brăţara în ocean. Câteva zile mai târziu, ea mi-a spus că doarme mai bine decât a dormit de foarte mult timp.”

„Ce s-a întâmplat cu Societatea Călătorilor Astrali? Mai există?”

"Eu nu cred acest lucru. Lillian nu a intrat în detalii, dar am avut impresia că cei mai mulţi dintre membrii Societăţii erau oameni din clasa superioară, care vedeau grupul ca pe o formă de divertisment la modă. Curând şi-au pierdut interesul şi au trecut la alte activităţi sociale.”

— Cu toate acestea, Dewhurst a păstrat brăţara, spuse Sam.

Ochii lui erau reci şi ascuţiţi. Bărbatul s-a născut să vâneze băieţi răi, se gândi Maggie. Născut pentru a fi poliţist. Era trist că cariera lui de detectiv de poliţie se terminase atât de brusc.

„O să-i spunem detectivului Brandon despre această brăţară?” ea a intrebat.

"Da. Îi voi suna dimineaţa. Nu prea poate face cu brăţara sau cu informaţiile că cineva a căutat în camera lui Nevins în seara asta, dar am impresia că îmi va cere să-l ţin la curent în continuare.

„Cu alte cuvinte, are suspiciunile lui, aşa că a decis să profite de prezenţa şi expertiza dumneavoastră profesională.” Maggie a zâmbit. „Eşti detectivul lui sub acoperire.”

„Ţi-a spus cineva vreodată că ai tendinţa de a privi totul dintr-un punct de vedere foarte dramatic?”

„Un defect comun de caracter la scriitori.”

"O sa tin minte asta."

Ea a încercat să treacă la un ton de voce mai de afaceri. „Lucrurile încep să se întâmple, nu-i aşa? Avem nevoie de un plan.”

— Da, a fost de acord Sam. „În acest moment, toate drumurile duc înapoi la Institut. Cred că este timpul să punem puţină presiune asupra Guilfoyles.”

"Buna idee. Cum facem asta?”

„Fără supărare, dar entuziasmul tău mă face nervos.”

„Gândeşte-te la asta ca la încurajare şi sprijin.”

Sam o privi cu profundă suspiciune. „Te întrebi cum poţi integra această nouă dezvoltare în intriga romanului tău, nu-i aşa?”

„Un scriitor este întotdeauna deschis spre inspiraţie.”

„Mi-a fost frică de asta.” Sam se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşa de legătură. „Prelegerea de deschidere la Institut are loc mâine la ora zece. Vrem să ajungem acolo devreme ca să putem prinde unul sau amândoi Guilfoyle. Vreau să văd reacţia lor când află că femeia pe care au angajat-o să o interpreteze pe Cornelia a părăsit oraşul.”

— Corect, spuse Maggie.

Se uită la ceas. „Avem timp pentru încă câteva ore de somn. Ne vedem la micul dejun? Ora opt?"

„Voi fi gata.”

Ea s-a ridicat şi a mers după el. Acum că treburile lui s-au terminat, părea foarte grăbit să părăsească camera ei. La fel de bine. Ea nu ar trebui să mai spună un cuvânt. Nu mai era nimic de spus, nu în seara asta. Chiar ar trebui să tacă.

„Sam?” ea a şoptit.

Se opri în prag, părând amuzat. – Vrei să-mi spui că ar trebui să arunc o piesă de mobilier pe fereastră înainte să încerc să dorm?

„Altă dată, poate. Am vrut să-ţi mulţumesc că nu ai intrat în panică când m-ai prins în mijlocul unui atac de anxietate în seara asta.”

„Este nevoie de mult mai mult decât atât pentru a mă face să intru în panică”, mârâi el cu o voce de tip dur.

Dintr-un motiv oarecare, se simţi brusc mult mai uşoară. Ea aproape plutea. Ea şi-a încrucişat braţele. "Este corect? De ce, mai exact, ar fi nevoie pentru a te face să intri în panică?”

„M-ar găsi în romanul pe care îl scrii.”

„Nu-ţi face griji, schimb mereu numele pentru a-i proteja pe nevinovaţi. Şi, de asemenea, pentru a evita să fii dat în judecată pentru calomnie.”

Se muta în camera lui şi se întoarse să se uite la ea. „Trebuie să vă spun că nu este tocmai liniştitor.”

„Eşti un detectiv privat dur. Te poţi descurca."

Ea a închis uşa şi a ascultat cu atenţie. Sam nu a întors cheia pe o parte. Ea a decis să nu- şi blocheze nici partea.

Capitolul 20

a lui nu are niciun sens”, a spus Dolores Guilfoyle. „Nu există nimeni pe nume Finley în marketing sau în altă parte aici la Institut. Nu înţeleg de ce femeia aceea, Phyllis Gaines sau cum o cheamă, ţi-ar spune că a fost angajată să se prefacă a fi mătuşa Cornelia.

„Era foarte supărată”, a spus Maggie. „Găsirea cadavrului lui Beverly Nevins a fost un şoc pentru nervii ei. Cu siguranţă l-a zguduit pe al meu.”

Vestea morţii a apărut pe pagina a doua a *Burning Cove Herald* sub titlul *Tragedy Mars Opening of Dream Conference* . Moartea lui Nevins fusese atribuită unor cauze naturale. Nu a fost nicio menţiune despre generatorul de vise sau droguri. De asemenea, nu exista nici un indiciu că moartea ar fi diminuat entuziasmul pentru conferinţă. Participanţii nerăbdători au înghesuit holul Institutului.

Nu fusese greu să o găseşti pe Dolores Guilfoyle. La zece fără un sfert, o găsiseră la intrarea în sala principală de curs, salutând oamenii în timp ce intrau în sala mare pentru aşi lua loc. Nu era nicio urmă de soţul ei.

Când Maggie spusese că Phyllis Gaines plecase din oraş în timpul nopţii, Dolores nu părea să recunoască numele. Observaţia obişnuită a lui Sam, că Gaines se prefacese în mătuşa Cornelia, îl lovise pe Guilfoyle ca o zguduire de electricitate.

— Nu poate fi corect, şuieră ea. „Nu cred.”

Sam a ridicat din umeri. „Asta ne-a spus ea. Gaines ar fi putut minţi, dar nu arăta aşa. De ce ar fi ea?”

"Acest . . . este şocant”, a şoptit Dolores.

Din câte şi-a dat seama Maggie, alarma din ochii ei era reală.

Dolores ridică un deget pentru a atrage atenţia unui ghid de vis din apropiere. Tânăra atrăgătoare se grăbi înainte. Când s-a apropiat, Maggie a putut să-şi citească eticheta cu numele: *Valerie Warren* .

— Da, doamnă Guilfoyle? spuse Valerie.

Era politicoasă; o angajată care dă dovadă de gradul de respect cuvenit faţă de şeful ei. Dar Maggie i-a păţit că era puţin prea politicoasă şi respectuoasă – de parcă ar fi încercat să-şi ascundă antipatia faţă de cealaltă femeie.

„Vă rugăm să bun venit restului oaspeţilor noştri la prelegerea domnului Guilfoyle", a spus Dolores. – Am ceva de discutat cu domnişoara Lodge şi cu asistentul ei de cercetare.

Cuvintele ei avea o margine glacială. Evident că nu o plăcea de Valerie mai mult decât o plăcea de ea.

O scenă din visul de aseară a trecut prin memoria lui Maggie. Se văzu deschizând o uşă şi găsind-o pe Dolores Guilfoyle în cameră. Cuvintele Dolores au răsunat slab în umbră: *Stai departe de soţul meu* .

— Da, doamnă Guilfoyle, spuse Valerie.

S-a repezit înapoi la intrarea sălii de curs.

Dolores se uită la Maggie şi Sam. "Te rog vino cu mine."

Ea a condus drumul către un alcov liniştit şi apoi s-a întors să-i înfrunte.

— Eşti absolut sigur că Phyllis Gaines şi-a dat identitatea mătuşii Cornelia? ea a spus.

„Nu există nicio îndoială", a spus Maggie.

"La naiba." Maxilarul elegant al lui Dolores se încordă. „Pot să te întreb ce te-a determinat să conduci la cabana acelei femei aseară?"

— Eram în drum spre oraş să găsim un restaurant, spuse Sam. „Am luat Cliff Road. Când am trecut pe lângă cabana în care stătea mătuşa Cornelia, am observat că îşi punea valize în maşină. Era evident că era pe cale să plece."

Maggie a fost impresionată de felul lin în care şi-a exprimat replicile. Era hotărâtă să ofere o performanţă la fel de bună. Nu era ca şi cum nu ar fi avut prea multă practică pentru a înşela oamenii făcându-le să creadă că nu aparţine unui azil. Ea însăşi era o mincinoasă destul de pricepută.

„Nu am putut rezista oportunităţii de a-i spune mătuşii Cornelia cât de mult îmi plac rubricile ei", a spus ea. „Ne-am oprit să vorbim cu ea şi atunci ea ne-a spus că nu este adevărata Cornelia."

"Bizar." Dolores clătină din cap. „Absolut bizar. Îmi dau seama că fraudele nu lipsesc în lume, dar acest lucru este uimitor. Nu pot să înţeleg de ce ar face aşa ceva. Tot ce pot să vă spun este că Phyllis Gaines ne-a convins pe mine şi pe soţul meu, precum şi pe presa locală, că ea era adevărata mătuşă Cornelia."

„A făcut o mare publicitate pentru Institut", a spus Sam.

Furia ardea în ochii lui Dolores. „Pot să vă asigur că nimeni afiliat Institutului nu a angajat pe nimeni pentru a se uzurpa pe Cornelia în scopuri de marketing sau din orice alt motiv. Nu aşa facem lucrurile aici.” Ea făcu o pauză, cu ochii mari. „Când se va şti că Institutul a fost preluat de un şarlatan, vom deveni o râs.”

Maggie a adus un zâmbet liniştitor. – Vă asigur, domnule Sage şi cu mine nu avem de ce să bârfim despre Phyllis Gaines.

Era adevărat, se gândi ea.

"Mulţumesc." Dolores oftă. „Aş lua ca pe o favoare enormă dacă nu ai menţiona conversaţia ta cu Gaines, dar mă tem că va fi imposibil să ţin această ştire în afara ziarelor. Oamenii sunt obligaţi să observe că mătuşa Cornelia a dispărut brusc. Acolo vor fi întrebări. Zvonuri. Dacă un reporter devine curios, vom fi condamnaţi.”

„Vrei un sfat?” întrebă Maggie.

Dolores ezită, precautã, dar curioasă. "Ce este?"

— Sunt de acord cu tine, spuse Maggie. „Veştile despre impostor vor apărea mai devreme sau mai târziu. Dar dacă Institutul s-ar mişca rapid şi şi-a luat meritul pentru demascarea Cornelia falsă, ar putea de fapt să sporească reputaţia Metodei Guilfoyle.”

Dolores părea să fi fost lovită de electricitate pentru a doua oară. O clipă mai târziu, entuziasmul i-a luminat ochii.

— Este o idee genială, domnişoară Lodge, spuse ea. „Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Dacă Arthur anunţă în prelegerea sa de deschidere că în timpul nopţii a trăit un vis lucid care i-a permis să detecteze înşelăciunea, putem prelua controlul asupra acestei situaţii. El va putea oferi dovada eficacităţii Metodei. Scuzaţi-mă. Trebuie să vorbesc cu el imediat. El este programat să urce pe scenă în câteva minute.”

A început să se întoarcă.

— Încă un lucru, spuse Sam. „Ai auzit vreodată de Călător? Ar trebui să fie un fel de asasin de vis.”

Dolores se opri brusc şi se întoarse să se uite la el. "Nu înţeleg. Cine ţi-a spus despre acea veche legendă?”

— Cineva a menţionat asta recent, spuse Sam. "Am fost doar curios. O parte din munca mea de asistentă a domnişoarei Lodge este să notez poveşti interesante care circulă în lumea visătorilor lucizi.”

— Uită de Călător, spuse Dolores. „Este doar un mit prostesc care pluteşte în jurul comunităţii de cercetare a viselor de ani de zile. Nu am timp să intru în detalii acum – trebuie să vorbesc cu Arthur înainte să urce pe scenă.

Sam a privit gânditor cum Dolores dispăru după colţ. „Am impresia că este puţin mai preocupată de legenda Călătorului decât a lăsat să spună.”

„Cu siguranţă a recunoscut povestea”, a spus Maggie. „Dar oricine care

este la fel de familiarizată cu teoriile şi analiza viselor ca şi ea ar fi auzit despre Călător.”

„Ea nu era doar familiarizată cu legenda; era îngrijorată pentru asta”, a spus Sam. "Aveţi încredere în mine."

„Te-am angajat pentru intuiţia ta profesională”, a spus Maggie. „O să te cred pe cuvânt.”

„Intuiţia mea profesională m-a dat afară de la ultimul meu loc de muncă.”

„Evident că lucrai pentru angajatorul greşit.”

Ieşiră din alcov, îndreptându-se spre uşile sălii de curs. Gura lui Sam se ridică la colţ.

„Ştii, a fost o sugestie foarte clară pe care i-ai dat-o lui Dolores Guilfoyle”, a spus el. „Dacă soţul ei vă respectă sfatul şi pretinde că a dezvăluit înşelăciunea lui Phyllis Gaines într-un vis lucid, Institutul ar putea avea o mare publicitate.”

„Nu i-am oferit sfatul pentru a-i ajuta pe Guilfoyle să lustruiască imaginea Institutului. Sper că versiunea mea va apărea în ziare pentru că se va asigura că toată lumea ştie că roşcata văzută petrecând la un club de noapte din Burning Cove nu era adevărata mătuşă Cornelia.”

— Am înţeles, spuse Sam. „Încerci să protejezi reputaţia angajatorului tău. Mişcare inteligentă."

— Mulţumesc, dar va funcţiona numai dacă Guilfoyle îmi vor urma sfatul.

„Cinci vă vor aduce zece Dolores Guilfoyle îşi convinge soţul să respecte planul.”

— Nici un pariu, spuse Maggie. „Vorbind despre Dolores Guilfoyle. . .”

"Ce?" întrebă Sam.

„Cred că e genul gelos.”

„Cine nu este?”

"Buna observatie."

— Şi punctul tău este valabil, spuse Sam. "D-na. Guilfoyle are multe în joc. Indiferent de sentimentele ei personale despre soţul ei, ea ştie că el este vital pentru viitorul Institutului.”

— Adevărat, spuse Maggie. „El este tragerea la box-office.”

Capitolul 21

rthur Guilfoyle a urcat pe scenă, radiind dramă, într-o haină neagră cu guler înalt, Acare părea împrumutată din garderoba pe care Bela Lugosi la folosit în *Dracula* .

Guilfoyle intră în lumina reflectoarelor, cu capul plecat, de parcă şi-ar fi adunat putere pentru ceea ce avea în faţă. O tăcere fără suflare cuprinse sala de curs.

Maggie a fost impresionată. Nu rostise nici măcar un cuvânt, dar toată lumea era în priză. Ei bine, nu Sam, a decis ea. Ar fi nevoie de mult pentru a-l pune pe cârlige. Dar nu era nicio îndoială că toţi ceilalţi din sală erau entuziasmaţi, inclusiv ea. În ciuda îndoielilor ei cu privire la Metoda Guilfoyle, era interesată să audă ce avea de spus Guilfoyle.

Trebuia să i-o dai bărbatului, se gândi ea. Ar putea fi sau nu o fraudă, dar avea ceea ce era necesar pentru a comanda camera. Nu era doar aspectul lui extraordinar de frumos. Pe scenă, a emanat o energie convingătoare.

Arthur a prins marginile podiumului cu ambele mâini şi şi-a aruncat capul în sus de parcă tocmai şi-ar fi înfipt colţii în gâtul unei doamne şi savura fiorul sângelui proaspăt. Purta machiaj de scenă. Multe. Ochii săi magnetici fuseseră făcuţi şi mai mari şi mai intensi prin aplicarea de fard de pleoape şi creion de ochi întunecaţi.

Ea îi aruncă o privire oblică lui Sam, care stătea pe scaunul de lângă ea. În umbră era greu de sigur, dar ea a crezut că era amuzat.

„Sunt aici să vă urez bun venit la prima conferinţă anuală a Institutului Guilfoyle de Analiză a Viselor”, a spus Arthur. Vocea lui rezonantă, amplificată de un microfon, se rostogoli prin sala. „Sunteţi pe cale să porniţi într-o călătorie care vă va deschide mintea către noi planuri de

conştientizare şi un nou tip de cunoaştere. Îţi vei începe urcarea pe scara Metodei Guilfoyle şi vei vedea lucrurile uimitoare care te aşteaptă când ajungi în vârf. Dar înainte de a începe, am veşti neplăcute de raportat.”

Un murmur de alarmă a cuprins mulţimea. Sam profită de ocazie pentru a se apropia de Maggie. Îşi duse gura la urechea ei.

— Se pare că familia Guilfoyle s-a hotărât să-ţi urmeze sfatul.

— Din când în când oamenii o fac, şopti ea.

„Aseară am fost inspirat să călătoresc într-un vis lucid de cel mai înalt nivel”, a intonat Arthur. „Am folosit metoda Guilfoyle pentru a-mi deschide celelalte simţuri şi am descoperit că există o fraudă printre noi, o persoană care a fost angajată într-o mare înşelăciune.”

De data aceasta, sala a bâzâit de curiozitate.

„În cursul visului meu, adevărul mi-a fost dezvăluit”, a continuat Arthur. „Sunt întristat să raportez că femeia care a pretins că este celebrul editorialist care scrie rubrica de sfaturi Dragă mătuşă Cornelia a fost o impostoră. Era intenţionată să înşele nu numai Institutul şi pe cei dintre voi din audienţă, ci întregul oraş Burning Cove şi presa.”

Şocul şi uimirea s-au răspândit în public.

„Când impostorul s-a confruntat cu adevărul, a făcut imediat bagajele şi a părăsit oraşul”, a continuat Arthur. „Nu vom şti niciodată de ce impostorul a ales să realizeze o astfel de schemă. Este posibil să fie o escrocă practicată. Poate că este instabilă mental. Există aceia care se uită la oameni celebri pur şi simplu pentru că le dă un fior. Oricare ar fi răspunsul, fii sigur că ea nu mai este printre noi şi nu ne mai poate înşela.”

O rundă de aplauze entuziaste a salutat această veste.

„Îţi reamintesc că Metoda Guilfoyle a fost cea care a descoperit această înşelăciune uimitoare”, a spus Arthur. „Şi tu poţi dobândi această abilitate extraordinară de a descoperi adevărul studiind tehnicile pe care le predăm aici, la Institutul Guilfoyle.”

O oră mai târziu, Maggie şi Sam au ieşit din sala de curs şi s-au îndreptat către barul de cafea şi ceai care fusese amenajat în hol. Au adunat ceşti şi farfurioare şi s-au aşezat la o masă rotundă mică, care dădea spre grădinile luxuriante.

„Am avut o revelaţie psihică în timpul prelegerii lui Guilfoyle”, a spus Sam. „Este un escroc, aşa cum credeam.”

Maggie şi-a amestecat cafeaua cu o lingură mică de argint. „Ce te face

atât de sigur de asta?”

„Nu este un mare mister în asta. Guilfoyle a clarificat modul în care Institutul va colecta banii. Nu este vorba despre vânzarea de bilete ieftine la seminarii introductive şi conferinţe ca acesta. Acestea sunt concepute pentru a convinge oamenii. Odată ce sunt în program, ei se vor trezi că îşi cumpără drumul către niveluri din ce în ce mai înalte pentru a învăţa secretele care sunt disponibile doar pentru cei care plătesc pentru privilegiul iluminării.”

„Există cu siguranţă un unghi financiar, dar acesta este de aşteptat”, a spus Maggie. „Ştim că trebuie să fi costat o avere să achiziţionezi această moşie veche şi să o transformi în Institut. Va fi foarte costisitor să-l menţineţi în funcţiune. În mod evident, Guilfoyle trebuie să obţină profit, dar asta nu înseamnă că programul este un escroc complet.”

„Metoda Guilfoyle este o escrocherie. Aveţi încredere în mine."

Maggie îi făcu semn deoparte. „Bine, sunt de acord că pretenţiile lui Guilfoyle pentru Metoda sa sunt destul de extravagante, dar asta nu înseamnă că nu crede sincer că are o viziune psihică atunci când este angajat într-un vis lucid. Experienţa poate fi foarte tulburătoare.” Ea s-a întrerupt. "La naiba."

Sam ridică sprâncenele. E ceva în neregulă?

„Am acel sentiment pe care îl ai când crezi că cineva te urmăreşte.”

Privirea lui Sam se muta într-un punct din spatele umărului ei stâng. „Probabil pentru că cineva te urmăreşte.”

„Emerson Oxlade?”

"Ai ghicit bine. Era în partea cealaltă a camerei şi se uita la tine. A plecat când m-a văzut că mă uitam la el.”

Ea tremura. „Un om atât de înfiorător. Direct dintr-un film de groază.”

„Dar ai spus că are o abordare ştiinţifică autentică a studiului viselor.”

„Da, sunt sigur de asta.”

„Cu toate acestea, el este legat de câteva minusuri precum Guilfoyle.”

„Cercetătorii serioşi au nevoie de bani ca toţi ceilalţi”, a subliniat ea. „Şi publicitate. Soţii Guilfoyle le pot oferi pe ambele.”

„Ceea ce ne readuce la observaţia lui Phyllis Gaines aseară. Ea avea dreptate. Acolo unde există o mulţime de bani, întotdeauna există cineva care va face tot ce este necesar pentru a-i obţine.”

Maggie tremura şi îşi coborî rapid ceaşca. „Am acest sentiment din nou. Cine mă urmăreşte de data asta?”

— Dolores Guilfoyle, spuse Sam.

Se ridică în picioare exact când Dolores se materializa la masă.

„Îmi pare atât de rău că ţi-am întrerupt conversaţia”, a spus Dolores. „Vă rog să vă aşezaţi, domnule înţelept. Nu voi întârzia mult. O zi foarte plină.”

Sam se aşeză. Dolores se întoarse spre Maggie.

„Arthur şi cu mine suntem foarte recunoscători pentru sfatul tău cu privire la rezolvarea problemei situaţie neplăcută în această dimineaţă, domnişoară Lodge, spuse ea. „Ca o modalitate de a ne exprima aprecierea, Arthur ar dori să vă invite mâine seară să urmăriţi o demonstraţie exclusivă de citire a viselor.”

"Exclusiv?" spuse Maggie. „Vrei să spui că nu face parte din programul obişnuit?”

„Nu, acest eveniment va fi prezentat doar câtorva invitaţi deosebiti. Va avea loc în vechea sală de şedinţe de aici, la Institut.”

— Teatrul unde a murit domnişoara Nevins? întrebă Maggie.

— Da, spuse Dolores. „Soţul meu răspunde la aura din camera respectivă.”

„El crede în fantome şi spirite?” întrebă Sam.

— Nu, desigur că nu, spuse Dolores iritată. „Pur şi simplu, Arthur găseşte atmosfera din teatru propice pentru a-i permite să intre în stare de transă. A fost remodelat cu scopul de a prezenta demonstraţii private şi experienţe de vis pentru grupuri mici.”

— Ai spus că vor fi invitaţi doar câţiva oaspeţi? întrebă Sam.

„Doar cei care au manifestat un interes puternic în descoperirea secretelor Metodei Guilfoyle”, a spus Dolores. Ea a vorbit fără să se uite la Sam.

„Câţi alţi oaspeţi?” continuă Sam, nedesfiat de faptul că i se dădea un umăr foarte rece.

— Doisprezece în total, dacă trebuie să ştii, spuse Dolores, tonul ei ascuţit. „Invitatul nostru de onoare, Dr. Oxlade, va servi drept ghid şi interpret de vis pentru audienţă.”

— Arthur Guilfoyle are nevoie de un interpret? întrebă Sam puţin prea politicos.

Maggie a decis să intervină înainte ca situaţia să se deterioreze şi mai mult.

„Totul sună absolut fascinant”, a spus ea repede. "Domnul. Sage şi cu mine am fi încântaţi să observăm una dintre lecturile domnului Guilfoyle.”

Dolores clipi de câteva ori, aruncă o privire spre Sam, apoi se întoarse spre Maggie. – Mă tem că nu va fi posibil ca asistentul dumneavoastră să vă însoţească, domnişoară Lodge. Aceasta va fi o lectură foarte exclusivă.”

Ochii lui Sam se strânseră în colţuri. Maggie ştia că se pregătea să întrerupă din nou. Ea îi aruncă o privire de avertizare şi apoi îi zâmbi lui Dolores.

— Înţeleg, spuse ea. „Vă mulţumesc foarte mult pentru această oportunitate uimitoare. Aştept cu nerăbdare evenimentul de mâine seară.”

"Excelent." Dolores era clar uşurată. „O să văd să primeşti o invitaţie adecvată cu detalii.”

Ea a plecat în grabă.

— Ei bine, asta a fost interesant, spuse Sam. „Aţi fost invitat la o demonstraţie privată a unei lecturi de vis Guilfoyle.”

„Se pare că am catapultat mai multe trepte pe scara socială Guilfoyle”, observă Maggie.

„Întrebarea este, de ce?”

„Şi de ce să faci tot posibilul pentru a te asigura că nu mă însoţeşti?”

„Cred că planul este să ne despartă”, a spus Sam.

„De ce ar face Dolores Guilfoyle asta?”

„Scrii o carte menită să expună analiştii de vise frauduloşi şi eşti aici pentru a studia Metoda Guilfoyle. Soţii Guilfoyle au o investiţie mare de protejat. Ei vor să se asigure că faci Institutul să arate bine. Sunt doar un asistent de cercetare modest. Nu eu trebuie să impresioneze. Tu eşti scriitorul, aşa că tu eşti cel care contează.”

Maggie şi-a ridicat sprâncenele. „Şi poate că Guilfoyle sunt cu adevărat recunoscători pentru sfaturile excelente pe care le-am dat în această dimineaţă.”

"Pot fi. Oricum, aceasta este o oportunitate foarte convenabilă.”

"Pentru ce?"

„Bătrânul tău prieten Emerson Oxlade va fi la demonstraţie.”

"Din pacate."

— Din fericire, spuse Sam. „Fără el în afara drumului pentru seară, voi putea arunca o privire prin vila lui.”

Maggie s-a înveselit la acea veste. „Este un plan excelent.”

„Nu ca să mă laud, dar am venit singur cu totul.”

La ora cinci în acea după-amiază s-au întors la hotel.

„Dacă trebuie să mai susţin cursuri de la ghizii de vis înflăcăraţi, care mă informează despre minunile Metodei Guilfoyle şi sugerează să mă înscriu imediat, o să am nevoie de o sticlă mare de whisky”, a spus Sam.

„Ai fost un sceptic toată viaţa?” întrebă Maggie, amuzată dar şi curioasă.

„Am fost crescut într-o fermă şi am intrat într-o carieră de poliţie. Combinaţia te învaţă să ai o abordare realistă a vieţii. Puterile psihice nu pot asigura o recoltă bună, iar visele lucide nu rezolvă cazurile.”

— Înţeleg obiecţiile tale faţă de Metoda Guilfoyle, spuse Maggie. „Dar ar trebui să ai mintea deschisă.”

Ea îi zâmbi portarului care îi conducea în holul hotelului Sea Dream. Şi-a

atins degetele de pălărie.

Ultimul eveniment de conferinţă al zilei fusese condus de ghizii de vis pe nume Valerie şi Gloria. După o explicaţie detaliată a diferitelor niveluri de vis lucid care ar putea fi atinse prin Metoda Guilfoyle, Valerie explicase că o reducere exclusivă la un pachet de zece sesiuni private concepute pentru a împărtăşi secretele Metodei era disponibilă participanţilor care s-au înscris înainte. sfarsitul conferintei. Gloria precizase clar că cei care se înregistrau vor primi o revistă lunară şi o factură lunară.

În timp ce femeile au continuat cu entuziasm promisiunea Metodei, cei doi ghizi bărbaţi, Larry şi Jake, s-au aşezat la o masă din marginea sălii, înscriindu-i pe cei care au decis să se angajeze în program.

„Dacă Metoda este la fel de bună precum susţin Guilfoyle, nu ar trebui să fie necesar să-i vinzi atât de greu”, a spus Sam.

— Taci, spuse Maggie.

S-a oprit la recepţie şi i-a zâmbit funcţionarului. „Camera doi cincisprezece, vă rog.”

— Cu siguranţă, domnişoară Lodge, spuse funcţionarul. – Şi două şaptesprezece pentru tine, domnule înţelept.

— Mulţumesc, spuse Sam.

Funcţionarul a scos cheile camerei de pe cârlige şi apoi a întins mâna în micul cabină marcată cu *215* . A scos două plicuri.

— Câteva mesaje pentru dumneavoastră, domnişoară Lodge, spuse el.

"Mulţumesc." Ea se uită la numele ei de pe plicuri în timp ce mergea spre scări împreună cu Sam. „Unul este de la biroul Institutului. Invitaţia la demonstraţia privată, fără îndoială.”

„De la cine este celălalt?” întrebă Sam.

"Nu ştiu. O voi deschide când intru în camera mea.”

Au urcat scările şi au coborât pe hol până la 215 şi 217. Maggie a intrat în grabă în camera ei, a lăsat geanta pe măsuţa de toaletă şi a desigilat plicurile. Prima a fost, aşa cum se aşteptase ea, o invitaţie la lectura de vis.

Deschidea al doilea plic când Sam bătu în uşa de legătură.

— Intră, strigă ea.

A deschis uşa. „Este personal sau trebuie să ştiu ce se află în al doilea plic?”

Maggie aruncă o privire la mesaj şi trase aer în piept. „Trebuie să auzi.” Citea cu voce tare. *„Parcarea de la Carousel Club. În seara asta, la zece. Aprinde luminile de două ori. Vă pot spune despre Călător. Adu douăzeci şi cinci de dolari. Bani gheata."*

„Sunt mulţi bani pentru detaliile unei vechi legende”, a spus Sam. „Există o semnătură?”

— Nu, spuse Maggie. „Dar nota este evident de la cineva care vrea să ne vândă informaţii privilegiate. Pun pariu că este un membru al personalului

Institutului. Aceasta este o mare pauză pentru noi, Sam.”

"Pot fi. Ai douăzeci şi cinci de dolari de irosit pe ceea ce ar putea fi un bacşiş inutil?

„Da, am adus o sumă bună de bani cu mine în caz că ceva aşa s-a întâmplat”, a spus Maggie. „Păcat că persoana care a trimis nota nu a sugerat parcarea de la Paradise Club.”

"De ce?"

„Mi-ar plăcea să văd Paradisul. Am auzit că este cel mai tare club de noapte din Burning Cove.”

Capitolul 22

cred că putem ghici de ce informatorul nostru de ajutor nu ne-a sugerat să ne

întâlnim în parcarea de la Paradis, spuse Sam. Le-a aruncat o privire către cei I doi bălbaşi care stăteau pe lângă intrarea în Carusel în timp ce trecea cu maşina.

„Probabil are o securitate mai impresionantă.”

Semnul cu neon de deasupra Clubului Carusel a scânteie şi a pâlpâit neregulat, scuipând fulgi de lumină în noapte. Sclipirile aleatorii i-au amintit de generatorul de vise din teatrul de la Institut. Dacă ar crede în prevestiri, ar considera semnul unul rău.

Întâlnirea informatorilor a fost întotdeauna o afacere riscantă, dar în acest caz a fost la fel de sigură pe cât au fost astfel de aventuri. Partea superioară a fost sus pe decapotabil pentru a adăuga o intimitate suplimentară. Securitatea Caruselului nu era de primă clasă, dar părea destul de dur pentru a face faţă oricărei neplăcute care ar putea avea loc în parcare.

Maggie îi studie pe cei doi bărbaţi care păzeau uşa din faţă. „Nu par că sunt acolo pentru a oferi un serviciu de valet amabil, nu-i aşa?”

Se îmbrăcase pentru întâlnire într-o pereche de pantaloni de culoare închisă şi un pulover confortabil. Elegant şi sportiv, îşi spuse Sam amuzat. Ea arăta de parcă era pe cale să iasă la prânz la un club de ţară. El, pe de altă parte, era îmbrăcat corespunzător pentru ocazie. În tocul de sub haină era un pistol.

„Slujba lor principală este să avertizeze conducerea dacă apare cineva de la forţele de ordine”, a explicat el. „Slujba secundară este de a gestiona

neînţelegerile."

Maggie se uită la el. „Pot presupune că, în acest context, *neînţelegerile* se referă la lupte cu pumnii între patroni?"

„Precum şi eşecul de a plăti cotele de bar, datorii de jocuri de noroc sau comisionul conducerii pentru tranzacţiile care au loc în parcare."

„Vrei să spui că se vor aştepta să-i plătim pentru că ne-au lăsat să ne întâlnim cu oricine a trimis mesajul?"

Nu părea îngrijorată, ci doar curioasă. Probabil luând notiţe pentru romanul ei.

„Suntem din afara oraşului", a spus el. „Sunt sigur că va fi un preţ special pentru turişti. Va merita pentru că ne oferă securitate."

"Cum?"

„Nimeni nu va risca să facă ceva prea dramatic aici, în parcare, în faţa celor doi."

— Poartă arme sub jachete, nu-i aşa?

„Cu siguranţă că da. S-ar putea să avem nevoie de rezervă."

A parcat Packard-ul, a aprins luminile de câteva ori şi a scos pistolul de sub haină.

Pentru prima dată Maggie păru alarmată. „Nu ştiam că ţi-ai adus arma."

„Nu am vrut să apar cu mâinile goale. Era fie pistolul, fie cupcakes. Nu am avut timp să coac."

Maggie băgă mâna în geantă şi scoase un bloc de note.

„Pune asta deoparte", a avertizat el.

Fără tragere de inimă, a scăpat blocnotesul înapoi în geantă. „A fost o linie grozavă." "Mulţumiri. Am lucrat la asta."

Ea privi pistolul. – Pistolul tău este destul de mic, nu-i aşa?

„Unii bărbaţi ar putea fi jigniţi de acest comentariu."

"Într-adevăr? Îmi cer scuze. N-am vrut niciodată să te insult."

El a oftat. „Un calibre .38 cu nasul moale se potriveşte mai bine sub o haină decât un revolver Colt."

"Înţeleg. Are sens."

„Un pistol mic poate fi la fel de înfricoşător ca unul mare la apropiere."

Maggie şi-a alunecat pe furiş o mână spre geanta ei.

„Uită-ţi caietul", a spus el.

O altă maşină a tras în parcare, cu farurile strălucitoare. Un cuplu au coborât şi s-au grăbit spre intrarea în club. Când au plecat, o siluetă se îndreptă spre Packard, strecurându- se prin umbrele adânci aruncate de două vehicule din apropiere. O clipă mai târziu, pe geamul din partea pasagerului a apărut o faţă. O femeie cu o pălărie cu boruri largi, împodobită cu plasă, bătută în sticlă.

Maggie coborî fereastra. „Tu eşti Valerie, unul dintre ghizii de vis."

„Valerie Warren. Nu eram sigur dacă vei arăta. Ai adus cei douăzeci şi

cinci de dolari?

— Da, spuse Maggie. „Dar trebuie să ştiu ce se întâmplă înainte de a preda banii.” Valerie aruncă o privire peste umăr şi apoi se întoarse. „Nu pot sta în aer liber. Unii dintre ceilalţi membri ai personalului Institutului ar putea apărea aici în seara asta. Nu e ca şi cum oricare dintre noi şi-ar putea permite Paradisul.”

— Treci în spate, spuse Sam.

Valerie se uită cu privirea. „Ai o armă. De ce ai o armă? Eşti asistent de cercetare.”

— Nu-ţi face griji pentru armă, spuse Maggie repede. „Este una foarte mică. Vă rog să mergeţi pe bancheta din spate. Nimeni nu te va vedea.”

Valerie aruncă o privire în jur. „Ei bine, bine. Cred."

Se îndreptă de la fereastră şi apucă mânerul uşii din spate.

Maggie se aplecă mai aproape de Sam şi îşi coborî vocea într-o şoaptă severă.

— Lasă-mă să pun întrebările, spuse ea. – Ai speriat-o deja.

„Uneori puţină teamă poate fi de ajutor.”

„Nu în această situaţie.”

El a ridicat din umeri. S-ar putea să aibă dreptate.

Valerie deschise uşa din spate şi urcă în maşină. Sam şi Maggie s-au întors să o privească.

„Te rog să ne spui despre Călător”, a întrebat Maggie.

„Unde sunt banii?” întrebă Valerie.

Maggie scoase mai multe bancnote din geantă şi le ridică, astfel încât Valerie să le poată vedea.

— Mulţumesc, îi smulse Valerie banii din degetele lui Maggie. „Voi face asta repede.” S-a aplecat în faţă şi şi-a păstrat vocea scăzută, deşi nimeni din afara maşinii nu ar fi putut-o auzi. „Plec din oraş în seara asta. Nu vreau să conduc pe autostradă înapoi la LA după lăsarea întunericului, dar dacă aştept până în zori, probabil că va fi ceaţă ca în această dimineaţă.

— Pleci din oraş? întrebă Maggie.

— Cât de repede pot, spuse Valerie. „Nu suntem plătiţi până la sfârşitul săptămânii, dar nu am de gând să rămân, nu după ce sa întâmplat cu acea femeie din Nevins la teatru aseară. Obişnuiau să ţină şedinţe de spiritism acolo, ştii. Camera aia îmi dă înfricoşări.

— Suntem aici pentru informaţii, spuse Sam. „Nu ne interesează poveştile cu fantome.”

— Bine, bine, spuse Valerie. – Nu am putut auzi tot ce i-ai spus doamnei Guilfoyle în această dimineaţă, dar ştiu că ai întrebat-o despre Călător.

— Aşa este, spuse Maggie. „Ce ştii despre legendă?”

„Este un fel de spirit care trăieşte pe planul astral. Crime oameni în visele lor. Ceilalţi ghizi de vis spun că ar fi fost Călătorul cel care l-a ucis pe

Beverly Nevins.

— Cine, mai exact, spune că Călătorul l-a ucis pe Nevins? întrebă Sam.

— Tocmai ţi-am spus, ceilalţi ghizi de vis – Larry, Jake şi Gloria. Dar toţi au fumat nişte reefers ai lui Larry aseară, după ce toată lumea a plecat, aşa că poate şi-au imaginat povestea despre Călător.

„Este o legendă minoră în comunitatea de analiză a viselor", a spus Maggie. – Mă întreb cum au auzit prietenii tăi de Călător.

"Domnul. Guilfoyle ne-a povestit despre Călător în timpul uneia dintre sesiunile de antrenament pe care le-am luat după ce am fost angajaţi", a spus Valerie. „Ne-am gândit că doar încerca să ne impresioneze. Niciunul dintre noi nu crede cu adevărat în chestiile acelea de visuri psihice, vezi. Dar suntem destul de siguri că Arthur Guilfoyle crede în asta."

„Ce crezi că s-a întâmplat cu Beverly Nevins?" întrebă Sam.

— Nu m-aş mira dacă unul dintre Guilfoyle ar fi ucis-o, spuse Valerie, cu vocea aprigă de furie.

"De ce?" spuse Sam.

— Nenorocitul ăla de Guilfoyle probabil s-a culcat cu ea, apoi s-a plictisit şi a pus capăt lucrurilor, mormăi Valerie. „Asta face el, vezi tu. Seduce o fată şi apoi o lasă jos când se sătura de ea. Pun pariu că Nevins a apărut la conferinţă şi a ameninţat că va face o scenă, aşa că au scăpat de ea.

„Care Guilfoyle a făcut-o?" întrebă Maggie.

Valerie a ridicat din umeri. "Nu ştiu. Ar fi putut fi oricare dintre ele. Ea este rea ca un şarpe, iar el este un nenorocit mincinos şi înşelat. De asemenea, cred că este dezechilibrat."

„Pentru că el crede în legătura dintre visul lucid şi simţurile paranormale?" întrebă Maggie încet.

— Da, spuse Valerie. „Trebuie să fii cuc pentru a crede cu adevărat lucrurile astea, nu?"

Sam ştia că Maggie era pe cale să-şi piardă cumpătul. El i-a atins mâna, dorind-o să-şi ţină gura.

Ea părea să înţeleagă mesajul.

— Ai spus că Guilfoyle are obiceiul să se culce cu femei şi apoi să le abandoneze, a spus Maggie. – Vorbeşti din experienţă personală, Valerie?

„Da, dacă trebuie să ştii." Valerie îşi strânse mâinile în poală. „Este un adevărat prost. Te face să crezi că eşti special. Spune că ai un talent natural pentru visarea psihică. Spune că poţi zbura cu el în plan astral. Îţi spune sufletul lui pereche. Apoi te aruncă."

Maggie se uită la Sam, evident nesigură cum să răspundă. Şi-a păstrat atenţia asupra lui Valerie.

„Cum ai obţinut postul de ghid de vis?" el a intrebat.

„Soţii Guilfoyle au pus un anunţ într-unul din ziarele de la Hollywood. Au spus că caută oameni cu experienţă în actorie. Suna mult mai interesant

decât lucrul la un ghişeu de prânz şi ajungem să trăim fără chirie la Institut. M-am gândit că a fi un ghid de vis era acelaşi lucru cu a lucra într-un spectacol de magie sau într-un teatru, plus că aş fi în Burning Cove. Mi-am spus că vor exista o mulţime de oportunităţi de a întâlni oameni importanţi din industria cinematografică în acest oraş.”

„În ce moment te-a sedus Arthur Guilfoyle?” întrebă Maggie.

„Fiecare ghid de vis primeşte câteva sesiuni unu-la-unu cu Guilfoyle. Face parte din procesul de instruire. În prima mea şedinţă a intrat în transă. Când a ieşit din asta, mi -a spus câteva lucruri despre mine pe care nu le-ar fi putut şti. Pentru o vreme am crezut de fapt că este un psihic. Am fost un prost."

— Ţi-a spus ce fel de lucruri pe care le-ai auzi de la un ghicitor? întrebă Sam.

"Nu. Ei bine, nu tocmai. Nu mi-a spus doar lucruri despre trecut. Mi-a spus că mă poate ajuta să-mi ating întregul potenţial de visător lucid.” Valerie a ezitat. „Atunci mi-a spus că am un talent deosebit la visat. A spus că dacă i-aş urma tehnicile şi i-aş lăsa să mă ghideze, aş putea dezvolta adevărate puteri psihice. Dar mai întâi eu a trebuit să-mi extind experienţa de vis şi să învăţ să accesez alte planuri ale conştiinţei.”

„Ce a necesitat asta?” spuse Maggie.

Valerie pufni. „Ai auzit vreodată de canapeaua de casting?”

— Ce om îngrozitor, spuse Maggie.

— Da, spuse Valerie. „Şi m-am îndrăgostit de linia lui”.

„Când ţi-ai dat seama că doar te foloseşte?” întrebă Sam.

„Când a angajat un alt ghid de vis”, a spus Valerie. „Numele ei era Betty. S-a mutat la Institut în urmă cu aproximativ o lună şi şi-a început pregătirea. După ce ea şi Guilfoyle au avut câteva şedinţe unu-la-unu, Guilfoyle mi-a spus că el şi cu mine nu vom mai face şedinţe împreună pentru că mi-am atins limitele ca visător psihic.”

„Nu-mi amintesc să fi văzut un ghid de vis pe nume Betty”, a spus Maggie.

„Asta pentru că nu a rezistat mult”, a spus Valerie. „Am găsit-o pe Betty plângând într-o zi în baie. Ea a spus că doamna Guilfoyle o prinsese în vechea căsuţă a îngrijitorului împreună cu domnul Guilfoyle şi o concediase pe loc. Betty şi-a făcut bagajele şi a plecat în după-amiaza aceea.”

„A încercat Arthur Guilfoyle s-o seducă pe Gloria?” întrebă Maggie.

— Nu, nu e genul lui, spuse Valerie. „Din noroc pentru ea, îi plac blondele. Oricum, Gloria nu este interesată de el. Ea şi Larry se întâlnesc.”

— În regulă, spuse Sam. „Arthur Guilfoyle este un afemeiat. Este interesant, dar nu surprinzător. Suntem aici să vorbim despre Călător. Până acum nu ne-ai spus nimic din ce să nu ştim deja. Ne aşteptam la mai multe informaţii în schimbul banilor.”

„Aceasta este partea care merită cei douăzeci şi cinci de dolari”, a spus Valerie. Ea se aplecă înainte. „Aseară, după ce poliţia, doctorul şi toţi ceilalţi au plecat, am intrat în grădini să fumez. I-am auzit pe Guilfoyle şi pe Dr. Oxlade vorbind în timp ce se întorceau spre vilele lor. Mi-am dat seama că discutau despre femeia moartă, aşa că nu am aprins ţigara. Ştiam că nu mă puteau vedea, pentru că eram de cealaltă parte a unui gard viu înalt. Am stat foarte tăcut şi am ascultat.”

"Ce ai auzit?" întrebă Sam.

„Oxlade a spus ceva despre moartea lui Nevins care arată ca moartea altcuiva. Jenny Ceva.”

„Jennaway?” întrebă Maggie.

— Asta e, Jennaway, spuse Valerie. „Oxlade le-a spus familiei Guilfoyle că este îngrijorat că ar putea exista zvonuri despre Călător. Asta a tulburat-o cu adevărat pe Dolores Guilfoyle. S-a supărat şi i-a ordonat să nu mai vorbească despre vechea legendă. Zvonuri de genul acesta ar fi dăunătoare pentru imaginea Institutului, a spus ea.”

„Cum a răspuns Oxlade?” întrebă Sam.

— A fost de acord cu ea, spuse Valerie. „Şi el era îngrijorat de publicitatea proastă. Îi era teamă că Institutul ar putea obţine o reputaţie de a fi un fel de cult. El a spus că nu îşi poate permite să-şi împrumute numele – aşa a numit-o, *numele său bun* – unei organizaţii de care ar fi râs de comunitatea ştiinţifică. Atunci a pomenit de tine, domnişoară Lodge.

Maggie strânse spătarul scaunului din piele. „Oxlade a vorbit despre mine? Ce a spus el?"

Valerie deschise gura şi apoi păru să se regândească la orice intenţionase să spună.

„Profesorul Oxlade nu este ceea ce ai numi adevărat stabil”, a spus ea în schimb. „Aceasta nu este doar părerea mea. Toţi ghizii de vis cred că este ciudat.”

— Ce a spus Oxlade despre domnişoara Lodge? întrebă Sam, păstrându-şi vocea foarte uniformă.

Valerie tresări şi se aşeză pe spate lângă scaun. „Nu contează – nu este important.”

„Dacă vrei să laşi această maşină cu cei douăzeci şi cinci de dolari ai tăi, ne vei spune exact ce a spus Oxlade.”

Maggie se întinse peste scaun şi o atinse uşor pe Valerie. "Vă rog. Trebuie sa stiu."

Valerie apucă mânerul uşii şi se sprijini vizibil.

„Oxlade le-a spus familiei Guilfoyle singurul motiv pentru care rămânea prin preajmă din cauza ta, domnişoară Lodge. A spus că eşti cel mai puternic visător lucid pe care l -a întâlnit vreodată şi, dacă nu te-ar putea convinge să cooperezi la experimentele sale, nu şi- ar mai permite să fie asociat cu

Metoda Guilfoyle. A spus că va pleca şi va lua intensificatorul cu el.”

Maggie se uită la Valerie, evident fără cuvinte.

„Ştii ce a vrut să spună Oxlade prin *amplificator* ?” întrebă Sam.

— Nu, spuse Valerie. „Dar după ce a plecat în picioare şi a intrat în vila lui, i-am urmat pe Guilfoyle pentru o vreme. L-am auzit pe Arthur spunându-i lui Dolores că au nevoie de amplificator. *Totul depinde de asta,* a spus el. Asta e tot ce ştiu, jur.”

Valerie deschise uşa şi sări de pe bancheta din spate. Ea a dispărut în umbra parcării. O clipă mai târziu, un motor a bubuit. Un set de faruri aprinseră. Un sedan trecu fulgerător pe lângă ea şi se îndreptă spre Cliff Road.

„Cu siguranţă se grăbeşte să plece din oraş”, a spus Maggie. „Este îngrozită.”

Capitolul 23

Păcat pentru tine, nu cred în prostia aia de proiecţie astrală”, a spus Sam. A pornit motorul, a aprins farurile şi a condus încet prin parcarea clubului de noapte. „În caz contrar, aş putea fi puţin îngrijorat de aranjamentul nostru cu camere comunicante.”

— Nu este amuzant, spuse Maggie. Nu mai fusese atât de furioasă din ziua în care se luptase să iasă din biroul lui Oxlade. "Aceasta este prea mult. Este îngrozitor. El este un monstru.”

„Oxlade nu va pune mâna pe tine, aşa că nu-ţi face griji.”

„Este uşor să spui.”

„De aceea o spun. Ştiam deja că era obsedat, cel puţin când vine vorba de tine. În acest moment trebuie să analizăm faptele pe care le avem.”

— Ca şi faptul că Arthur Guilfoyle este un afemeiat?

„Asta nu este un şoc. Ceea ce este cu adevărat interesant este că toţi trei – Oxlade şi Guilfoyle – nu numai că sunt conştienţi de zvonurile despre moartea Călătorului şi a lui Jennaway, ci sunt îngrijoraţi de potenţiala presă proastă din aceste două lucruri.

Maggie se forţa să se concentreze asupra cazului. „Ai dreptate, e interesant. Fascinant, de fapt.”

Ea a încetat să mai vorbească, pentru că cei doi oameni de securitate ai clubului prost îmbrăcaţi îşi lăsaseră posturile la uşi şi se îndreptau înainte pentru a bloca ieşirea.

„Aceasta ar putea fi o problemă”, a spus ea.

— Doar rutină, spuse Sam.

— Crezi că vei avea nevoie de micul tău pistol?

"Nu. Sunt doi şi unul dintre mine. Nu-mi plac şansele.”

"Oh. Dreapta."

Sam frână până la oprire şi coborî geamul lateral. „Bună seara, domnilor. Noapte frumoasa."

Cel mai mare dintre cei doi paznici se apleacă să vorbească prin fereastra deschisă. „Nu am putut să nu remarc că tu şi doamna nu aţi profitat niciodată de facilităţile clubului nostru minunat. Se pare că ai avut o întâlnire în parcare.

— Am făcut-o, spuse Sam. „O tranzacţie comercială scurtă. Am cumpărat câteva informaţii, nu bunuri." Şi-a scos portofelul de sub jachetă, a scos câteva bancnote şi le-a întins pe fereastră. „Apreciez că voi doi urmăriţi situaţia. Nu ştii niciodată când o întâlnire de afaceri poate merge prost."

„Din păcate, este foarte adevărat. Ne bucurăm să auzim că am putut să vă oferim o oarecare linişte sufletească." Paznicul a strecurat banii în buzunarul din faţă al jachetei. – Spui că ai venit aici să cumperi informaţii?

— Aşa este, spuse Sam.

Paznicul miji. "Poliţist?"

"Nu mai. Privat acum."

"Înţeleg." Paznicul îi aruncă o privire spre Maggie, înclină capul într-un semn politicos din cap, atinse un deget de marginea fedorului şi se dădu înapoi. „Voi doi conduceţi cu grijă. Cliff Road este dificil noaptea. O mulţime de curbe ascuţite."

— Mulţumesc pentru sfat, spuse Sam.

A pus Packard-ul în viteză şi a pornit pe drumul lung.

„Poliţiştii şi tipii duri se recunosc mereu unul pe altul?" întrebă Maggie.

"De obicei. Probabil o chestie psihică. Ştii, ca visele lucide până în planul astral."

„Nu mă voi coborî să răspund la acea proastă încercare de glumă."

— Îmi pare rău, spuse Sam. „Nu am putut rezista."

„Să revenim la cazul meu. Se pare că am obţinut o mulţime de fapte interesante, dar niciun răspuns. E ca şi cum cu cât învăţăm mai mult, cu atât totul devine mai tulbure."

„Aş spune că ai câştigat banii tăi de la Valerie în seara asta." Sam încetini pentru a vira pe Cliff Road. „Totuşi, avem nevoie de mai multe informaţii. Va trebui să dau nişte telefoane mâine. Asta va fi complicat."

"De ce?"

— Nu vreau să dau apeluri de la telefonul camerei de hotel, spuse Sam.

„Nu vă faceţi griji că le puneţi pe factură."

„Nu asta e problema."

Ea îi aruncă o privire. – Ţi-e teamă că operatorul hotelului ar putea asculta, nu-i aşa?

„Operatorii hotelieri sunt într-o poziţie ideală pentru a asculta conversaţiile, iar Hotelul Sea Dream este deţinut de Institut. Asta înseamnă

că operatorul lucrează pentru Guilfoyle.”

„Dacă te-a auzit punând întrebări despre ei, ar putea decide să ofere aceste informaţii angajatorilor ei. Cel puţin probabil că le-ar spune altor oameni ce se întâmplă. Inteleg la ce te referi. Dar dacă dispăriţi mâine de la conferinţă pentru o perioadă lungă de timp, vom avea nevoie de un motiv. Cineva este obligat să întrebe de ce asistentul meu de cercetare nu este cu mine.”

„Ne vom gândi la ceva.”

"Da." Ea a privit lumina lunii stropind argintiu pe suprafaţa Pacificului. „M-am gândit la ce ai spus despre Lillian.”

— Începi să te întrebi dacă decizia bruscă a lui Dewhurst de a face acea călătorie în cealaltă parte a lumii s-ar putea să nu fi fost o coincidenţă până la urmă?

"Da. Poate că ştia că cineva îi ameninţă pe foştii membri ai Societăţii Călătorilor Astrali şi a decis să plece cât mai departe posibil.”

„Cât de multe ştii despre Lillian Dewhurst?”

— Nu atât de mult pe cât credeam, a recunoscut Maggie. „Dar, atunci, cât de bine cunoaştem vreodată pe altcineva? Este o persoană foarte privată. Nu îşi menţionează niciodată familia. Cred că Lillian este ultima din linia ei. Ea a moştenit mulţi bani.”

— A locuit în Adelina Beach toată ea... Sam se întrerupse şi începu să frâneze.

Surprinsă, Maggie îi aruncă o privire. "Ce s-a întâmplat?"

"Nu ştiu încă."

Şi-a dat seama că era concentrat pe scena prin parbriz. Ea se întoarse şi văzu ceea ce îi captivase atenţia.

Strălucirea infernală a unui foc aprig a luminat noaptea. Flăcările au măturat de pe fundul stâncilor.

Sam a oprit Packard-ul într-o prezenţă la vot. Avea uşa deschisă înainte ca Maggie să înţeleagă ce se întâmpla. Ea coborî de pe scaunul pasagerului şi se grăbi să se alăture lui la marginea drumului. Amândoi s-au uitat la plajă. Pe stânci era un vehicul spart. A fost cuprins de flăcări.

Maggie a avut o senzaţie de strâmtorare, ameţită. – Asta e maşina pe care o conducea Valerie când a părăsit Carusel, nu-i aşa?

— Da, spuse Sam. "Este."

Capitolul 24

ce naiba se întâmplă acolo, la Institut? spuse Brandon. Îi aruncă lui Maggie privire de scuze. – Îmi pare rău pentru limbaj, domnişoară Lodge.

— Se potriveşte circumstanţelor, spuse Maggie.

Nu şi-a luat ochii de la epava mocnind de la poalele stâncilor.

— Răspunsul la întrebarea ta, îi spuse Sam lui Brandon, este că nu ştim ce se întâmplă. Tot ce pot să vă spun este că Institutul este un smecher care vinde un program care pretinde că poate preda tehnici de visare psihică şi că cineva de la conferinţă şantajează unul sau mai mulţi dintre participanţi. Dar se complică, pentru că este cu totul posibil ca şantajătorul să fi murit.”

Brandon miji ochii. – Beverly Nevins?

— Poate, spuse Sam. „Dacă da, extortionistul nu mai este o ameninţare, dar ne mai rămân cu alte probleme. Cineva s-a chinuit să ucidă femeia din maşina aceea de la fundul stâncilor. Valerie Warren era alergare. Ea a spus că moartea lui Nevin a înspăimântat-o, dar s-ar putea să fi fost şi alte motive.

— Crezi că ea a fost şantajatorul?

„Este şi asta o posibilitate”, a spus Sam. „A lucrat destul de mult în cadrul operaţiunii Guilfoyle. Ea ştia câteva secrete. Pe lângă toate celelalte, putem confirma că există droguri implicate.”

„După Nevins, m-am gândit la fel de mult. Nu e bun."

Pe lângă slujba pe care o fac Guilfoyle, există un doctor pe nume Emerson Oxlade în amestec. Are un drog halucinogen despre care crede că îmbunătăţeşte experienţa visului lucid. Poate că asta a fost ceea ce Nevins a

injectat.”

Asta a atras atenţia lui Maggie. "Eu nu cred acest lucru. Amplificatorul Oxlade se administrează pe cale orală. Este inodor şi fără gust.” Ea făcu o pauză, gândindu-se. „Presupun că ar fi venit cu o versiune injectabilă, dar de ce ar fi făcut-o?”

Brandon gemu. „Nu mai încerca să mă înveseleşti.”

„Poate că într-adevăr a fost doar un accident”, se aventură Maggie.

Sam se uită la ea. "Ce?"

„Valerie se grăbea să plece din oraş”, a spus Maggie. „Era foarte neliniştită. Era aici de mai puţin de două luni şi probabil că nu avusese prea multă experienţă la conducerea Cliff Road, cel puţin nu noaptea.”

Ambii bărbaţi o priveau în tăcere. Ea şi-a încrucişat braţele şi a suflat.

— În regulă, spuse ea. „Probabil că nu a fost un accident.”

Cei trei nu erau singuri în vârful vederii pitoreşti. În spaţiul mic de la marginea drumului se înghesuiau câteva vehicule de poliţie şi o maşină de pompieri. Mai mulţi oameni stăteau în jur, dar nimeni nu făcea mare lucru pentru că nu era nimic de făcut. Vehiculul era încă fierbinte, iar locaţia era prea periculoasă pentru a risca o echipă de salvare noaptea, când era evident că nimeni nu ar fi putut supravieţui accidentului.

— Nu văd un cadavru, spuse Maggie. „Poate că a ieşit.”

— Nu, spuse Brandon. A vorbit cu autoritatea obosită de lume a unui bărbat care văzuse destule accidente de maşină pentru a şti despre ce vorbea. „Parbrizul a fost spart. Dacă corpul nu se află în maşină, este pentru că a fost aruncat în ocean. Se va spăla pe ţărm într-o zi sau două.”

Maggie dădu din cap şi tăcu din nou. Incendiul se stinsese când ea şi Sam se întorseseră de la sarcina de a găsi un telefon public pentru a raporta tragedia. Tot ce puteau face în acest moment era să contemple dezastrul şi să încerce să-i dea sens.

— Mai dă-ne puţin timp, îi spuse Sam lui Brandon. „Am acel sentiment pe care îl ai când te apropii de răspunsuri. Totuşi, mi-ar folosi ceva ajutor.”

Brandon îi înclină o privire speculativă. „Da?”

„Sunt câteva apeluri telefonice care trebuie făcute. Ştii cum merge. Este nevoie de timp pentru a urmări oamenii şi a-i determina să vorbească. Nu vreau să risc să dau apeluri de la hotel. Oamenii lui Guilfoyle conduc locul. Dar aş prefera să nu pierd câteva ore băgând monede într-un telefon public.”

„Dacă ai o listă de nume şi câteva întrebări, iar clientul tău este dispus să plătească pentru apelurile la distanţă, pot să-l scutesc pe unul dintre oamenii mei mâine”, a spus Brandon.

„Cred că ar fi mai bine să te descurci în linişte”, a spus Sam. „Ştii cum sunt secţiile de poliţie.”

Brandon pufni. „Morile de zvonuri”.

„Cunoaşteţi un detectiv privat local în care se poate avea încredere că se va ocupa de acest gen de lucruri?”

— Da, de fapt, spuse Brandon. „Investigaţiile Kirk”.

„Poţi aranja să mă întâlnesc cu Kirk în privat? Nu vreau să fiu văzut intrând în biroul unui detectiv privat aici în oraş. Nu ne putem întâlni nici la hotel.”

— Cred că pot aranja, spuse Brandon.

"Când?" întrebă Sam.

„Ce zici în seara asta?”

„Ar fi de mare ajutor”, a spus Sam. „Dar e aproape miezul nopţii. Crezi că detectivul va fi dispus să se întâlnească atât de târziu?

— Nu este o problemă, spuse Brandon. „Va trebui să te întorci la hotel şi să iei acea jachetă de seară elegantă pe care ai purtat-o aseară.”

— O să am nevoie de o jachetă de seară ca să mă întâlnesc cu anchetatorul?

„Nu pot intra în Clubul Paradis fără unul”, a spus Brandon.

Capitolul 25

este un caz interesant”, a spus Raina Kirk. – Spuneţi-mi ce ştiţi, domnule înţelept.

f—® I I „Se întoarce la moartea unei tinere pe nume Virginia Jennaway”, a spus Sam.

I-a dat Rainei un rezumat concis al cazului. Maggie asculta oarecum absentă,

nu doar pentru că auzise totul, ci pentru că era fascinată de proprietarul Kirk

Investigations. Raina vorbea cu un accent de clasă superioară de pe Coasta de Est. Purta o rochie de seară la modă, din mătase de culoarea coniac, care îi cădea în pliuri mici până la glezne. Părul ei era prins într-un chignon sofisticat. Cercei delicati cu diamante dansau sub urechile ei.

Nu era deloc ceea ce se aştepta de la un detectiv privat, se gândi Maggie. Sam ar fi enervat dacă şi-ar fi scos caietul şi ar fi notat câteva detalii, aşa că şi-a spus că va aştepta până se va întoarce la hotel.

Ea şi Sam ajunseseră în Paradis cu puţin timp în urmă. Fusese întâmpinaţi de un maître şi escortaţi discret la un mic stand intim adânc în umbra din spatele clubului de noapte. Câteva minute mai târziu, patronul clubului, Luther Pell, ajunsese la masă pentru a-i saluta.

Aparent mulţumit de tot ce vedea, îi invitase să urce o scară ascunsă până la biroul său din camerele sale private de deasupra clubului. Acolo erau adunaţi acum cei patru, bând cafea din ceşti delicate de porţelan servite pe o tavă de argint.

Ea şi Raina erau aşezate pe scaune mari din piele, căptuşite. Sam stătea în picioare lângă uşile franceze care dădeau spre o grădină şi spre oceanul luminat de lună de dincolo.

Luther se afla în spatele unui birou din lemn lustruit. Maggie ajunsese la concluzia că, spre deosebire de Raina Kirk, el arăta exact ca el – un proprietar de club de noapte de succes, care probabil avea cunoştinţe dubioase de afaceri. Dar peisajele feroce şi întunecate de pe pereţii lambrişi ai biroului aruncau umbre invizibile prin cameră, spunându-i că Pell avea mult mai mult decât ceea ce a permis lumii să vadă.

Era sigură că era profund legat de artă. Intuiţia ei i-a spus că el era artistul.

„Apreciez ajutorul”, a spus Sam, când a terminat de descris cazul. „Prima prioritate este să aflaţi mai multe despre familia Guilfoyle şi despre cum au achiziţionat proprietatea Carson Flint.”

Raina îşi înclină capul. "Sunt de acord. Este întotdeauna inteligent să urmăreşti banii. Altceva?"

„Aceasta a început să arate ca un caz simplu de şantaj”, a spus Sam. „Dar încep să mă întreb dacă este ceva mai personal implicat.”

Luther l-a studiat. „Ce vrei să spui prin *personal* ?”

„Şantajul este despre bani, pur şi simplu. Dar avem trei morţi – Jennaway, Nevins şi acum Valerie Warren. Parcă se întâmplă altceva.”

Surprinsă, Maggie se întoarse spre el. "Ca?"

"Nu ştiu. Răzbunare, poate.”

— Pentru moartea Virginiei Jennaway? sugeră Luther.

— O posibilitate, spuse Sam.

Luther dădu din cap. „Un amant vechi, poate.”

„Asta ar explica unghiul răzbunării”, a spus Sam.

Maggie şi-a dres glasul. „Un amant dornic să se răzbune este o noţiune interesantă. Dar este greu de crezut că cineva i-ar păsa încă suficient de profund de o relaţie anterioară după patru ani pentru a-şi asuma riscul de a comite o crimă.”

— Nu, spuse Luther. Se uită la Raina. „Nu este deloc greu de crezut.”

Raina a zâmbit cu un zâmbet ceţos. O strălucire de umezeală îi lumina ochii. Ea clipi din ochi, îndepărtând semnul de lacrimi.

Maggie nu avea nevoie de un vis lucid pentru a şti că legătura dintre Raina Kirk şi Luther Pell era puternică. Nu erau doar iubiţi; erau suflete pereche. Dacă i s-ar întâmpla ceva Rainei, Pell nu s-ar opri la nimic pentru a o răzbuna, indiferent de cât timp trecea.

Cum ar fi să împărtăşeşti o conexiune atât de puternică cu un iubit? se întrebă ea. Ea a stins imediat întrebarea melancolică. Cu un an şi jumătate în urmă, se păcălise crezând că găsise un bărbat care o înţelegea şi o accepta aşa cum era. Se înşelase sfâşietor de inimă. Ea nu avea să mai facă acea greşeală.

Raina se întoarse spre Sam. „Înţeleg că doriţi să păstraţi confidenţialitatea asociaţiei noastre.”

— Da, spuse Sam.

"E normal. Cum te voi contacta?”

— Sună la hotel şi lasă un mesaj de la mătuşa mea, spuse Sam. „Voi verifica mâine la recepţie în pauza de prânz şi din nou pe la cinci, când se vor termina seminariile pentru ziua respectivă. Dacă aud de la tine, te voi suna înapoi de la un telefon public.”

— În regulă, spuse Raina.

"Mai ai nevoie de ceva?" întrebă Luther.

— Nu, spuse Sam. "Nu în seara asta. Vă mulţumim că ne-aţi văzut cu un preaviz atât de scurt.”

„Brandon a menţionat că lucrai la omucidere în LA”, Luther a spus. „Mi-a spus că te-ai ocupat de Crimele Bloody Scarf. A spus că tu eşti detectivul care a arestat Chichester.

— Aşa este, spuse Sam.

„Am urmărit acest caz”, a spus Luther. „Ai arestat omul potrivit. Nu întotdeauna o mişcare bună în carieră.

„Familia Chichester a convins un judecător şi şeful meu că Chichester al treilea era un bărbat nevinovat”, a spus Sam.

„Se vorbea că bărbatul nevinovat a încercat să ucidă pe altcineva în timp ce era pe cauţiune”, a spus Luther. „Am fost prins în flagrant. După ce a devenit clar că presa era la subiect, familia a trimis Chichester al treilea într-un azil privat. Întâmplător, Crimele Bloody Scarf au încetat.”

„Se spune că se întâmplă coincidenţe”, a spus Sam. Se uită la Maggie. "Se face târziu. Ar trebui sa mergem. Zi plină de mâine.”

— Da, spuse ea. Ea a stat.

Luther se ridică în picioare. – Încă un lucru, Sage. Am impresia că Brandon te foloseşte ca ochii şi urechile lui acolo, la Institut.

„El are nevoie de cineva înăuntru, iar eu sunt disponibil”, a spus Sam. „Este bine să ştii că este atent.”

„La fel şi eu”, a spus Luther. Sună-mă dacă se pare că vei avea nevoie de nişte rezervă. Oamenii care lucrează la securitate pentru mine ştiu cum să nu stea la vedere atunci când este necesar.”

— Mulţumesc, spuse Sam. „Apreciez oferta. S-ar putea să te iau la ea.”

— Carl aşteaptă în afara uşii, spuse Luther. „Te va escorta jos şi afară prin intrarea privată.”

Evident, nu era prima dată când Luther Pell ţinea o întâlnire clandestina noaptea târziu, se gândi Maggie. Ea i-a zâmbit Rainei. – Vă mulţumim că ne-aţi ajutat, domnişoară Kirk.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnişoară Lodge, spuse Raina. „Deoarece se pare că ai un interes de lungă durată în analiza viselor, te superi dacă îţi pun o întrebare?”

— Deloc, spuse Maggie.

„Crezi că există ceva în Metoda Guilfoyle? Înţeleg că domnul Sage a ajuns la concluzia că este o escrocherie, dar aş dori părerea ta.”

Umbrele din ochii Rainei arătau clar că nu doar îşi satisfacea curiozitatea. Asta a fost personal.

— Ca să fiu sinceră, încă nu sunt sigură, spuse Maggie. „În acest moment, este dificil să fii sigur cât de mult actul lui Guilfoyle este doar asta – un act – şi cât de mult ar putea fi o abordare utilă pentru a câştiga controlul asupra viselor cuiva.”

— Înţeleg, spuse Raina. Dezamăgirea ei s-a reflectat în ochii ei, dar a reuşit să zâmbească amabil. "Am fost doar curios."

Maggie se întoarse să iasă din birou cu Sam. Ea a încercat să nu se uite la niciunul dintre tablourile de pe pereţi, dar privirea ei s-a agăţat de unul. Ea s-a liniştit. Atât întuneric. Atât de multă durere. Ea a fost brusc foarte sigură că energia venea din adâncul lui Luther Pell şi că curgea din trecutul său.

Era destul de mare pentru a fi servit ca tânăr în Marele Război. Unchiul ei servise şi el. Îi întâlnise pe câţiva dintre prietenii lui care înduraseră lucruri peste ocean, pe care refuzau să discute. Unchiul ei a spus că asta pentru că nimeni nu voia să audă adevărul despre război. Dar ştia că efectele violenţei le bântuiau visele.

Taci, se gândi ea. Pell nu i-a mulţumit pentru sfatul ei. Nici măcar nu ar recunoaşte că a avut coşmaruri, cel puţin nu pentru ea. Dar poate că a vorbit cu Raina. Sau poate că Raina a simţit pur şi simplu întunericul din cauza legăturii pe care o împărtăşea cu bărbatul care o iubea.

Oricare ar fi cazul, Raina avea nevoie de un răspuns.

Maggie şi-a schimbat cursul şi a mers să stea în faţa peisajului furtunos. Sam se opri. Nu a pus nicio întrebare. Pur şi simplu a aşteptat. Luther Pell nu sa mişcat. Nici Raina. Toţi o priveau acum. Nimeni nu a vorbit.

„Există o serie de tehnici pentru a-şi controla visele”, a spus ea, alegându-şi cuvintele cu grijă. „Nu toate lucrează pentru toţi visătorii. Majoritatea oamenilor renunţă să mai încerce să-şi controleze peisajele de vis pentru că necesită efort constant şi pentru că nu are întotdeauna succes.”

— Foarte interesant, spuse Raina.

„Unii oameni experimentează visele lucide mai uşor decât alţii”, a continuat Maggie. Nu şi-a luat ochii de la furtuna de pe pânză. „Sunt cei care au un talent natural pentru asta. Nu aş fi surprins dacă acesta este cazul artistului care a realizat aceste picturi, de exemplu.”

"Crezi asta?" întrebă Raina.

— Da, spuse Maggie. „Faptul că pictorul este capabil să traducă coşmarurile pe pânză îmi spune că poate fi adevărat. Dar el nu ştie cum să controleze visul.”

„Ce sfat i-ai da artistului?” spuse Raina.

„Ar trebui să picteze încă două tablouri.” Maggie a tras aer în piept şi a lăsat intuiţia ei să o ghideze. „Trebuie să ilustrăm o scenă calmă şi senină. Subiectul nu contează, dar ar trebui să existe lumina soarelui şi un sentiment de pace.”

„Ce zici de a doua poză?” întrebă Raina.

„Scena va fi un hol fără început şi fără sfârşit. Vor fi două uşi.

„De ce două uşi?” întrebă Raina.

— Pentru că poţi deschide uşi, spuse Maggie. „Mai important, le poţi închide.”

Sam şi Luther nu au vorbit, dar Maggie ştia că ascultau.

„Ce l-aţi sfătui pe artist să facă după ce va termina picturile?” întrebă Raina.

„În fiecare seară, înainte de a merge la culcare, ar trebui să mediteze la pictura uşilor şi să-şi imagineze o galerie de artă în spatele fiecăreia. Unul deţine scene din coşmarurile sale. Poza senină atârnă în cealaltă galerie. Când se va trezi prins într-un coşmar, îşi va aminti că există o uşă. Va trece prin el în hol şi va închide uşa în spatele lui. El va înţelege că, deşi coşmarurile vor fi mereu acolo, el are puterea de a se îndepărta de ele. Poate să meargă pe hol şi să deschidă cealaltă uşă.”

„Şi intră în galeria care deţine tabloul senin”, a conchis Raina.

Maggie se întoarse şi îi zâmbi. "Da. Tehnica va necesita practică şi timp. Trebuie să vă avertizez că nu există un control perfect.”

„O anumită măsură de control este de preferat niciuna”, a spus Raina.

Capitolul 26

Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat acolo în biroul lui Luther Pell? întrebă Sam.

„Vorbiţi despre sfatul meu pentru artistul care a pictat acele peisaje, nu-i aşa?” spuse Maggie.

„Raina Kirk a fost foarte interesată de ceea ce ai avut de spus. Crezi că ea a pictat pozele?”

— Nu, cred că a cerut un prieten.

— Luther Pell?

„Asta ar fi presupunerea mea.”

Stăteau în pragul de legătură dintre camerele lor de hotel. Era de partea ei. Sam era pe al lui. Între ei era un zid invizibil. Sam îşi aruncase jacheta de seară. Cămaşa îi era deschisă la guler, iar papionul era desfăcut şi drapat în jurul gâtului.

Era în halat şi papuci. Caietul ei era deschis pe masa de lângă fereastră. Ea notă câteva observaţii şi complot idei când Sam bătuse la uşa de legătură cu o clipă în urmă.

Vorbiseră foarte puţin pe drumul înapoi la hotel. Amândoi se retrăseseră în propriile lor gânduri private. Când au deschis uşile camerelor lor, Sam le spusese o noapte bună, de parcă ar fi intenţionat să meargă direct în pat. Ea îl invidiase. Era prea încordată ca să doarmă şi asta a fost norocos pentru că ştia că atunci când o va face, probabil că vor exista vise cu o femeie moartă într-un accident de foc şi picturi care aruncau umbre.

Nu se simţea în stare să se ocupe de genul acesta de peisaj de vis în seara asta. Epuizarea şi stresul au făcut ravagii cu capacitatea ei de a-şi

controla visele.

— Am observat că nu ai sfătuit-o pe domnişoara Kirk să arunce tablourile la gunoi, spuse Sam.

„Asta nu ar fi funcţionat”, a spus Maggie. „Energia din ele a fost pusă de artist. A venit din propriile lui vise. Nu ştiu cum să explic. Tot ce pot să vă spun este că n-ar fi de nimic să încercăm să despărţim pictorul de tablouri. Nu ar schimba nimic. Pur şi simplu ar crea mai multă artă infuzată cu aceeaşi căldură proastă. Nu s-ar putea opri singur.”

„Crezi că Pell va urma sfatul tău să picteze un tablou senin şi apoi să picteze un hol cu câteva uşi?” întrebă Sam.

"Nu ştiu. Oamenii aproape niciodată...

„—Ia un sfat bun. Având în vedere acel strop de înţelepciune, ai ales o carieră ciudată.”

„A ajuta Lillian la rubrica Mătuşa Cornelia nu este o carieră; este o meserie. Ţi-am spus, nu pot să-mi câştig existenţa din poveştile cu mărturisiri. Trebuie să mă întreţin în timp ce lucrez la romanul meu.”

"Am înţeles."

„Există un alt motiv pentru care vreau să devin un autor de succes”, a spus ea.

"Ce-i asta?"

„Nu voi fi niciodată fericit să lucrez pentru altcineva. Nu primesc bine comenzile.”

Gura lui Sam s-a curbat în zâmbetul slab pe care ea îl afla însemna că era cu adevărat amuzat. „Sau un sfat bun.”

„Evident că ai un defect de caracter similar”, a spus ea. „Explică de ce ai făcut greşeala care a încheiat cariera de a aresta acel om oribil în LA”

„Chichester.”

„Motivul pentru care te-am angajat în locul unuia dintre acei doi detectivi privaţi din Adelina Beach a fost pentru că m-ai părut un om care nu putea fi cumpărat.”

— Nu toţi poliţiştii sunt pe cale, Maggie.

"Ştiu." Ea a zâmbit. „Şi nu toţi cei care sunt interesaţi de vise sunt escroc sau victimele, din păcate, înşelate ale escrocilor.”

„Nu cred că eşti o fraudă şi nici nu cred că eşti înşelat”, a spus Sam.

"Într-adevăr? Ce sunt, atunci? Pe lângă un client, vreau să spun.”

„Eşti un mister.”

„Eşti în afacerea de a rezolva mistere.”

„Le găsesc interesante.”

— Cred că ai nevoie de ele, şopti ea.

"Poate ai dreptate." Făcu un pas înapoi, retrăgându-se în camera lui. „Doarme puţin, Maggie. Ne vedem la micul dejun.”

"Vrei să mă săruţi?" ea a intrebat.

A mers pe loc. "Ce fel de întrebare e asta?"

„De tipul da sau nu”.

"Da." El a înaintat, trecând pragul în camera ei. I-a periat o parte a feţei cu degetele. „Vreau să te sărut foarte mult, dar probabil că ar fi o greşeală.”

„Sunt un mister şi îţi place să rezolvi misterele.”

„Asta ar fi scuza mea”, a spus el. „Care este al tău?”

"Asta e uşor." Ea şi-a aplatizat palma pe pieptul lui. "Cercetare."

Ochii i se strânseră de rău augur. „Pentru cartea ta.”

„În centrul poveştii este o poveste de dragoste, vezi,” a spus ea.

„Sunt sigur că ai făcut deja câteva cercetări pe acest subiect. Ai menţionat că îţi place să scrii poveştile păcătoase ale păcatului, suferinţei şi pocăinţei pe care le vinzi revistelor de confesiune.”

„Da, dar până acum rezultatele cercetării mele au fost extrem de dezamăgitoare. Din fericire, de dragul afacerii mele de scriere a confesiunilor, am o imaginaţie foarte bună.”

„Nu-mi aminti.”

I-a acoperit gura cu a lui. Ea îi simţi reţinerea şi ştia că intenţionează să rămână în control deplin asupra sărutului. A fost bine pentru ea. Şi ea avea controlul. Aceasta a fost prima lor îmbrăţişare, până la urmă, un experiment pentru amândoi.

Nu a văzut furtuna venind până nu a lovit. Avea o imaginaţie vie şi ştia să viseze, dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru valul ameţitor de senzaţii care a cuprins-o. Când s-a trezit în cuşcă, cu spatele la perete, cu mâinile lui Sam turtite de ambele părţi ale capului, a ştiut că nu era singura care fusese surprinsă cu garda jos.

Ea l-a prins de umerii lui şi s-a agăţat pentru viaţa dragă în timp ce încerca să identifice şi să eticheteze valul de senzaţii. Trebuia să-şi amintească fiecare aspect al sărutului – avea nevoie de cuvinte – dar era imposibil să păstreze distanţa emoţională necesară pentru a da înapoi şi a *observa* . Sărutul a fost aprig, fierbinte, solicitant. Se luptau între ei pentru îmbrăţişare. Când te-ai trezit într-o luptă intimă corp la corp, nu a fost de ales decât să fii pe deplin angajat.

Sam şi-a smuls gura de pe a ei şi i-a sărutat gâtul.

— Atât de moale, gemu el.

Îşi îndepărta mâinile de perete, o prinse de talie şi o trase strâns de el. După o clipă, o ridică de pe picioare şi din papuci.

Ea îi strânse umerii pentru a se stabili. Râsul s-a desprins din ea.

„Nu sunt frig”, a anunţat ea.

S-a liniştit. "Ce naiba zici?"

"Poveste lunga. Alta data."

"Dreapta. Alta data."

Gura lui coborî din nou pe a ei. O duse în cealaltă cameră – camera lui – o

ridică în picioare lângă pat şi îi desfăcu centura halatului. Îi desprinse haina de pe umerii ei de parcă ar fi dezvăluit o operă de artă nepreţuită.

Se lupta cu partea din faţă a cămăşii lui. Când în sfârşit a reuşit să o desfacă, şi-a aplatizat mâinile pe pieptul lui tare şi şi-a trecut degetele prin părul crocant pe care l-a găsit acolo. Mirosul lui era un amestec ameţitor de săpun de ras, transpiraţie şi esenţa brută a lui Sam Sage. A acţionat ca un tonic asupra simţurilor ei.

El desfăcu nasturii mici care închideau partea din faţă a cămăşii ei de noapte şi împinse materialul mătăsos în jos peste şolduri. Se strângea pe podea în jurul picioarelor ei goale.

Făcu o pauză suficient de lungă pentru a trage cuverturile până la picioarele patului, apoi o ridică şi o aşeză pe cearşaf.

„Nu pleca”, a spus el.

A stins lampa de noptieră şi a dispărut în baie. L-a auzit deschizând o cutie de un fel – trusa lui de bărbierit, hotărî ea. Când s-a întors, era nud, cu excepţia slipului. Ea l-a văzut ieşind din ele şi învelindu-şi erecţia rigidă într-un mod profilactic.

În clipa următoare, el era pe pat lângă ea, strângând-o în braţe. El a strecurat un picior între al ei şi şi-a închis mâna uşor peste sânul ei.

„Miroşi atât de bine”, a spus el, cu vocea joasă şi răguşită. „Nu mă pot sătura de tine.”

„Mă bucur” – ea şi-a mângâiat palma pe pieptul lui, explorându-l – „pentru că şi eu vreau mai mult de la tine.”

"Bun. Perfect."

Marginea limbii lui a umezit vârful sânului ei, iar mâna lui a coborât în jos pe corpul ei, peste curba şoldului ei şi în căldura umedă dintre coapsele ei.

Ea trase aer ascuţit, speriat, când el începu să o mângâie. Din nou s-a liniştit. El şi-a ridicat capul şi a privit în jos la ea. Ochii îi ardeau în umbră.

„Te-am rănit?” el a intrebat.

"Nu." Ea se mişcă lângă mâna lui. – Pur şi simplu nu mă aşteptam să mă atingi acolo.

„Unde vrei să te ating?”

"Acolo." Ea îl prinse de mână şi o ţinu pe loc. "Chiar acolo."

Râsul lui era răguşit şi s-a transformat rapid într-un geamăt. Presiunea mâinii lui a devenit mai insistentă, mai solicitantă. Putea simţi o tensiune incitantă adânc în interior. Anticiparea a făcut loc disperării.

— Mai mult, spuse ea.

„Vino mai întâi după mine.” Vocea lui era un zgomot moale care îi dădea foc toate simţurile. „Vreau să vii mai greu decât ai mai venit vreodată. Apoi o să aflu cum e să fii în tine.”

În cele din urmă, ea nu ştia dacă presiunea palpitantă a mâinii lui sau

cererea senzuală din vocea lui a fost cea care a făcut-o peste margine. Orgasmul a fost asupra ei înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, surprinzător şi satisfăcător în acelaşi timp.

— Da, spuse el pe gâtul ei. "Pur şi simplu."

Ea încă savura senzaţia necunoscută, dar încântătoare, când el se mişcă deasupra ei şi se împinse puternic în corpul ei umed, foarte sensibilizat. Ea tresări, dar şocul intrării lui a fost şi neaşteptat de satisfăcător. Se simţea corect.

Când propriul lui punct culminant l-a năvălit la scurt timp mai târziu, ea l-a ţinut aproape. Se prăbuşi peste ea, cu faţa în pernă. A rămas întinsă liniştită pentru o clipă, minunându-se de energia ciudată şi uimitor de intimă care şopti în atmosferă. Era ca şi cum actul de sex deschisese o nouă legătură între ei. Probabil că era imaginaţia ei; cu toate acestea, trebuia să-şi lase senzaţia în jos cât timp era încă proaspătă.

Cuvinte. Avea nevoie de cuvinte. Caietul ei era în cealaltă cameră.

Ea a început să iasă de sub greutatea lui Sam.

— Nici să nu te gândeşti la asta, spuse el.

Capitolul 27

S Am rostogolit fără tragere de inimă de corpul cald şi umed al lui Maggie şi m-am retras pentru scurt timp în baie. Când s-a întors, s-a prăbuşit pe pat şi a strâns-o lângă el. Se simţea bine. Moale, caldă, umedă cu transpiraţie şi căldura sexului. Totul la ea se simţea corect. Dar misterele Maggie Lodge au rămas. Avea nevoie de răspunsuri.

„Ce naiba te-a făcut să crezi că eşti frig?” el a intrebat.

Ea se ridică pe cot şi se uită în jos la el. „A fost una dintre cele două teorii cu care au venit medicii şi terapeuţii pentru a explica reticenţa mea de a mă căsători. Am preferat frigiditatea celuilalt.”

"Care era?"

„Isterie feminină. Nu te bagă într-un azil pentru că eşti frig. E doar o problemă sexuală. Dar isteria te poate duce la închisoare.”

"Înţeleg. Ei bine, având în vedere prin ceea ce ai trecut recent – două morţi suspecte, o întâlnire cu medicul obsedat care a încercat odată să te otrăvească şi o întâlnire la miezul nopţii cu un proprietar de club de noapte care probabil că are legături cu mafiote – cred că este sigur să spun că nu suferi de isterie.

Ea a zâmbit. „Aceasta este, desigur, o mare uşurare, mai ales din partea unui profesionist ca tine.”

„Crede-mă, am văzut oameni de orice gen devenind isteric. Nu eşti genul. De asemenea, nu sunt medic, dar aş fi putut să-ţi spun înainte să facem ceea ce tocmai am făcut că nici tu nu eşti frig.”

— Ai ştiut asta tot timpul?

„Din momentul în care ai intrat în biroul meu.”

Ea şi-a încrucişat braţele peste pieptul lui şi şi-a sprijinit bărbia pe mâini. „Este foarte interesant. Ce te-a făcut atât de sigur?”

A zâmbit puţin. "Intuiţie."

„Pentru a fi perfect sincer, nu eram atât de sigur că nu am nicio problemă în acel departament. Nu am avut niciodată dovezi concludente că nu am fost frig, vezi. Nu până în seara asta, adică.”

I-a luat o bătaie să-şi dea seama ce spunea ea.

„Nu ai avut niciodată un punct culminant?” el a intrebat.

"Nu. Nu până acum câteva minute.”

S-a gândit la asta. – Ai spus că ai fost periculos de aproape de a te căsători.

"Am facut. Şi când am anulat nunta, fostul meu logodnic i-a informat pe toată lumea că era pentru că eram atât frig, cât şi înclinat spre isterie.”

"La naiba. Nu e de mirare că nu eşti interesat de căsătorie.”

Maggie a zâmbit lent, seducător. „Din fericire, se dovedeşte că sunt bun la lucrul cu păcatul.”

Voia să pună mai multe întrebări, dar ceva i-a spus că nu era momentul. Îi înfăşură o palmă în jurul ceafului ei.

"Da, sunteti. Eşti foarte, foarte bun la asta”, a spus el. „Încep să cred că aş putea avea şi eu un talent pentru asta.”

„Mai mult decât un talent. Cred că ai un dar psihic pentru acest tip de păcătuire.”

Capitolul 28

e

am găsit câteva informaţii de fundal interesante despre legenda Călătorului”, a

spus Pru. „Ai hârtie şi un creion?”

Se auzea trosnetul obişnuit pe linie şi vocea lui Pru suna oarecum liniştit şi departe, dar în rest, conexiunea la distanţă era bună.

"Da, sunt gata." Maggie împinse teancul de monede într-o parte a raftului

mic de sub telefonul public şi făcu loc pentru caietul ei. „Vorbeşte repede. Sun de la o benzinărie.”

Pru lăsase vestea la hotel spunând că are nişte „ştiri de acasă”. Ea lăsase un număr şi instrucţiuni să sune la douăsprezece şi cincisprezece, când avea să fie în pauza de prânz şi staţionată la un telefon public.

Maggie îl putea vedea pe Sam prin uşa deschisă a cabinei telefonice. Stătea sprijinit de aripa din faţă al lui Packard, cu fedora înclinată peste ochi, cu braţele încrucişate pe piept.

De fiecare dată când se uita la el se gândea la ce se întâmplase în timpul nopţii şi simţea un pic de fior. S-a gândit la asta când nici ea nu se uita la el şi avea aceeaşi conştientizare. Cu toate acestea, nu reuşise să spună dacă Sam se gândea şi la noaptea trecută. A fost frustrant. Enervant.

La micul dejun fusese optimistă că întâlnirea pasională însemnase ceva pentru el. Era aproape sigură că prinsese o sclipire de căldură senzuală în ochii lui. Dar acum nu mai putea fi sigură. Era din nou în modul de control. Întotdeauna detectivul privat profesionist. *Doar îmi fac treaba, doamnă* .

— Nu pot vorbi mult, spuse Pru. „Folosesc telefonul public de la

cafeneaua de vizavi de facultate. Despre Călător. Au existat diverse versiuni ale legendei care circulă de secole. Singurul lucru pe care toate poveştile îl au în comun este noţiunea de asasin care posedă capacitatea de a călători pe planul astral. El ucide oameni în visele lor.”

„Ştiam atât de multe. Altceva?"

"Pot fi. Călătorul manipulează visele individului, încurajând acţiuni disperate sau periculoase care au ca rezultat decese care arată ca accidente sau cauze naturale.”

„Sau o supradoză?”

— Corect, spuse Pru. „Călătorul a început ca un răzbunător uman care putea fi invocat de un visător cu scopul de a-şi asigura dreptatea atunci când nu exista altă cale. Dar undeva, de-a lungul liniei, spiritul asasinului a fost dezamorsat de corpul său. A fost prins în planul astral de atunci. Cel mai mult se poate apropia de forma umană este atunci când este invocat de un puternic visător lucid.”

Operatorul a venit pe linie cerând mai mulţi bani.

— Stai, spuse Maggie. A băgat monede în fantă. „Bine, Pru. Continua sa vorbesti."

„Am păstrat partea cea mai interesantă pentru final”, a spus Pru. „Am găsit o lucrare în *Journal of Psychic Dream Discoveries* care discută despre legendă. A fost publicat în numărul trimestrial care a apărut câteva luni după moartea Virginiei Jennaway. Autorul susţine că a investigat zvonurile conform cărora un spirit pe nume Călător ar fi fost responsabil pentru uciderea unei tinere din Keeley Point care s-a înecat.”

Maggie şi-a tăiat răsuflarea. „Jennaway.”

„Femeia nu a fost numită în articol, dar având în vedere data jurnalului şi celelalte detalii, da, victima trebuie să fi fost Jennaway. Autorul a depus mult efort pentru a dezminţi legenda şi posibilitatea ca spiritul să fi cauzat moartea femeii.”

„Am senzaţia că ai un sfârşit surpriză pentru această poveste.”

"Cum e asta? Autoritatea care a negat categoric posibilitatea proiecţiei astrale şi existenţa Călătorului a fost nimeni altul decât Dr. Emerson Oxlade.”

— Ei, bine, bine, spuse Maggie. "Lume mica."

„Este atunci când vine vorba de vise lucide şi legende.”

„Mulţumesc, Pru, apreciez informaţiile.”

„Oricand. Dar sunt îngrijorat pentru tine. Se pare că lucrurile devin complicate şi periculoase acolo, în Burning Cove.”

„Cu siguranţă devin ciudaţi.”

„Te simţi confortabil cu detectivul tău privat?”

Maggie se uită la Sam, care era încă sprijinit de maşină. „Ţi-am spus, el nu este detectivul meu privat şi *confortabil* poate să nu fie cuvântul potrivit,

dar este foarte……………………………………………………………………………………
competente. Ascultă asta, Pru. Aseară l-am întâlnit pe proprietarul celui mai tare club de noapte din oraş şi pe iubitul lui, care se întâmplă să fie ea însăşi detectiv privat.

„Ce palpitant! Ştiam că pleci într-o aventură. Mi-aş dori doar să fiu acolo cu tine.”

„Când se va termina asta, vom găsi amândoi o modalitate de a petrece ceva timp aici, în Burning Cove.”

"Absolut. Între timp, vă rog să aveţi grijă.”

"Eu voi. Mulţumesc de informaţie."

Operatorul a întrerupt pentru a cere mai mulţi bani.

— La revedere, spuse Pru repede şi închise.

Maggie puse receptorul la loc şi scoase monedele rămase şi blocnotesul. Ea a ieşit din cabină.

Sam şi-a desfăşurat braţele şi s-a îndreptat departe de aripa. „Ceva nou de la prietenul tău?”

"Pot fi."

Maggie şi-a ajustat cureaua genţii şi a ocolit capota lui Packard, îndreptându-se spre partea pasagerului. Sam a urmat-o şi a deschis uşa. Ea hotărâse să renunţe să mai încerce să-l convingă să o lase să conducă. Ar avea destul timp să se plimbe prin Packard odată ce se întorceau pe Adelina Beach.

Tot timpul din lume. A fost un gând deprimant.

Nu voia să se gândească la posibilitatea foarte clară ca, odată terminată munca lui Sam, să nu-l mai vadă niciodată, cu excepţia, poate, pe străzile de pe plaja Adelina. Sau într-un restaurant. La magazinul alimentar. Într-un teatru. Benzinăria.

Plaja Adelina era o comunitate mică. S-ar putea să fie nevoită să se mişte.

Aparent nevăzută de starea ei de spirit, Sam şi-a închis uşa, s-a urcat la volan şi s-a întors spre hotel. Era un şofer foarte bun, a decis ea. Nu un şofer captivant, ci un şofer calm şi atent. Era ceva de spus despre calm şi grijă.

Noaptea trecută a asistat la o latură foarte diferită a lui Sam Sage. Nu era calm când făcea dragoste. Fusese însă foarte, foarte atent – atent să se asigure că ea era complet mulţumită.

"Bine?" a îndemnat el.

„Pru m-a explicat despre legenda Călătorului, pe care o ştiam deja pe cea mai mare parte, dar ea a dat peste ceea ce pare o referire la moartea Virginiei Jennaway într-un jurnal dedicat cercetării viselor. Articolul a fost scris de o autoritate distinsă care aparent era extrem de nerăbdătoare să înlăture zvonurile despre implicarea Călătorului în moartea lui Jennaway. Dr. Emerson Oxlade.”

"Interesant."

„Oxlade este foarte dornic să se asigure că reputaţia sa profesională rămâne nepătată. Nu vrea ca ceilalţi experţi în domeniu să ajungă la concluzia că este un şarlatan.”

„Cu toate acestea, acum este afiliat familiei Guilfoyle, care merg pe o linie foarte fină când vine vorba de respectabilitate.”

Maggie se gândi la asta pentru o clipă. „Dolores Guilfoyle este cu siguranţă pricepută când vine vorba de a vinde vise. Ea are, evident, un talent pentru promovarea afacerii. Arthur este un actor bun.”

„Este sigur să spunem că amândoi sunt implicaţi pentru bani, dar Oxlade are o agendă diferită”, a spus Sam. „Cercetarea şi reputaţia lui sunt mai importante pentru el decât obţinerea de profit şi deţine toate cărţile pentru că controlează drogul.”

Când s-au întors la hotel, funcţionarul de la recepţie i-a înmânat lui Sam un mesaj de la Raina Kirk. Sam a citit-o repede şi i-a dat-o lui Maggie.

Aşteaptă-te să ai veşti despre mătuşa ta mâine.

Capitolul 29

Maggie s-a pregătit pentru umbra tulburătoare din interiorul teatrului şi a permis chipeşului ghid de vis pe nume Larry să o escorteze în cameră. Pentru un moment foarte tulburător, ea a crezut că o va arăta pe scaunul de la capătul ultimului rând, cel în care fusese găsit cadavrul lui Beverly Nevins. Cu siguranţă nu putea să stea acolo. Dar spre uşurarea ei, el o aşeză mai aproape de scenă.

"Domnul. Guilfoyle a fost foarte precis cu privire la locaţia scaunului tău”, a mărturisit Larry. „A vrut să se asigure că ai o privelişte bună.”

Deci Guilfoyle îi ordonase lui Larry să o aşeze pe partea cea mai îndepărtată a teatrului de uşă? Interesant. Nu erau locuri proaste în spaţiul mic. Fiecare avea o vedere clară asupra scenei. Singurul lucru care fusese realizat prin poziţionarea ei la capătul îndepărtat al unui culoar era să se asigure că va fi unul dintre ultimii oameni care ieşise pe uşă când demonstraţia se va termina.

— Mulţumesc, spuse ea.

Larry a zâmbit. „Bucuraţi-vă de lectura viselor.”

A surprins o miros de fum de marijuana lipit de hainele lui şi şi-a amintit ce spusese Valerie despre ghidurile de vis. *Toţi au fumat nişte reefers ai lui Larry.*

Generatorul de vise fusese scos din stadiul ridicat. În locul ei se afla o canapea de catifea purpurie aurita şi un singur scaun. În public erau doar douăsprezece persoane, aşa cum promisese Dolores Guilfoyle.

Maggie se simţea prea puţin îmbrăcată. Ea alesese un costum elegant de afaceri pentru demonstraţie, dar toţi ceilalţi păreau de parcă ar fi fost invitaţi la o recepţie oficială. Bărbaţii erau în jachete de seară, iar femeile

purtau rochii de cocktail. Poate că plănuiau să iasă în oraş după eveniment.

Ceilalţi unsprezece observatori – patru cupluri, un bărbat singur şi două femei – au variat ca vârstă, dar toţi aveau un lucru în comun: erau în mod clar bogaţi. Aceştia erau oamenii despre care se aştepta să-şi cumpere drumul până la cele mai înalte şi mai scumpe niveluri ale programului Guilfoyle. În afară de câteva murmure politicoase, participanţii sau ignorat reciproc. Au fost aici doar dintr-un singur motiv – pentru a asista la o expoziţie de vis psihic lucid.

Nu era nici urmă de Guilfoyle sau Emerson Oxlade. Maggie a presupus că toţi erau în culise.

Când luminile s-au redus, Maggie a aruncat o ultimă privire la ceas înainte ca camera să se întunece. Era puţin după opt. Sam avea să-şi croiască drum prin grădini până la vila de oaspeţi pe care o folosea Oxlade. Gândul i-a trimis o altă frişonare tulburătoare pe şira spinării.

Nu mai era timp să se gândească la riscurile pe care Sam plănuia să le asume, deoarece Dolores Guilfoyle, îmbrăcată într-o rochie bej lungă, cu mărgele groase, a ieşit pe scenă. Machiajul ei dramatic şi valurile adânci ale părului i-au sporit aura de farmec. Mănuşi până la cot şi cercei strălucitori au terminat aspectul.

„Bine aţi venit la această demonstraţie exclusivă a puterii Metodei Guilfoyle”, a spus ea. „Fiecare dintre voi a fost selectat pentru asta oportunitate pentru că domnul Guilfoyle a simţit că posezi scânteia specială a talentului psihic latent care le permite anumitor indivizi să avanseze la cel mai înalt nivel al Metodei. Foarte puţini indivizi au capacitatea, darămite determinarea, de a ajunge în vârf.”

Cu alte cuvinte, nu toată lumea are banii necesari pentru a urca pe scara Metodei Guilfoyle, se gândi Maggie.

„Dr. Oxlade va asista la demonstraţia din această seară”, a continuat Dolores. „El va acţiona ca ghid şi interpret al domnului Guilfoyle. Vă rugăm să înţelegeţi că o lectura de vis necesită o cantitate enormă de concentrare şi putere mentală. Când expoziţia de diseară se va termina, domnul Guilfoyle va fi epuizat. Nu va putea răspunde la întrebări. Fiecare dintre voi va avea ocazia să se întâlnească în privat cu el mâine pentru a discuta despre cum puteţi beneficia personal de pe urma Metodei Guilfoyle.”

Dolores a coborât cu graţie de pe scenă şi a dispărut în spatele cortinei grele. Urmă o tăcere tăcută. Emerson Oxlade a apărut din aripi. S-a jucat cu ochelarii, şi-a dres glasul şi s-a adresat publicului.

„Vă rugăm să înţelegeţi că ceea ce sunteţi pe cale să fiţi martor este un exemplu de formă de vis lucid pe care foarte puţini indivizi o posedă. Toată lumea visează, dar marea majoritate a oamenilor nu au capacitatea de a-şi folosi visele pentru a-şi accesa simţurile psihice latente. Când domnul Guilfoyle se află în transă, va încerca să comunice, dar remarcile lui pot

suna uneori criptice. Ţine minte că îţi va vorbi dintr-un vis.”

Oxlade făcu o pauză, încercând să vadă feţele oamenilor din public. Maggie ştia că o căuta. Şi-ar fi dorit să se poată scufunda mai adânc în umbră. Să fii închipuit de un om de ştiinţă obsesiv nu a fost palpitant.

Destul de sigur, când a văzut-o, o sclipire întunecată de emoţie nesănătoasă i-a luminat ochii. Pentru un moment oribil, ea s-a gândit că ar putea avea curajul să o cheme pe scenă.

Dar s-a întors, s-a îndreptat spre scaun, s-a aşezat şi şi-a deschis-o pe al lui caiet. Şi-a mai ajustat ochelarii o dată şi şi-a dres glasul din nou.

— Suntem pregătiţi pentru dumneavoastră, domnule Guilfoyle, spuse el.

Arthur Guilfoyle, îmbrăcat în haina lui neagră cu guler înalt, ieşi din spatele perdelei. Părul lui uns cu ulei strălucea în lumină. Purta machiaj pentru ochi, la fel ca la prelegerea de deschidere.

Showtime, se gândi Maggie.

Arthur şi-a înclinat capul într-un gest dramatic, recunoscându-şi publicul cu demnitate. Nu a vorbit. S-a aşezat pe canapeaua aurita şi a sprijinit câte o mână pe fiecare genunchi. Sa uitat lung la audienţă, de parcă s-ar întări pentru ceea ce avea în faţă.

A închis brusc ochii. Luminile teatrului au scăzut încă. Maggie se întrebă cine se ocupa de comutatoarele din aripi. Dolores sau unul dintre ghidurile de vis, poate.

Oxlade, aşezat la marginea exterioară a strălucirii reflectoarelor, a vorbit publicului.

„Tăcere, te rog”, a spus el. "Domnul. Guilfoyle se va pregăti acum să intre în starea de vis lucidă. Acest lucru necesită concentrare intensă şi disciplină mentală.”

Guilfoyle continuă să se uite la public, fără să clipească, o clipă lungă. Mulţimea aştepta nerăbdătoare.

Fără avertisment, a închis ochii.

— Sunteţi în starea de vise lucide, domnule Guilfoyle? întrebă Oxlade.

— Da, a intonat Guilfoyle.

„Descrieţi ceea ce vedeţi, domnule.”

„Sunt în centrul unei sfere de cristal clare. Când ridic privirea, văd măreţia cosmosului. Când mă uit la orizont, nu văd limite sau bariere. Privesc spre infinit.”

„Ce vezi când te uiţi în jos?” întrebă Oxlade.

„Acest teatru. Mă văd pe mine şi pe tine, Dr. Oxlade. Văd în public aspiranţii care visează. Există putere latentă în fiecare dintre ele. ei toţi au potenţialul de a descoperi secretele visului extrem de lucid, potenţialul de a deschide calea către simţurile lor psihice.”

Publicul a răspuns cu un murmur de entuziasm.

„Ţi-ai accesat toate simţurile”, a continuat Oxlade. „Acum poţi percepe

ceea ce noi ceilalţi nu putem. Eşti pregătit să răspunzi la întrebările publicului?”

"Da."

Oxlade se întoarse spre mulţime. „Cine doreşte să-i pună o întrebare domnului Guilfoyle?”

Un bărbat din al doilea rând a ridicat mâna. Oxlade dădu din cap către el.

„Mă gândesc la o investiţie mare într-o anumită companie minieră”, a spus bărbatul. „Mă sfătuiţi să merg mai departe cu cumpărarea acţiunilor?”

Arthur tăcu o clipă, radiind o concentrare intensă.

„Compania se va descurca bine”, a spus el în cele din urmă. „Veţi profita de pe urma investiţiei.”

„Următoarea întrebare”, a spus Oxlade publicului. Mâinile se ridicau în jurul camerei.

Maggie îşi înăbuşi un oftat. Avea să fie o noapte lungă.

Capitolul 30

Am stat în bucătăria întunecată a vilei de oaspeţi, oferindu-şi ceva timp pentru a S absorbi atmosfera. Era casa în care stătea Oxlade şi trebuia să fie goală, deoarece doctorul se afla în clădirea principală a Institutului asistând la citirea lui Guilfoyle.

Vila se simţea goală. Perdelele şi umbrele erau închise, dar lumina lunii pătrundea prin ferestrele de deasupra uşilor.

După o clipă, a aprins lanterna şi s-a uitat în jur. Bucătăria era îngrijită şi ordonată – probabil munca unei menajere zilnice asigurată de Institut. Pe de altă parte, Oxlade părea a fi un om mofturos din fire şi era în afaceri cu droguri, aşa că poate că şi-a făcut propriul menaj.

Sam a traversat podeaua de linoleum, a intrat într-un hol şi a început să exploreze vila. Nu ştia ce căuta – spera doar că o va recunoaşte când o va vedea.

Lăsase Packard-ul în parcarea hotelului şi se îndreptase pe jos pe terenul Institutului printr-o poartă de serviciu. Noaptea şi grădinile elaborate şi diferitele garaje, magazii de scule şi clădiri cu scânduri asigurau o acoperire largă. Era în mod rezonabil mulţumit că nul văzuse nimeni, dar nu avea nicio modalitate de a fi sigur.

Holul ducea la două dormitoare, dintre care unul transformat într-un birou temporar. O servietă mare, bine uzată, era poziţionată lângă o masă.

Încuietoarea simplă de pe servietă a fost uşor depăşită cu o agrafă. Sam băgă mâna înăuntru şi scoase un jurnal legat de piele.

Deschise jurnalul, scoase un creion şi un carnet din buzunarul trenciului şi începu să-şi noteze. Paginile erau pline de speculaţii încântate despre potenţialul medicamentului de îmbunătăţire a viselor, dar nimic care să arate ca o formulă sau o listă de ingrediente.

Prima înregistrare a fost datată cu aproximativ şapte luni mai devreme, ceea ce însemna că jurnalul acoperea timpul în care Maggie îşi făcuse întâlniri cu Oxlade. Destul de sigur, au existat o mulţime de detalii încântate despre o pacientă pe nume Smith.

> Un visător lucid unic de puternic. . . Necesită îndrumare fermă. . . Refuză să accepte realitatea talentului ei. . . A suferit o criză de isterie. . . Încercarea de sedare a eşuat. . . Imposibil de localizat . . . Mare pierdere pentru ştiinţă. . .

Dintr-o intrare datată cu o seară înainte:

> . . . Smith este aici. Notă: Numele a fost schimbat în Lodge. Am găsit-o în sfârşit. Familia Guilfoyle mă asigură că va coopera. Primul pas este să o scoateţi de sub influenţa asistentului ei de cercetare cât mai curând posibil. . .

Ultima intrare:

> Ghizii de vis răspândesc zvonuri despre moartea femeii Nevins. S-a făcut referire la legenda Călătorului. Prostia asta trebuie oprită imediat. . .

Sam îşi verifică ceasul cu lanterna. Nu am avut timp să citesc jurnalul de la capăt la altul. Citirea viselor era programată să dureze o oră şi jumătate, iar el îşi consumase primele douăzeci de minute străbătând grădină şi pătrunzând în vilă. A trebuit să se întoarcă la hotel, să ia maşina şi să conducă la Institut pentru a o lua pe Maggie când demonstraţia sa încheiat.

Fără tragere de inimă, a aruncat jurnalul în servietă şi a aruncat lanterna prin cameră. Nimic nu părea deplasat – dimpotrivă. În spaţiu era un aer de precizie şi ordine. A deschis uşa dulapului. Puţinele haine agăţate înăuntru erau poziţionate exact la aceeaşi distanţă unul de celălalt.

Nu era niciun semn de cutie sau seif. Unde ar ascunde un bărbat un drog într-o casă care nu-i aparţine? Erau mai multe opţiuni decât într-o cameră de hotel, dar un bărbat ca Oxlade – un bărbat care nu se afla într-un mediu

familiar – şi-ar ţine probabil lucrurile de valoare aproape.

După o clipă, Sam intră în baie. Un kit Dopp frumos de călătorie stătea pe tejghea. Nu era nimic neobişnuit la obiectele dinăuntru – perie de bărbierit, săpun, perie de păr, pensetă, calzon şi o sticlă de apă de colonie.

Sam deschise sticla de colonie. Nu era niciun miros.

A părăsit terenul Institutului şi s-a întors spre hotel. Ieşind dintr-o rupere îngustă a şirului lung de oleandri cu frunze care mărgineşte parcarea Sea Dream, traversă pavajul slab luminat, îndreptându-se spre Packard. Demonstraţia avea să se încheie în curând. Era aproape timpul să conduc la Institut să o ia pe Maggie. Un lucru era ca o femeie să meargă pe distanţa scurtă în timpul zilei când purta pantofii potriviţi. Noaptea, tocuri înalte şi o fustă strâmtă complicau lucrurile.

În noapte au auzit vuietul unui motor de maşină care accelera şi ţipetele anvelopelor. Vehiculul era în spatele lui şi se apropia rapid.

Nu era timp să se întoarcă pentru a vedea ce se întâmplă, nu era nevoie să confirmăm ceea ce se întâmplă. S-a aruncat spre spaţiul îngust dintre două maşini parcate şi a coborât cu putere pe trotuar.

Sedanul trecu fulgerător pe lângă el şi continuă să meargă, cu farurile stinse.

Sam se ridică în picioare, tresărind. Şi-a găsit fedora pe pământ lângă anvelopa din spate a uneia dintre maşinile care îl protejaseră. În strălucirea slabă a luminilor de la intrarea în hotel putea distinge o urmă de pete. A încercat să o îndepărteze, dar nu a reuşit decât să întindă pata. Erau şi câteva dungi uleioase pe trenciul lui.

Îi trecu prin minte că ar trebui să meargă în camera lui şi să facă curăţenie înainte de a merge cu maşina la Institut. Se uită la ceas. Nu este timp.

Capitolul 31

Aggie încercă din nou să distingă ora, dar luminile teatrului erau încă stinse. Mai devreme, se plictisise de citirea viselor, dar cu câteva minute în urmă un frison de anxietate i-a îngheţat ceafa. Senzaţia venise şi dispăruse repede, dar o lăsase pe nesimţite. Nu putea explica, dar intuitiv ştia că micul şoc era cumva legat de Sam.

Şi-ar fi dorit să poată scăpa pe uşă neobservată, dar având în vedere cadrul intim, nu era nicio modalitate de a face acest lucru. A rămas blocată până la sfârşitul spectacolului. Şi a fost doar asta – un spectacol.

O femeie a vorbit din primul rând. „Sora mea a murit şi mi-a lăsat o casă mare pe Coasta de Est. Ar trebui să mă mut acolo sau să-l vând?"

— Vinde-o, spuse Arthur, vorbind evident din adâncul transei. „Viitorul tău este aici, pe Coasta de Vest."

Maggie îşi înăbuşi un oftat. Răspunsurile lui Guilfoyle la întrebările din partea publicului nu au fost mai bune decât ne-am putea aştepta de la un ghicitor de carnaval. Singurul lucru care a făcut ca răspunsurile lui să iasă în evidenţă a fost talentul lui actoricesc. A fost într- adevăr un interpret extraordinar. Dar o escrocherie a fost o escrocherie, indiferent cât de performanţă ar fi fost.

Cea mai interesantă informaţie pe care o obţinuse în seara asta se referea la Emerson Oxlade şi fusese o surpriză până când ea se gândise serios la asta. Ea ştia de la început că, deşi Oxlade era obsesiv, nu era un escrocher. El credea cu adevărat în visele lucide şi în propriile sale teorii. Ceea ce venise ca o revelaţie a fost că era clar convins că Guilfoyle îşi folosea talentul de vis pentru a-şi accesa simţurile paranormale.

Oxlade se îndrăgostise de escrocheria lui Guilfoyle, la fel ca majoritatea publicului.

O altă mână se ridică. Un bărbat s-a ridicat în picioare.

„Cu puţin timp înainte să moară fratele meu, mi-a spus că mi-a lăsat toţi banii lui. L-am îngropat săptămâna trecută, dar nu găsim testamentul. Unde ar trebui să ne uităm?”

— Văd o casă întunecată de moartea recentă, spuse Arthur. „Există un drum. O gradina. Există apă în apropiere.”

"Un iaz?" întrebă bărbatul nerăbdător. „Fratele meu avea un iaz cu peşti în spatele casei lui.”

— Da, un iaz, spuse Arthur. „Există un seif ascuns undeva în interiorul casei întunecate.”

„Huh.” Bărbatul se lăsă înapoi pe scaun, nemulţumit. „Am percheziţionat blestemata de casă.”

— Trebuie să cauţi din nou, spuse Arthur. „Nu mai pot face în seara asta. trebuie să mă odihnesc. Nu, nu încă. Ceva este greşit." Un fior vizibil se arcui prin el. Se ridică în picioare, cu ochi strălucitori şi hipnotici. „Văd o siluetă îmbrăcată în umbre.”

Oxlade se încruntă, aruncă o privire spre caietul de pe poală şi ridică rapid privirea, aparent confuz.

— Calmează-te, domnule Guilfoyle, îl îndemnă el. „Amintiţi-vă că sunteţi în controlul transei viselor”.

„Trebuie să ştiu ce caută acest spirit. Simt că este răuvoitor. Periculos. Este vânătoare.” Maggie a auzit publicul respirând colectiv.

Oxlade părea rupt acum. Maggie ştia că o parte din el voia să creadă că Guilfoyle se confruntă cu o adevărată viziune psihică, dar o altă parte era sceptică şi hotărât îngrijorată.

— Trebuie să vă controlaţi, domnule Guilfoyle, spuse el ferm. „Descrie ce vezi.” „Vânătorul se mişcă prin umbră”, a declarat Guilfoyle cu o voce rezonantă. „El urmăreşte o femeie. Trebuie să o avertizez.”

"Cine este această femeie?" întrebă Oxlade, vădit alarmat şi uluit.

„Este aproape”, a spus Guilfoyle. "Foarte aproape. Poate aici, în această cameră.”

S-a auzit un alt gâfâit şocat din partea publicului.

Oxlade a încercat să preia controlul. – Trezeşte-te, domnule Guilfoyle.

„Mă tem că vânătorul este spiritul cunoscut sub numele de Călător. Trebuie să-l opresc. Numai eu o pot proteja pe femeia pe care o urmăreşte. Nu pot părăsi planul astral până nu-l voi trimite departe. Nu-l voi lăsa să o facă rău.”

"Calatorul." Oxlade se ridică brusc, rupând vraja pe care Arthur o aruncase asupra publicului. "Acest lucru este ridicol. Nu există o fiinţă

precum Călătorul. Aveţi halucinaţii, domnule Guilfoyle. Insist să scapi imediat din transă.”

„M-am săturat”, urlă un bărbat din primul rând. Se ridică de pe scaun. „Acesta este un act. Guilfoyle încearcă să ne sperie să ne înscriem la programul său. Eu şi soţia mea plecăm.”

— Dar, Henry, spuse femeia de pe scaunul de lângă el. „Nu putem pleca acum. Nu am avut ocazia să-mi pun întrebarea.”

— Vino, Martha. Henry a prins braţul soţiei sale şi a împins-o să se ridice de pe scaun. „Am fost de acord să te las să urmăreşti această performanţă idioată pentru că m-am gândit că te-ar face să realizezi că Guilfoyle este o fraudă.”

— Henry, te rog, faci o scenă, şuieră Martha.

Soţul ei a ignorat-o. O conduse pe Martha pe culoar şi deschise uşa. Lumina de pe hol trecea înclinată peste teatru. Oamenii s-au ridicat în picioare, mormăind neliniştiţi şi s-au îndreptat spre ieşire.

Blocată în partea îndepărtată a încăperii, Maggie s-a ridicat şi a aşteptat ca teatrul să se golească.

Pe scenă, Guilfoyle şi Oxlade erau amândoi în picioare. Oxlade îşi ţinea caietul într-o mână.

— Înţeleg că eşti actor, spuse el, cu vocea strânsă de furie. „Îmi dau seama că încerci să faci un spectacol. Dar nu vă voi permite să faceţi o batjocură cu teoriile mele. Este clar? Dacă mai există un incident ca cel care tocmai a avut loc, voi rezilia aranjamentul nostru.”

A călcat în picioare în afara scenei, fără să aştepte un răspuns şi a dispărut în aripi. Arthur îi zâmbi lui Maggie, un zâmbet lent şi plin de cunoştinţe despre care ştia că era intenţionat să fie intim şi seducător. Gheaţa i-a atins ceafa şi i-a prelungit şira spinării.

— O clipă, vă rog, domnişoară Lodge, spuse Arthur.

A coborât treptele de pe marginea scenei şi a urcat pe culoar spre intrarea în teatru. Închise uşa şi se întoarse să o înfrunte de la capătul opus al ultimului rând de scaune.

„Am ceva de mare importanţă să vă spun. În ciuda a ceea ce tocmai a spus Oxlade, nu jucam în seara asta. În timp ce eram în transă, am simţit o prezenţă de rău augur pe terenul Institutului. Orice ar fi – oricine ar fi – te vânează.”

Capitolul 32

A nicio licărire de electricitate glacial de rece trecu în simţurile lui Maggie. Era singură cu Guilfoyle în teatru, iar el se poziţiona între ea şi uşă.

„Nu cred nici măcar un minut că mă vânează cineva”, a spus ea. Ea strânse foarte strâns cureaua genţii ei. „O să plec acum. Domnul Sage mă va aştepta la intrarea în hol.”

— Sage este şoferul tău, precum şi asistentul tău de cercetare? întrebă Arthur.

„Este foarte util.”

„Evident.” Arthur chicoti. "De cat timp il stiai?"

— Nu mult timp, spuse ea, ţintând spre un ton aeris, cui îi pasă.

„Cum se poate angaja un asistent de cercetare?” întrebă Arthur, aparent intrigat.

„Acelaşi mod în care găseşti orice altceva: agenda telefonică.”

„Pretinde şi el că este un visător lucid?”

— Nu, spuse Maggie. „Interesul lui este pur profesional.”

„Cu alte cuvinte, el nu te poate înţelege niciodată cu adevărat”, a spus Arthur, „nu aşa cum o fac eu”.

„Nu am idee ce vrei să spui. Trebuie să mă scuzaţi.”

„Voi lua doar o clipă din timpul tău. Eşti o femeie specială, domnişoară Lodge. Prima dată când te-am văzut mi-am dat seama că te căutam de foarte

mult timp. Doar că nu mi-am dat seama. Există o legătură între noi. Îl simt.”

Maggie se gândi la opţiunile ei. Nu se simţea cu adevărat ameninţată – nu încă. Guilfoyle nu făcea nicio încercare de a reduce distanţa dintre ei. Încă mai auzea voci în hol. Dacă ea ţipa, lumea ar auzi-o. Şi apoi a fost Sam. Dacă ea nu apărea curând în hol, el ar veni să o caute.

Nu era nevoie să intri în panică. Aceasta a fost, de fapt, o oportunitate de aur de a obţine informaţii. S-ar putea să profite de situaţie.

„Aţi făcut o performanţă foarte interesantă, domnule Guilfoyle”, a spus ea.

O privea de parcă ar fi cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

„Îmi cer scuze dacă te-am speriat”, a spus el.

"Deloc."

„Mi-a fost teamă că referirea la Călător ar fi putut să te supere.”

"De ce? Nu cred în acea legendă, la fel cum nu cred că este posibil să călătoreşti în plan astral. Credit acolo unde se cuvine, domnule Guilfoyle; esti un actor excelent. Ai pus publicul nituit până când ţi-ai exagerat mâna cu prostia aceea despre Călător. Dar amândoi ştim că lecturile tale de vis din seara asta nu au fost mai bune decât cele ale unui ghicitor de la magazin.”

Arthur oftă. "Fac tot ce pot. Foarte bine, nu mi-ai cumpărat lecturile psihice, dar crezi că există visul lucid.”

"Da, desigur. De aceea scriu o carte pe această temă şi am cumpărat un bilet pentru această conferinţă.”

„Oxlade mi-a spus că ai fost un pacient de-al lui la un moment dat.”

„Eşti dezinformat. Nu am fost niciodată un pacient al lui Oxlade. Am rezervat câteva consultaţii profesionale cu el, dar nu am fost deloc impresionat de teoriile şi tehnicile sale. Îmi dau seama că are o anumită reputaţie în domeniu, aşa că înţeleg de ce vrei să-l foloseşti pentru a promova Metoda Guilfoyle.”

Pleoapele lui Arthur coborau foarte usor. Ea ştia că recalcula.

„Reputaţia lui Oxlade este impresionantă şi utilă când vine vorba de promovare”, a spus el. „Dar recunosc că mi-am pierdut încrederea în el.”

"Într-adevăr? De ce?"

Arthur pufni. „Pentru că a fost atât de uşor absorbit de actul meu de vis psihic. Pretinde că este un analist de vis genial, dar este extraordinar de credul. La fel ca marea majoritate a oamenilor din lume, el poate fi uşor convins să creadă ceea ce vrea cu disperare să creadă.”

„Şi, aşa cum se întâmplă, vrea cu adevărat să creadă că visele lucide pot deschide uşa către talente psihice latente.”

Arthur a ridicat din umeri. „Toate cercetările serioase despre vis se confruntă cu problema verificării independente. În cele din urmă, cineva

depinde în întregime de raportul visătorului. Nu există nicio modalitate de a confirma.”

„Ai mers prea departe în seara asta. Oxlade crede că există o legătură între visul lucid şi simţurile psihice latente, dar nu crede în proiecţia astrală sau în legende precum Călătorul.”

„L-am adus pe Oxlade ca lector dintr-un singur motiv – marketing. Dacă nu merge, poate fi înlocuit.”

— Cel puţin eşti sincer în privinţa asta, spuse Maggie.

„De asemenea, sunt sinceră când vă spun că am fost un visător puternic lucid încă din adolescenţă. Am petrecut ani de zile învăţând cum să obţin controlul asupra viselor mele şi să le folosesc la bun sfârşit.”

„Folosire bună?”

„Oamenii ca tine şi ca mine au primit un talent rar, domnişoară Lodge. Cred că eram meniţi să descoperim un scop pentru visul nostru lucid abilitate. Recunosc că am fost dispus să încerc orice număr de experimente, analize şi terapii în speranţa de a afla cum îmi pot folosi darul pentru a-i ajuta pe alţii. Îmi dau seama acum că am nevoie de tine pentru ami îndeplini viziunea. Împărtăşim un destin, domnişoară Lodge. O putem îndeplini împreună aici, la Institut.”

„Acest lucru a mers destul de departe”, a spus Maggie. „Nu am niciun interes să vă ajut în promovarea Metodei Guilfoyle. Este evident o escrocherie. Eşti în afacerea de vis pentru bani. Recunoaste."

"Nu este adevarat-"

Pe scenă au răsunat paşi. Oxlade apăru din aripi, cu clipboard într-un pumn. Faţa lui era strânsă şi răsucită de furie.

„Este adevărat”, a răcnit el. „Fiecare cuvânt. M-ai înşelat, ticălos mincinos. Am fost un prost să-mi pun reputaţia profesională în pericol de dragul unei fraude. Asociaţia noastră sa încheiat.”

Oxlade a coborât în picioare treptele laterale, a urcat pe culoar şi a ieşit năvalnic de la intrarea teatrului. A trântit uşa.

S-a lăsat o tăcere încordată.

Arthur gemu. „La naiba. Dolores nu va fi fericită de asta.”

— Trebuie să mă scuzi, spuse Maggie. Ea porni spre el. „Te rog, ieşi din calea mea. Domnul Sage va aştepta.”

„Te voi duce la maşina ta.”

„Nu va fi necesar. Dacă nu ieşi din calea mea, voi ţipa.”

— Calmează-te, spuse Arthur liniştitor. „Îţi permiţi să devii isteric. Oxlade a menţionat nervii tăi delicati.

„Este cel mai prost lucru pe care mi l-ai fi putut spune.” Ea a arătat cel mai rece zâmbet al ei. „Urmează-mi sfatul şi nu mai vorbi.”

Pentru prima dată părea nesigur. S-a pregătit să ţipe. Probabil că şi-a dat seama că avea să treacă cu ameninţarea ei, pentru că în ultima secundă i-a

părăsit calea.

Ea a deschis uşa şi a ieşit în hol. Guilfoyle se grăbi după ea. Ea l-a ignorat.

— Domnişoară Lodge, vă rog să aşteptaţi, spuse el. „A existat o neînţelegere teribilă.”

Ea se grăbi pe hol. Holul era aproape gol. Dolores Guilfoyle vorbea cu un cuplu care îşi aştepta ca maşina să fie adusă. Când i-a văzut pe Maggie şi pe Arthur, faţa i s-a strâns. Maggie şi-a amintit cuvintele din visul ei: *Stai departe de soţul meu.*

Ghidul de vis pe nume Jake i-a deschis uşa din faţă pentru Maggie.

— Pot să vă iau maşina, doamnă? el a intrebat.

„Nu, mulţumesc”, a spus ea. „Cineva mă ia”.

Jake se uită la alee. „Packard?”

— Da, spuse ea.

"Frumoasă maşină."

"Este." Ea a zâmbit. „Mi-aş dori doar să o conduc mai des. Asistentul meu de cercetare insistă să fie la volan.”

Jake chicoti. „Nu pot învinovăţi un bărbat pentru că vrea să conducă acel viteză.”

„Nu pot învinovăţi nici o femeie pentru că vrea să o conducă”, a spus Maggie.

A ieşit cu viteză afară, conştientă că Arthur era chiar în spatele ei.

— Domnişoară Lodge, spuse el. "Lasă-mă să explic."

Sam aştepta în umbră, cu fedora înclinată puţin mai jos decât de obicei peste o parte a feţei. Rezultatul a fost că părea puţin mai periculos decât de obicei. Uşurarea o împroşcă. Era bine. Senzaţia tulburătoare pe care o trăise cu puţin timp în urmă la teatru trebuie să fi fost un truc al imaginaţiei ei, generat de umbrele de pe scaunul în care murise Nevins.

Sam a văzut-o şi a pornit înainte, dar atenţia i s-a mutat imediat asupra lui Arthur. O lumină tare şi rece apăru în ochii lui.

"Gata de plecare?" el a întrebat. A luat-o de braţ, dar nu şi-a luat ochii de la Guilfoyle.

"Da." Îi aruncă lui Arthur un zâmbet rece. „A fost o seară plină de perspectivă.”

„Mâine este ultima zi a conferinţei”, a spus Arthur. „Sper că veţi participa la seminarii.” Îşi înclină capul într-un gest curtenitor şi intră înapoi în hol.

Sam îl privi plecând. „O seară perspicace?”

— Îţi explic mai târziu, spuse ea. "Şi tu?"

„O seară profundă.”

O aşeză pe scaunul din faţă şi închise uşa. Ocolind capota, s-a urcat la volan, a întors cheia în contact şi a pus maşina în viteză. O senzaţie

înţepătoare o făcu să arunce o privire înapoi spre hol.

Distanţa şi întunericul făceau imposibil să distingem expresia Dolores Guilfoyle, dar nu era nevoie de o privire mai atentă. Postura ei rigidă şi umerii rigizi spuneau povestea. Era furioasă.

Sam ieşi cu maşina prin porţile principale ale Institutului şi se îndreptă către luminile Hotelului Sea Dream.

Maggie se aşeză din nou pe scaun. A revenit amintirea fulgerului de anxietate de mai devreme. De data aceasta nu a respins-o. Se întoarse să studieze profilul aspru al lui Sam.

„Ai fost rănit?” ea a intrebat. „Te-a văzut cineva intrând în vila lui Oxlade? Ştiu că s-a întâmplat ceva rău. Spune-mi."

Capitolul 33

Îngrijorarea nu avea sens, se gândi Sam. Ea nu putea să ştie că fusese aproape doborât în parcarea hotelului, aşa că de unde bănuise că fusese o problemă? Un alt mister Maggie.

„Sunt bine”, a spus el. „Nimeni nu m-a văzut căutând vila lui Oxlade. Cel puţin,

nu cred că am fost văzut.”

„Asta nu mă linişteşte. Ştiu că s-a întâmplat ceva rău. Spune-mi. Eu sunt clientul, îţi aminteşti?”

„Crede-mă, nu voi uita asta.” A intrat în parcarea hotelului şi a oprit motorul. – În regulă, o să vă spun faptele, dar încercaţi să nu trageţi la concluzii, bine?

"Prea târziu. Am făcut deja saltul şi nu-mi place unde am aterizat.”

"Pot spune."

A studiat celelalte vehicule din lot. Erau câteva sedanuri Ford, dar ştia că era foarte puţin probabil ca cel care aproape la lovit să fie acolo – numai dacă aproape ratarea fusese într-adevăr un accident. Zona de parcare era slab iluminata. Poate că şoferul nu-l văzuse.

Dreapta. Acum el era cel cu imaginaţia hiperactivă.

„Sam?”

S-a sprijinit cu o mână de volan. „Căutarea mi-a luat mai mult decât plănuisem, aşa că la întoarcerea din grădini nu am intrat în hotel. Am mers direct spre maşină. În timp ce treceam prin parcare, un vehicul a ieşit din senin. Ei bine, nu, nu este corect. A venit din partea îndepărtată a lotului. Şoferul a împuşcat motorul în drum spre ieşire. Fără faruri. Aş fi fost lovit

dacă nu aş fi reuşit să ies din drum.”

— Cineva a încercat să te ucidă, spuse ea.

Părea şocată. Îngrozit.

— Ar fi putut fi un accident, spuse el, încercând automat să o liniştească. „Şoferul ar fi băut în barul hotelului. Am uitat să aprind farurile, aşa că nu m-a văzut niciodată.”

„Şi ai curajul să mă acuzi că am o imaginaţie vie. Cineva încearcă să te fugă într-o parcare în timp ce te afli în mijlocul a ceea ce este foarte probabil o anchetă de crimă şi încerci să numeşti asta un *accident* ?”

Ar fi trebuit să ştie mai bine decât să încerce să o mintă. A expirat şi a deschis uşa. "Sa intram. Aş prefera să am această conversaţie în altă parte decât în această parcare blestemata.”

A ieşit de la volan. Maggie nu a aşteptat ca el să ajungă de partea ei a Packard-ului. Ea se scoase de pe scaunul pasagerului şi se grăbi să i se alăture.

„Cum arăta maşina?” întrebă ea, scanând parcarea.

„Ca orice alt model Ford sedan de pe şosea.”

— L-ai văzut pe şofer?

"Nu. Maşina a venit din spate. În momentul în care m-am ridicat de pe pământ, Fordul ieşise din parcare. A dispărut în jurul curbei, îndreptându-se spre Cliff Road.

— Sau Institutul, spuse Maggie.

— Sau Institutul, încuviinţă el. „Am făcut o verificare rapidă a parcării de acolo în timp ce te aşteptam.”

"Buna idee."

„Cu siguranţă aşa am crezut. Erau două Ford-uri în lot. Ambele motoare erau reci.”

"Oh." Ea a ezitat, evident dezamăgită. Dar adevărată, spiritul ei s-a reînviat rapid. „Când te gândeşti la asta, există o serie de locuri în care poţi ascunde un vehicul pe terenul Institutului. Vechiul garaj al îngrijitorului. În spatele magaziei de scule a grădinarului sau a uneia dintre clădirile care este încă scânduri. De altfel, ai putea să ascunzi şi o maşină în afara terenului şi să te întorci prin grădini.”

„Din păcate, nu am avut timp să verific toate posibilităţile”, a spus el.

— Şi nu te-ai uitat la şofer.

"Nu. Doar o scurtă privire a siluetei din spate. Oricine a fost purta o pălărie de bărbat, dar asta e tot ce am putut vedea.”

— Deci era un bărbat la volan?

"Pot fi."

Maggie îi aruncă o privire rapidă. "Pot fi?"

„Pălăria unui bărbat aşezată în unghiul drept este o deghizare foarte

bună pentru o femeie, mai ales dacă îi zăreşti silueta doar din spate.”

„Nu-mi place să-ţi spun asta, dar faci un martor ocular prost, având în vedere că ai fost poliţist.”

"Ştiu."

Capitolul 34

ce ai făcut, Arthur? Dolores Guilfoyle a folosit bricheta argintie de pe măsuţa de cafea pentru a aprinde o ţigară. Ea a inspirat adânc şi a fost şocată să vadă că mâna îi tremura. „Ce i-ai spus femeii din Loja care l-a făcut pe Oxlade să creadă că a fost înşelat?”

Arthur se strâmbă şi se duse la căruciorul cu băuturi. „Era supărat pentru că am folosit Călătorul în lectura viselor.”

" *Calatorul* ?" Dolores şi-a rupt ţigara din gură. "La ce te gândeai? Ştii că Oxlade este paranoic în legătură cu acea legendă. Nu vrea să fie asociat cu asta.”

„Ştiu, dar eram în pericol să-mi pierd publicul.” Arthur şi-a turnat un scotch şi sifon. „Întrebările erau cele obişnuite: unde este testamentul lipsă? Ar trebui să investesc în această companie? Aveam nevoie de o atingere dramatică. Încerc să vând Metoda, nu bilete la un spectacol de lectură psihic ambulant de doi biţi.”

„Dar de ce Călătorul? Ştii ce simte Oxlade despre acest subiect.”

— Bine, am trecut peste bord, dar am făcut-o de dragul lui Oxlade.

"Ce vrei să spui?"

„Încercam să pun cârligul cu Lodge. Oxlade mi-a spus că are nervi fragili din cauza talentului ei. A spus că era predispusă la isterie. Am presupus că e genul care cumpără povestea Călătorului şi devine anxioasă. Atunci aş putea interveni şi să mă ofer galant să o salvez cu talentul meu.”

Dolores clătină din cap, dezgustată. „Ai acţionat din impuls, iar planul ţi-a dat înapoi.” Arthur a înghiţit puţin din scotch-ul şi sifonul. „Am reuşit să-l conving pe Lodge să rămână în urmă în teatru câteva minute după spectacol. Noi . . . vorbit. Din păcate, ea nu crede în proiecţia astrală sau în

ideea unui asasin psihic care ucide oameni în visele lor. Ea m-a acuzat că am făcut o escrocherie.”

„Deci ai dat înapoi, nu-i aşa? Ai încercat să o convingi că nu crezi cu adevărat în proiecţia astrală sau în Călător?

„Am mers puţin dincolo de asta”, a recunoscut Arthur. „I-am explicat că l-am păcălit pe Oxlade să creadă că mi-am folosit simţurile psihice pentru că aveam nevoie de el şi de reputaţia lui pentru ca Institutul să arate bine. Oxlade era în culise. M-a auzit.”

— La naiba, şopti Dolores. – O să-şi întrerupă relaţia cu noi, nu-i aşa?

„Era enervat, Dolores. Cred că îl vom pierde şi, dacă o vom face, vom pierde drogul. Trebuie să faci ceva.

"Ca?" S-a dus la fereastră şi s-a uitat în noapte. „Am curăţat multe din mizerii tale, dar nu ştiu dacă pot să mă descurc cu asta.”

„Nu spune asta. Uite, sunt de acord cu tine. Ne putem descurca fără Oxlade, dar avem nevoie de medicament. Acesta este ceea ce va distinge Metoda Guilfoyle de toate celelalte programe de vis lucid. Drogul îi face pe oameni *să creadă* .”

Ea se uită înapoi la el. – Vrei să spui că ai nevoie de drog, Arthur. Te-ai îndrăgostit de propria ta escrocherie. Chiar crezi că amplificatorul a deschis calea către simţurile tale psihice.”

"Este adevarul. Ştiu că nu mă crezi. Asta pentru că nu eşti un visător lucid. Nu ştii ce se întâmplă când cineva ca mine ia drogul.

"Este corect?"

„Chiar dacă nu înţelegi cum mă afectează, trebuie să realizezi că avem nevoie de intensificatorul pentru a duce Institutul Guilfoyle la vârf.” Arthur începu să se plimbe prin cameră. "Mă gândeam."

„De obicei, asta nu se termină bine.”

— Vorbesc serios, spuse Arthur. „Nu avem nevoie de formula reală pentru medicament. Pun pariu că o mostră ar fi suficientă.”

"Ce vrei să spui?"

„Am putea duce o parte din ea la un laborator şi să o analizăm”, a spus Arthur. „Odată ce cunoaştem ingredientele, am putea plăti un chimist pentru a face potenţatorul pentru noi.”

Ea a inhalat fum în timp ce se gândea la cuvintele lui. Pentru o dată a avut o licărire de idee.

— Poate, spuse ea. „Dar există problema obţinerii unui eşantion de medicament.”

„Ştim că Oxlade a adus câteva cu el, suficiente pentru a face mai multe experimente pe mine şi pe câţiva dintre invitaţii la conferinţă.”

„Sunt de acord că ar fi util să avem amplificatorul”, a spus Dolores. „Ce zici de Lodge? Ai nevoie şi tu de ea, Arthur?

„Ea nu este importantă. Ţi-am spus, singurul motiv pentru care am vorbit

cu ea după spectacol a fost să o fac să rămână. Mi-a fost teamă că, dacă o pierdem, vom pierde Oxlade şi drogul.”

Minţea, aşa cum făcea întotdeauna când era vorba de femeile lui.

— Se pare că ai reuşit să-l pierzi singur pe Oxlade, spuse ea.

Arthur îi aruncă o privire angoasă, rugătoare. „Dragă, trebuie să înţelegi. Tot ce am făcut a fost pentru noi.”

„Tot ce ai făcut, tot ce faci vreodată, este pentru tine.”

"Nu este adevarat. Ştii că eşti singura femeie pe care am iubit-o vreodată.”

— Pleacă, Arthur. Nu vreau să mai vorbesc cu tine în seara asta. Trebuie sa ma gandesc." „Sigur, corect, înţeleg.” Pe chipul lui Arthur fulgeră uşurarea. A înghiţit restul băuturii şi

a pus paharul pe cărucior. „Vei veni cu o soluţie. Mereu faci. Mă duc să fac o plimbare prin grădini. Ştii cum e după o performanţă. Trebuie să renunţ la energie.”

— Fă asta, spuse Dolores.

Nenorocit prost şi egocentric.

Deschise uşile franceze şi ieşi pe terasă. Trebuia să preia controlul asupra situaţiei. Arthur pusese în pericol toate obiectivele ei cu natura lui impulsivă. Dacă ar pierde Institutul, ea şi-ar pierde moştenirea.

Şi-a dat seama că reuşise să se căsătorească cu un bărbat care era la fel ca tatăl ei – un afemeiat egocentric, căruia îi păsa doar de el însuşi. Cum sa întâmplat asta?

Nu-şi putea permite să piardă timpul stăruind pe trecut. Ea trebuia să salveze Institutul, iar asta însemna să-l salveze pe Arthur de propriile lui impulsuri cele mai rele. După cum sau spus la Hollywood, el a fost tragerea de la box-office. Ea făcuse întotdeauna ceea ce trebuia să facă pentru a-l proteja pe el şi viitorul lor comun. Probabil că asta a făcut-o versiunea Institutului de reparator de studio.

Ea ştia cu siguranţă cum era să fie forţată să-şi elibereze steaua care face bani dintr-o situaţie care i-ar putea doborî pe amândoi, o situaţie creată de el.

Dar de data asta a fost diferit.

De ce era obsedat de Margaret Lodge? Ea nu se încadra în categoria celor bogate, pline de farmec şi frumoase. Ea nu avea legătură cu Hollywood. Da, Arthur a fost impulsiv, dar chiar şi pentru el aceasta a fost o distragere neobişnuită – faceţi acea *unică* – distragere.

Prima lui prioritate era el însuşi. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult, părea diferit de el să-şi rişte propriul vis având o aventură cu o femeie care nu-i oferea nimic din lucrurile pe care şi le dorea.

Era o singură explicaţie posibilă. După toţi aceşti ani, Arthur ajunsese la concluzia că nu mai avea nevoie de un partener cu o minte ascuţită pentru

afaceri şi marketing. Era convins că avea nevoie de unul care să fi fost un visător lucid puternic, o femeie care să-l ajute să transforme Metoda Guilfoyle dintr-o slujbă sclipitoare într-o terapie autentică – o operaţie uluitoare care a dat rezultate reale şi ar atrage atenţia celebrităţilor de la Hollywood. Îşi dorea o femeie care să-l ajute să-şi îndeplinească viziunea despre propriul său viitor. O femeie care l-ar putea face vedetă.

Se pare că Emerson Oxlade îl convinsese pe Arthur că Maggie Lodge era adevărata afacere – o visătoare lucidă care îşi putea folosi talentul pentru a deschide o cale către simţurile ei psihice.

Acesta a fost motivul pentru care Arthur era obsedat de Lodge. A explicat totul.

Dolores a scăpat ţigara pe gresia terasei şi a şlefuit-o cu vârful pantofului ei cu toc înalt.

Nu o să mă înlocuieşti atât de uşor, nenorocitule. Era timpul să curăţăm ultima mizerie a lui Arthur.

Capitolul 35

portarul şi-a atins şapca şi a deschis uşa holul hotelului. Sam dădu din cap spre el şi apoi o conduse pe Maggie către recepţie. Şi-au luat cheile şi s-au îndreptat spre scări.

În camera lui, Sam a verificat fedora pentru a nu exista deteriorari şi s-a

strâmbat când a văzut petele de ulei de pe margine. Era mai rău decât crezuse. Nu puteai scoate genul ăsta de pată. S-a întrebat dacă este legitim să pună pe factura finală costul unei pălării noi.

Ridică din umeri din trenci şi îl examină scurt. Erau nişte dungi întunecate pe ea, dar sau amestecat cu celelalte dovezi de utilizare grea. Când l-a atârnat de cârligul de alamă din perete, a primit o zguduire neplăcută în umărul drept. Ar fi câteva vânătăi dimineaţa. Nu devenea mai tânăr.

Şi-a desprins geaca, şi-a deschis gulerul şi şi-a slăbit cravata. A adunat sticla de whisky şi două pahare şi a bătut de două ori, încet, în uşa de legătură. S-ar putea obişnui să o aibă pe Maggie de cealaltă parte a uşii. S-ar putea obişnui să o aibă în patul lui.

Maggie deschise uşa atât de repede încât ştia că probabil că se pregătea să bată. Desfăcuse jacheta confortabilă a costumului ei croit, dar atât ajunsese cu dezbracarea. Părul ei era încă tuns înapoi în spatele urechilor.

A lăsat deoparte amintirea din noaptea precedentă, când ea deschisese uşa îmbrăcată într-un halat şi papuci, cu părul lasat în jurul umerilor. Sexul fusese uimitor. Şi-a amintit că noaptea trecută întrerupsese o perioadă lungă de secetă. Judecata lui era probabil oarecum tulbure. Încă.

— Ce ai găsit în vila lui Oxlade? ea a intrebat. Evident că nu se gândea la

sexul arzător.

Puse sticla pe masă, turnă nişte whisky şi îi întinse unul dintre pahare. Şi-a luat propriul pahar şi a început să se plimbe prin cameră. Trebuia să pună puţină distanţă între ei doi.

I-a dat un rezumat concis al căutării.

Maggie şi-a lăsat deoparte whisky-ul neterminat.

„Guilfoyle sunt mincinoşi profesionişti”, a spus ea. „Ar fi inutil să-i confruntăm, cel puţin nu fără dovezi. Dar Oxlade este diferit. Slăbiciunea lui este teama de a-şi pierde reputaţia de expert stimat. Cred că ar putea vorbi dacă este abordat în mod corect.”

— Sunt de acord, spuse Sam.

— Acum, spuse Maggie. "Astă seară."

Sam se uită la ea. „De ce în seara asta?”

— Pentru că cred că va pleca la prima oră dimineaţă, spuse Maggie. „Nu am avut ocazia să vă povestesc despre conversaţia mea cu Arthur Guilfoyle după demonstraţia de citire psihică. Guilfoyle şi Oxlade s-au certat. Ei bine, mai exact, s-a certat Oxlade. Era furios pentru că l-a auzit pe Guilfoyle recunoscându-mi că l-a păcălit pe Oxlade. Oxlade ieşi cu picioarele pe picioare din teatru. Sunt sigur că plănuieşte să părăsească oraşul cât mai curând posibil.”

Sam se gândi la asta. „Guilfoyle chiar l-a păcălit pe Oxlade?”

„Pentru a fi corect, cred că Guilfoyle este probabil un visător lucid. Nu există nicio modalitate de a şti sigur. Dar el este cu siguranţă un actor priceput şi un escroc experimentat.”

„Şi Oxlade vrea cu disperare să creadă în propriile sale teorii şi în droguri”, a spus Sam. „A fost un punct uşor pentru Guilfoyle.”

— Până diseară, spuse Maggie. „Guilfoyle a dus lucrurile cu un pas prea departe la lectura viselor. El le-a spus publicului că îl poate vedea pe Călător vânând o victimă – o femeie – care ar putea fi în cameră.

Sam a rămas nemişcat. "Tu?"

„Încerca să mă sperie, da.”

"Bastard."

„Nu i-a mers bine”, a spus Maggie. S-a dus la dulap şi a scos o pereche de pantaloni. „Am văzut că Oxlade era supărat pe scenă. Mai târziu, când l-a auzit pe Guilfoyle recunoscând escrocheria, a fost furios. Îţi voi spune totul pe drumul de întoarcere la Institut. Dar mai întâi trebuie să-mi schimb hainele. Acest costum nu este practic pentru a te strecura în grădini.”

„Sunt de acord, dar înainte de a fi prea entuziasmat de o confruntare cu Oxlade, cred că ar trebui să facem un plan.”

"Cu siguranţă. Ce ai în minte?"

„Abilităţile tale de actorie sunt la fel de bune ca imaginaţia ta?”

„Sunt o actriţă excelentă”, a spus ea. „Recunosc că am un repertoriu

limitat, dar ceea ce fac, fac foarte, foarte bine. Sunt deosebit de bun să joc normal.”

„Ce te face atât de sigur de asta?”

„Faptul că nu locuiesc în prezent într-un azil.”

Sam a privit-o când îşi desfăcea fusta.

— Încă un mister Maggie Lodge, spuse el. „După cum se întâmplă, normal nu este ceea ce ne propunem în seara asta. Poţi să joci invers?”

„Sigur, dar am nevoie de cuvântul tău de onoare că nu vei lăsa pe nimeni să mă lase deoparte din cauza unei slujbe foarte bune de actorie.”

Încerca să facă uşurinţă, dar prudenţa din ochii ei era la doar jumătate de pas de frică.

A mers să stea în faţa ei şi i-a prins bărbia de marginea mâinii.

„Îţi promit că, dacă te încuie cineva vreodată, voi dărâma zidurile închisorii tale şi te voi scoate din ea”, a jurat el.

O strălucire de lacrimi strălucea în ochii ei. Ea le-a îndepărtat din ochi şi a reuşit să zâmbească tremurând.

— O afacere, spuse ea.

Capitolul 36

Ta început ploaia cu puţin înainte de miezul nopţii. Emerson Oxlade aproape că sa răzgândit să plece. Nu-i plăcea gândul să conducă înapoi la LA pe o asemenea vreme, mai ales noaptea. Dar dorinţa de a scăpa de dezastrul care i-a ameninţat reputaţia şi cariera era prea puternică pentru a fi ignorată.

Trebuia să plece cât mai curând posibil de la Institut şi la Burning Cove. Dacă ar fi rămas să-şi ţină prelegerea dimineaţa, ar fi fost plin de întrebări prosteşti despre declaraţiile ridicole ale Călătorului şi Guilfoyle pe scenă mai devreme seara. Presa ar prelua, fără îndoială, povestea. Nu putea face faţă cu nimic. Trebuia să plece.

Femeia care purta umbrela întunecată a ieşit din grădinile pline de ploaie tocmai când era pe cale să pună prima valiză în portbagajul maşinii sale. În lumina slabă a lămpii de deasupra uşii, ea era puţin mai mult decât o siluetă întunecată.

— Mergi undeva, doctore Oxlade? ea a spus. „Nu trebuie să pleci înainte să am ocazia să- ţi mulţumesc pentru marele cadou pe care mi l-ai făcut.”

Era ceva ciudat în tonul ei, o calitate ciudată, de vis, care era nefirească, dar el îi recunoscu vocea.

— Domnişoară Smith, vreau să spun, domnişoară Lodge. A fost atât de şocat încât aproape că a scăpat valiza şi umbrela. "Ce faci aici?"

„Îţi datorez o datorie de recunoştinţă. Am avut o viziune psihică în care te-am văzut plecând în seara asta. Pur şi simplu a trebuit să-ţi spun că mi-ai schimbat viaţa.”

A mers pe loc. – Ai avut o viziune pe care o plecam?

„Am văzut-o într-un vis. Simt tot felul de lucruri în aceste zile, datorită

drogului tău. Ai avut dreptate. Amplificatorul mi-a deschis uşa talentelor psihice. Mai mult, uşa este încă deschisă. Nu am nevoie de intensificator de fiecare dată când visez.”

Ceva a fost foarte în neregulă. Oxlade se îndreptă înapoi spre treptele din faţa vilei.

"Ce vrei sa spui?" el a spus.

— Îţi spun că medicamentul tău funcţionează, doctore Oxlade. Maggie chicoti, un râs uşor şi ameţitor. „Credeam că m-ai otrăvit când ai pus potenţatorul în ceaiul meu. După câteva zile, am fost convins că înnebunesc. Saptamani de zile m-am luptat cu efectele pentru ca nu intelegeam ce se intampla. Dar în cele din urmă mi-am dat seama că drogul tău nu numai că mi-a dat acces la simţurile mele psihice, dar mi-a permis să călătoresc pe planul astral, la fel ca Călătorul.”

— Nu, asta nu se poate, ţipă Oxlade.

„Este adevărat şi este o experienţă uluitoare.”

S-a mai retras câţiva paşi către siguranţa vilei. Pentru o clipă, îndrăznise să spere că intensificatorul era şi mai puternic decât îşi dăduse seama. Dar acum era clar că Maggie Lodge era dezlănţuită.

Drogul o făcuse să-şi piardă stăpânirea realităţii. A fost singura explicaţie. Ştia că era predispusă la isterie, dar sperase că capacitatea ei de vis lucid îi va permite să controleze efectele intensificatorului. Acum a fost forţat să ia în considerare posibilitatea ca drogul o împinsese peste margine. Avea de-a face cu o femeie care era periculos de dezechilibrat. Era singur cu ea. În intuneric.

Simţea curentul de panică trăgându-l de el. Îşi aminti că ea fusese cândva pacientă. A ştiut să se ocupe de pacienţi.

— Nu înţeleg, domnişoară Lodge, spuse el, încercând să pară în acelaşi timp liniştitor şi autoritar, încercând să sune ca un medic. Expertul care ştia cel mai bine. "Te rog explica."

— L-ai auzit pe Arthur Guilfoyle în seara asta, spuse ea. „El este un fraudator, dar eu nu sunt. Călătorul este în străinătate în plan astral şi urmăreşte o victimă, la fel cum a urmărit Virginia Jennaway şi Beverly Nevins.

O altă frişcă de panică l-a lovit pe Oxlade. „Asta e o prostie. Nu ştii despre ce vorbeşti.”

„Am vise tot timpul acum, nu doar când dorm, ci şi când sunt treaz.” Maggie chicoti. „Nu mă deranjează să-ţi spun că poate fi puţin deconcertant să apară o viziune în timp ce iei micul dejun sau discuţi cu un prieten.”

— Calmează-te, domnişoară Lodge, spuse el. „Îţi permiţi să devii isteric.”

— Chiar nu ar trebui să-mi spui asta, doctore Oxlade. Nu-mi place când oamenii spun asta.”

Ceva în vocea ei îi trecu o zguduire de panică crudă.

— Sunt de acord că Guilfoyle este o fraudă, spuse el repede. „Nu ştiu de unde a luat povestea aceea ridicolă despre Călător. Presupun că nu a putut rezista oportunităţii de a-şi şoca publicul. Îi este imposibil să reziste reflectoarelor. Îi doreşte.”

„Ştiu, dar lucrul fascinant este că avea dreptate în privinţa Călătorului. Spiritul asasinului psihic mă vâna cu adevărat.”

"Tu?"

„Da, dar datorită medicamentului tău sunt suficient de puternic pentru a-l controla. Călătorul îmi face cererea acum. Imaginează-ţi cum te simţi când ai o astfel de putere. Din nou, nu este nevoie să-ţi foloseşti imaginaţia, nu-i aşa? Ai fost deja martor la munca Călătorului.”

Oxlade riscă să arunce o privire peste umăr. Încă câţiva paşi. Dacă ar putea intra în vilă, ar putea să încuie uşa şi să sune la poliţie.

„Călătorul nu este altceva decât o legendă”, a spus el.

— Te înşeli, doctore Oxlade. Călătorul este al meu pentru a comanda.”

— Sunteţi delirante, domnişoară Lodge.

„Nu prea crezi asta, nu? Gândeşte-te, ţi-ai dedicat viaţa pentru a găsi o modalitate de a accesa puterea simţurilor psihice latente. Sunt dovada vie a succesului tău.”

„Îţi imaginezi lucruri. Halucinant. Evident că drogul a fost prea mult pentru nervii tăi delicati.”

Ea chicoti din nou. „Dacă ai dreptate înseamnă că intensificatorul tău este profund defectuos. Îi înnebuneşte pe oameni. Nu vrei să crezi asta, nu?”

Furia se arcui prin el. „Nu drogul este de vină, femeie proastă. Eşti prea slab pentru a gestiona efectele. Ar trebui să fii într-un azil.”

— Nu vreau să fiu închis, doctore Oxlade. De aceea l-am chemat pe Călător. El mă va proteja.”

"Esti suparat."

„Asta sa întâmplat cu Virginia Jennaway? Ai înnebunit-o cu drogul tău? De aceea a intrat în ocean şi s-a înecat?”

Valea de groază se ridica atât de repede acum încât nu mai putea să-şi tragă respiraţia. Inima îi bătea cu putere. Transpiraţia i se prelingea pe frunte în ochi. A încercat să clipească de umezeală, dar efortul a înceţoşat scena, combinându-se cu ploaia pentru a transforma grădinile într-un peisaj de vis de rău augur.

Un gând înspăimântător l-a lovit. Dacă el ar fi fost cel care îşi imagina lucrurile? De-a lungul anilor, a fost forţat să efectueze câteva experimente cu drogul asupra lui însuşi. Poate că mersese prea departe.

„Nu înţeleg nimic din toate astea”, şopti el. „Nu vezi că îmi împachetez maşina? Plec în seara asta.”

„Spune-mi adevărul despre moartea lui Jennaway şi îl voi trimite pe Călător înapoi în planul astral. El nu va veni după tine.”

"Tu ma ameninti?"

„De ce ai ucis-o pe Virginia Jennaway?”

Era dincolo de panică acum. „Nu am avut nimic de-a face cu ceea ce sa întâmplat cu Jennaway. A fost un accident." Atât pentru vocea puternică, cu autoritate. Ştia că suna strident şi frenetic. „De ce mă acuzi?”

„Există zvonuri că a murit din cauza drogului tău.”

"Nu este adevarat."

"Convinge-ma. Ce sa întâmplat cu Virginia Jennaway, dr. Oxlade?

„Era o socialistă rapidă, frivolă, care s-a întâmplat să aibă un mic talent de vis lucid. Iubea drogul. A tratat-o ca pe un cocktail. Ea a vrut mai mult. Am avertizat-o că era doar în stadiul experimental. Încă mai reglam formula, vezi. Ea a implorat pentru asta. Când nu i- am dat-o, ea a furat şi aparent a făcut o supradoză.”

— A furat o cantitate de drog?

„A doua zi după moartea ei, am descoperit că lipsea o fiolă de intensificator. A furat-o şi a supradozat cu el. S-a înecat pentru că era prea slabă pentru a face faţă unui drog atât de puternic. Evident, eşti şi prea slab pentru a-l controla. Am început să cred că numai un bărbat îl poate folosi în scopul de a accesa simţurile paranormale.”

Era aproape la uşă acum. Încă câţiva paşi şi va fi înăuntru. Ar fi în siguranţă.

— Dar zvonurile despre Călător?

— Poveşti ridicole, ţipă Oxlade. „Acest lucru a mers destul de departe. Singurul motiv pentru care am fost de acord să particip la conferinţa de aici la Institut a fost pentru că am fost asigurat că va fi nevoie de o abordare serioasă, ştiinţifică, a cercetării viselor. L-am crezut pe Guilfoyle când a intrat în actul său de vis psihic. Dar mi-am dat seama în seara asta că el este o fraudă. Am de gând să plec înainte ca reputaţia mea să fie pătată. Stai departe de mine."

A fugit pe trepte şi a intrat în vilă. Înăuntru a scăpat valiza şi umbrela, s-au învârtit, au trântit uşa şi au pus încuietoarea.

S-a prăbuşit de perete şi a încercat să se gândească. Femeia Lojii era delirantă şi periculoasă. Efectele secundare ale medicamentului îi copleşiseră nervii fragili. Ar trebui să fie într-o instituţie.

Dar dacă amplificatorul ar fi deschis într-adevăr uşa simţurilor ei paranormale? Da, Lodge era evident prea slab pentru a controla intensificatorul, dar într-un mod care doar a demonstrat că a funcţionat.

A fost un gând palpitant. A fost şi un alt motiv pentru a părăsi Institutul în seara asta, indiferent de ploaie. Dacă vizibilitatea era prea proastă, el cotea pe un drum de fermă şi petrecea noaptea în maşina lui. Important era să plecăm de la Institut.

A pus urechea la uşă şi a ascultat cu atenţie. Când nu a auzit pe nimeni

urcând treptele, s-a dus la fereastră şi a aruncat o privire prin perdele.

Femeia Lojii dispăruse. Ea dispăruse în grădinile învăluite de ploaie. El se cutremură. Acum că avea ceva timp să se gândească, un lucru era foarte clar: Margaret Lodge ştia prea multe despre toate, inclusiv despre trecut. A chema poliţia nu numai că ar fi inutil, ci ar fi un risc teribil. Arestarea ei ar putea duce la întrebări la care nu voia să răspundă.

S-a strâns şi a mers pe hol pentru a termina de împachetat cea de-a doua valiză. A păstrat jurnalul şi trusa Dopp pentru final.

Capitolul 37

pălăria nu a mers bine”, a spus Maggie. „Atât de mult pentru talentul meu actoricesc. TEram sigur că voi reuşi să-l păcălesc pe Oxlade să facă o mărturisire.”

Ploaia încă cădea. Poteca prin grădinile Institutului era plină de noroi şi greu de distins. Sam aprinsese lanterna de îndată ce se îndepărtară în siguranţă de vilă. A ţinut-o îndreptată jos şi a protejat strălucirea.

„Ai făcut o treabă grozavă de a te comporta nu normal”, a spus Sam.

"Mulţumiri. Cred că."

„Nu sunt de acord cu tine în ceea ce priveşte rezultatul performanţei tale.” Sam se opri să deschidă poarta de serviciu. „Am cules câteva informaţii valoroase.”

Era chiar mai greu de citit decât de obicei, dar ea îi simţea siguranţa. Trecu pe lângă el pe aleea care trecea în spatele moşiei şi îi ţinu umbrela în timp ce el încuia din nou poarta. Când a terminat, au pornit înapoi spre hotel.

„De ce zici că avem nişte informaţii?” ea a intrebat. „Oxlade a negat că a avut vreo legătură cu moartea lui Jennaway.”

"Nu chiar. El ţi-a spus o altă poveste.”

— Crezi versiunea lui despre evenimente?

„A spus că Jennaway l-a rugat să-i dea drogul, dar el a refuzat. Următorul lucru pe care la ştiut, a dispărut o fiolă. El a presupus că ea a furat-o, a supradozat şi s-a înecat. Asta pare o concluzie rezonabilă. Vestea bună este că, dacă Oxlade spunea adevărul, îl putem elimina ca suspect în moartea lui Jennaway.”

„Nu am avut niciodată ocazia să-l întreb despre Beverly Nevins."

— Numai pentru că a reuşit să evadeze în vilă, spuse Sam.

— L-am speriat, nu?

"Da. Eşti o actriţă înnăscută."

„Nu, a trebuit să *învăţ* cum să comport."

„În orice caz, a funcţionat."

Nu avea de gând să o împingă pe acest subiect. S-a relaxat puţin şi şi-a băgat mâinile mai adânc în buzunarele hainei.

— Bine, deci poate că Oxlade nu a ucis-o pe Jennaway, spuse ea. „Crezi că l-a ucis pe Nevins pentru că ea îl şantaja pentru legătura lui cu moartea lui Jennaway?"

„Dacă ea îi ameninţa reputaţia profesională, el avea cu siguranţă un motiv – şi probabil mijloace. La urma urmei e medic. Ştie multe despre droguri şi ştie cum să le obţină."

„Dacă nu a ucis-o pe Jennaway, ne întoarcem la punctul unu", a spus Maggie, frustrată.

"Nu. Oala a fost agitată şi Oxlade este pe cale să se pirine în ea.

— Plecând în miezul nopţii?

„Va fi interesant să vedem cum reacţionează Guilfoyle mâine când vor descoperi că a plecat."

„Nu vor fi fericiţi", a spus Maggie. „Dar tu şi cu mine vom avea o altă problemă. Mâine este ultima zi a conferinţei. Seara este un cocktail de rămas bun şi acesta este sfârşitul. Nu vom avea nicio scuză pentru a rămâne mai departe să investigăm."

— Nu cred că vom avea nevoie de o scuză, spuse Sam.

Ea îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare. Ea încă nu putea să-i desluşească expresia, dar încă o dată nu se putea înşela convingerea din cuvintele lui.

„Ce te face atât de sigur?" ea a intrebat.

„Soţii Guilfoyle încearcă să construiască o afacere impresionantă, dar există crăpături majore în fundaţie. Minciuni. Crimă. Şantaj. Droguri. Mai devreme sau mai târziu totul se va prăbuşi. Pariez pe mai devreme."

„Asta vorbeşte intuiţia ta?"

"Este."

Capitolul 38

xlade verifică capacul sticlei de colonie, asigurându-se că era bine strâns înainte de Oa-l poziţiona bine în trusa de piele Dopp.

În câteva minute avea să fie în maşină şi să se îndrepte spre LA Safe. Asta era tot ce conta acum, plecarea de la Institut. Panica pe care o declanşase Margaret Lodge se înrăutăţea. Inima îi bătea cu putere şi mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuşi să închidă trusa Dopp.

De la început fusese îngrijorat de aranjamentul cu cei doi escroc care se numeau Guilfoyles în aceste zile, dar fusese disperat să-şi continue experimentele. Îi oferiseră ceea ce avea nevoie pentru a-şi finaliza cercetarea: un grup nelimitat de subiecţi de testare. Când a descoperit-o pe Margaret Lodge în seara de deschidere a recepţiei şi şi-a dat seama că ar putea să-şi reia experimentele pe ea, a fost sigur că riscurile meritau. Totul păruse prea frumos pentru a fi adevărat – şi, desigur, aşa era.

Ca un prost credul căzuse îndrăgostit de momelile Guilfoyle. El, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie mai bine decât să se implice din nou cu ei.

A simţit o prezenţă în uşa băii în spatele lui şi a încetat să mai respire. Şi-a ridicat privirea din trusa de bărbierit. Privirea lui şocată s-a blocat cu cea a figurii reflectate în oglinda de deasupra chiuvetei.

"Ce faci aici?" a scârţâit el.

Ciocanul i-a izbit spatele craniului. Durerea a explodat prin el şi apoi nu a mai fost nimic. Nu a simţit niciodată următoarele trei lovituri complet

inutile.

Ucigaşul se uită la cadavrul de pe podea, fascinat. Atât de mult sânge. Era peste tot – gresia, chiuveta, oglinda. Mizeria a fost. . . neaşteptat.

Ucigaşul a încetat să se concentreze pe scena sângeroasă şi a început să caute drogul. Oxlade aproape terminase cu ambalajul. S-ar fi asigurat că intensificatorul era securizat, cel mai probabil într-una dintre valize.

Câteva minute mai târziu s-a instalat panica. Ambele valize fuseseră târâte afară din maşină şi erau acum deschise pe podeaua sufrageriei. Nu era nici un semn de amplificator.

Ucigaşul s-a întors la baie şi a încercat să gândească logic. Oxlade fusese pe cale să împacheteze trusa Dopp. O păstrase pentru final. Dar valizele fuseseră deja închise şi încuiate. Asta indica că Oxlade nu plănuise să pună trusa de bărbierit într-una dintre ele. De ce să-l împachetaţi separat?

Ucigaşul a păşit peste cadavru, a deschis trusa de bărbierit şi a examinat conţinutul pentru o clipă.

Sticla de colonie.

Ucigaşul a deşurubat capacul, a adulmecat cu prudenţă şi a zâmbit. Fără parfum.

Sticla de colonie pusă în siguranţă în buzunarul hainei, se întoarse criminalul pleacă – şi s-a oprit. Amprenta parţială a unui pantof era în mod clar gravată într-o pată purpurie pe podea.

Un prosop s-a ocupat de problemă. Ultima ploaie ar înnebuni orice amprente rămase pe pământ în afara vilei.

Ucigaşul a stins toate luminile la ieşire. Oxlade nu va fi găsit decât la mijlocul dimineţii, când cineva de la Institut a observat în sfârşit că nu venise să ţină prelegerea de rămas bun.

Capitolul 39

M-am gândit la ceea ce aproape ţi sa întâmplat în seara asta, a spus Maggie.

Erau în camera ei. Sam stătea pe un scaun, cu picioarele întinse, şi îi urmărea I pasul. Ei discutaseră cum ar fi putut face faţă Guilfoyle publicităţii proaste care avea să lovească Institutul când ei şi toţi ceilalţi au descoperit că Oxlade dispăruse.

Fără avertisment, Maggie revenise brusc la subiectul aproape ratat din parcare. Sam şi-a amintit că avea tendinţa de a face viraje imprevizibile cu o viteză mare.

„Uită-te la partea bună”, a spus el. „Dacă nu a fost un accident – dacă cineva chiar a încercat să mă scoată din imagine – putem elimina câţiva suspecţi.

Maggie se opri şi se întoarse spre el. – Te referi la doctorii Oxlade şi Guilfoyle?

"Da. Tu eşti alibiul lor. I-ai văzut pe scenă în timpul spectacolului şi din nou imediat după. Nici unul dintre ei nu ar fi făcut-o am avut timp să sară într-o maşină şi să alerg spre parcarea hotelului pentru a aştepta o oportunitate să mă doboare.”

Chipul expresiv al lui Maggie se încordă. – Dar Dolores Guilfoyle?

— Nu a fost la demonstraţie?

„Ea a prezentat lectura de vis, dar nu am mai văzut-o până când Guilfoyle şi cu mine am intrat în hol. După ce a salutat publicul, ar fi putut să meargă la parcarea hotelului şi să aştepte să ieşi să iei maşina.”

S-a gândit la asta. „Ea a fost în holul Institutului după demonstraţie.”

— Da, dar când a apărut ea acolo?

„Nu ştiu”, a recunoscut el. „Am pierdut câteva minute în parcarea Institutului încercând să găsesc un Ford cu motorul fierbinte.”

„Şi am rămas blocat în teatru cu Arthur Guilfoyle.”

„Momentul ar fi fost strâns, dar ar fi putut funcţiona pentru ea”, a fost de acord Sam. „Ar şti unde să ascundă maşina pe terenul Institutului şi ar cunoaşte toate uşile din spate şi intrările laterale ale clădirii principale.”

„Ce zici de cei trei ghizi de vis?” întrebă Maggie. „Unul dintre ei ar putea fi amestecat în asta.”

„I-aţi văzut în timpul demonstraţiei?”

„I-am văzut pe toţi trei la început când ne-au aşezat. Nu i-am mai văzut pe niciunul până când Guilfoyle şi cu mine ne-am întors în hol.”

„Larry şi Jake acţionau ca valeţi pentru oaspeţi când am venit să te iau, dar ei veneau şi plecau foarte repede”, a spus Sam. „Unul dintre ei s-ar fi putut întoarce din parcarea hotelului şi ar fi putut să pară că aduce o maşină pentru un oaspete. Dar din nou, momentul ar fi fost strâns – o chestiune de planificare şi puţin noroc.”

Maggie şi-a îndreptat umerii şi a obţinut ceea ce el recunoştea acum expresia ei aprig hotărâtă. *Încăpăţânat* era un alt cuvânt pentru asta. Era pe cale să ia o altă întorsătură bruscă.

— Trebuie să vorbim, spuse ea.

"Vorbim. Mă tot întorc la faptul că doi dintre cei implicaţi în chestia asta au dispărut chiar la început – chiar înainte de început într-un caz – şi nu au mai fost văzuţi de atunci.”

Asta a reuşit să o distragă pe Maggie pentru un moment. – Vrei să spui Lillian Dewhurst şi acea actriţă care juca rolul mătuşii Cornelia?

— Phyllis Gaines, corect.

„Ştiu că ai întrebări despre Lillian, dar am văzut-o pe domnişoara Gaines plecând din oraş în prima seară a conferinţei.”

„De unde ştim că a plecat din oraş? Este o actriţă care a purtat o perucă şi nişte haine pline de farmec pentru interpretarea ei. Arăta ca o persoană foarte diferită când am văzut-o împachetând Fordul.”

Maggie făcu ochii mari. – Era un sedan Ford, nu-i aşa?

„Mulţi dintre cei din jur”, a spus el. „Ideea mea este că nimeni nu ar recunoaşte-o dacă ar traversa oraşul cu maşina şi s-ar caza într-un hotel sau într-o pensiune.”

„Hmm. Inteleg la ce te referi. Despre Ford...”

„Este una dintre cele mai comune maşini de pe şosea.”

„Acest lucru poate fi chiar mai rău decât credeam”, a spus Maggie. Îşi îndreptă din nou umerii. „La început am crezut că este un simplu caz de şantaj.”

„Un caz *simplu* ?”

„Următorul lucru pe care îl ştiu că avem de-a face cu un impostor. Apoi o

femeie este găsită moartă. Sunt implicate droguri. Un detectiv de omucideri îţi cere să devii agent sub acoperire.”

„Un poliţist i-a cerut altui fost poliţist o favoare, asta-i tot.”

Ea îl ignoră şi îşi întinse mâinile. „Situaţia continuă să se deterioreze. Acum ştim că Guilfoyle sunt câţiva escroc care vor să pună mâna pe potenţiatorul îngrozitor al lui Oxlade.”

— La naiba, Maggie, ne îndepărtăm aici.

„Vorbim despre un criminal care te-a vizat. Nu am intenţionat niciodată să te pun în calea unui criminal.”

Un fior de alarmă îl străbătu. „Maggie, mă pot descurca fără dramă din seara asta.”

Ea şi-a ridicat bărbia. „Puteţi considera această anchetă încheiată. Vei lua trenul înapoi la plaja Adelina dimineaţa. Vă rugăm să trimiteţi factura la adresa Sunset Lane cât mai curând posibil.”

Timp de câteva secunde a crezut că nu a auzit-o corect. Apoi, impactul total al cuvintelor l-a lovit.

— Încerci să mă concediezi? el a spus.

„Nu *încerc* , domnule înţelept. te *concediez* . Dacă rămâi pe caz, cineva te poate ataca din nou. Dacă se întâmplă asta, mă voi simţi personal responsabil. Nu vreau moartea ta sau rănirea gravă asupra conştiinţei mele.”

— Pentru că ţi-ar da coşmaruri?

„Da, la naiba. Nu vrei dramă? Nu vreau o încărcătură de vinovăţie.”

— Deci mă concediezi pentru că ţi-aş putea provoca câteva vise urâte?

Ea îi aruncă o privire acuzatoare. „Îmi întorci cuvintele.”

Nu. Se ridică în picioare şi porni spre ea. „Le clarific. Vreau să mă asigur că înţeleg exact ce ai vrut să spui.”

Ea a privit cu prudenţă când el închidea spaţiul dintre ei, dar nu sa retras. – Înţelegeţi, domnule înţelept?

— Perfect, domnişoară Lodge. Pentru informarea ta, nu mă poţi concedia.”

"De ce nu?"

„Pentru că am renunţat.”

Se gândi la asta o clipă şi apoi dădu din cap, satisfăcută. „Presupun că înseamnă acelaşi lucru. Desigur, voi acoperi costul biletului de tren înapoi la Adelina Beach.”

„Nu voi fi în tren mâine. Voi fi aici, în Burning Cove, să lucrez la acest caz prost.

Ea dădu din cap cu o înţelegere obosită. „Eşti îngrijorat pentru mine. Este foarte dulce din partea ta.”

"Dulce?"

„Apreciez îngrijorarea ta, dar nu e nevoie să te simţi responsabil pentru

mine. Sunt perfect capabil să am grijă de mine. Fac asta de ceva vreme.”

„Ce s-a întâmplat cu relaţia noastră de lucru? Ai un partener acum, îţi place sau nu, iar partenerii au grijă unul de celălalt.”

Ea se încruntă. „Nu a existat nicio ameninţare împotriva mea.”

„Nici o ameninţare? Oxlade a vrut să facă experimente pe tine.

„A plecat acum.”

„Ar trebui să găsesc asta liniştitor?”

„Încerc să fiu logic şi raţional.”

„Nu reuşeşti.”

Ea miji ochii. „Crezi că mă comport ilogic şi iraţional?

„Nu am spus asta. Acum tu eşti cel care răsuceşte cuvintele.”

„Crezi că sunt în pericol să devin isteric?”

— Nu, domnişoară Lodge. Eu sunt cel care este în pragul isteriei şi este vina ta.”

" Vina *mea* ?"

„Hai să lămurim câteva lucruri”, a spus el. „Nu mă întorc pe Adelina Beach, pentru că nu te voi lăsa singur aici, în Burning Cove. Eşti peste cap şi cred că ştii asta. Ai nevoie de mine. Recunoaste."

Ea se uită la el, cu ochii ei strălucitori deodată de minunea descoperirii.

— Da, spuse ea. „Da, chiar am nevoie de tine.”

Fusese pregătit pentru mai multe argumente. Predarea, dacă asta a fost, s-a petrecut atât de brusc încât a fost orbit. O altă curbă luată cu viteză mare.

„Bine, asta rezolvă”, a spus el, încercând să-şi recapete echilibrul.

„Oferiţi un sfat bun. Am decis să o iau.”

— Bine, spuse el.

„Ar trebui să discutăm altceva.”

„Ar fi o idee bună dacă te-ai opri din vorbit acum, pentru că începi din nou să mă enervezi.”

Ea a zâmbit. „Ai prefera să te sărut în schimb?”

„Ca să-ţi poţi dovedi că nu eşti frig?”

"Nu. Pentru că recent am descoperit că îmi place să fiu sărutat de un bărbat căruia nu se teme că aş putea suferi o criză de isterie în orice moment.”

Căldura din ochii ei era reală. Asta era tot ce avea nevoie. Ea îl dorea, iar el o dorea pe ea – atât de tare că o durea.

„Vorbeşte despre coincidenţele tale uimitoare”, a spus el. „Îmi place să sărut o doamnă care are o imaginaţie vie.”

El o prinse de umerii şi o trase aproape, acoperindu-i gura cu a lui.

A intrat în sărut gândindu-se că de data aceasta era pregătit pentru sentimentul de dreptate până la oase. El a greşit. Senzaţia îl străbătu din nou, mai puternică decât prima dată. Căsnicia lui începuse la roşu. Ar trebui

să ştie cum să gestioneze atracţia fizică brută. Ştia cum *să* se descurce. Mai mult, acum era mai în vârstă – poate nu mai înţelept, dar cu siguranţă mai în vârstă. Mai experimentat. Îi plăcea să creadă că învăţase câteva lucruri pe parcurs.

Dar să o sărut pe Maggie a fost diferit. Cumva ştia că va fi întotdeauna diferit, pentru că Maggie nu semăna cu nicio altă femeie.

Noaptea trecută fusese zdruncinat de dorul care năvălise în el când o ţinea în braţe. A fost sentimentul pe care îl avea un bărbat când ştia că ceva pe care şi-l dorea cu disperare nu era la îndemână. În seara asta, dorul a fost împuşcat de ceva infinit mai periculos – plăcerea euforică care a venit odată cu faptul că ştia că Maggie îl dorea.

Când gura ei s-a înmuiat sub a lui şi a început să bâjbâie cu nasturii cămăşii lui, el a uitat de toate motivele excelente pentru care a merge la culcare cu Maggie a fost probabil o greşeală.

Îi desprinse bluza de pe umeri şi scoase acele din ea păr. Când o ridică şi o duse prin pragul uşii spre patul lui, era îmbăt de nerăbdare.

A tras cuverturile în jos şi apoi a început încet procesul de dezbracare a lui Maggie. Ea a întors favoarea. Nu a trecut mult până când majoritatea hainelor lor au fost împrăştiate pe covor şi drapate peste scaun şi masă.

Când ea purta doar o pereche de chiloţi mătăsos, cu picioare largi, iar el era în slip, ea se ridică în picioare şi îşi înfige uşor dinţii în urechea lui.

— Sam, şopti ea.

Au căzut împreună în pat. Simţirea corpului ei moale şi cald sub al lui îl umplea de plăcere. I-a gustat din nou gura şi apoi pielea parfumată a umărului, a sânului şi mai jos.

Când ea a alunecat un picior gol pe piciorul lui, el a tras aer în piept şi s-a rostogolit de pe ea şi s-a pus în picioare.

— Înapoi într-un minut, spuse el.

A stins luminile în timp ce traversa camera. În baie, a luat un profesionist din cutia din trusa lui Dopp, s-a învelit şi s-a întors în dormitor. S-a oprit când a văzut-o pe Maggie întinsă în lumină, pătrunzând prin uşa de legătură. Părul i s-a vărsat peste pernă. Ochii ei erau bazine misterioase de invitaţie senzuală şi dorinţă.

„Eşti atât de frumoasă”, a spus el.

Ea a zâmbit. „Mă faci să mă simt frumoasă.”

El a continuat să traverseze camera către pat şi s-a lăsat lângă ea. Când a început să o sărute, ea l-a oprit cu un deget pe gură.

"Ce s-a întâmplat?" el a intrebat. „Ai pe gânduri secunde?”

„Mă întrebam dacă majoritatea bărbaţilor călătoresc cu o cutie de prezervative.”

El gemu. „Nu am absolut nicio idee şi nu am niciun interes pentru răspuns. L-am cumpărat pe al meu de la farmacistul de pe Tyler Avenue din

Adelina Beach cu o zi înainte să plecăm spre Burning Cove.

"Într-adevăr?"

„Îi ţine în spatele tejghelei. Garantează că sunt de cea mai bună calitate."

A început să o tragă mai aproape. Ea şi-a mutat mâna pe umărul lui, oprindu-l din nou.

— Ai plănuit să mă seduci? ea a intrebat.

Părea curioasă. Intrigat. Nu supărat.

„Nu am atât de multă încredere în puterile mele de seducţie şi, deşi nu sunt de foarte mult timp în afacerea cu detectivii privaţi, sunt destul de sigur că este o idee proastă să mă culc cu clientul. Deci nu, nu a existat niciun plan." El s-a oprit. „Dar în adâncul sufletului aveam speranţă."

Ea s-a luminat. "Asa am facut şi eu."

S-a simţit brusc în vârful lumii. "Ai făcut?"

„După ce te-am cunoscut, am înţeles în sfârşit ce era în neregulă cu eroul din romanul meu. În acea noapte l-am rescris, iar acum funcţionează perfect. M-ai inspirat."

Se uită la ea. "Tu glumeşti."

„Nu, vorbesc foarte serios. Prima mea versiune a fost plictisitoare, dar după ce ne-am întâlnit mi-am dat seama că mă duceam lucrurile în mod greşit."

„Nu cred că vreau să mai aud despre asta."

— Înţeleg, spuse ea, serioasă acum. „Ţi-e teamă că te judec după un standard imposibil – arhetipul eroului romantic ideal. Dar asta nu este adevărat."

"Nu este?"

„Un erou adevărat nu este niciodată perfect. Dacă ar fi, n-ar fi un erou, vezi tu."

„Cred că pierd firul acestei conversaţii."

„Nu este nimic eroic la perfecţiune. De asemenea, este plictisitor şi ultimul lucru pe care cineva îl doreşte într-un roman este un erou plictisitor."

„Dacă nu mai vorbiţi, voi încerca din greu să nu vă plictisesc."

"Bine."

El a folosit degetul mare pentru a-i trage uşor buza inferioară în jos. Când gura ei a fost deschisă, el i-a luat ceafa, a îndemnat-o mai aproape şi a sărutat-o lung şi adânc. A uitat de discuţia alarmantă a eroilor şi s-a lăsat să cadă în apele adânci ale sărutului.

El o lăsă pe spate şi-i plimbă curbele elegante cu mâna, explorându-i secretele. Când a găsit căldura dintre coapsele ei, a început să experimenteze. Ea a răspuns imediat.

„Aşa ar trebui să fie", şopti ea.

— Încă nu, spuse el.

El a mângâiat mugurul mic şi încordat din vârful sexului ei. Ea s-a împins de mâna lui, căutând mai multă presiune.

— Spune-mi ce vrei, ii spuse el pe gâtul ei. „Spune-mi cum vrei.

Cu un gâfâit mic, ascuţit, se întinse în jos, îi găsi mâna şi îi poziţiona degetele.

— Acolo, spuse ea. "Chiar acolo."

Ea i-a ghidat mâna până când a găsit cadenţa şi presiunea pe care ea şi-a dorit. El a luptat cu cerinţele propriului său corp, dorind să savureze fiorul de a o vedea cum obţin satisfacţie şi cunoaşterea îmbătătoare că ea găsise acea satisfacţie cu el.

Tensiunea din interiorul ei era inconfundabilă. Întregul ei corp s-a strâns. Se gheare de cearşaf cu mâna liberă.

A reuşit să se ţină în frâu până când a simţit primele ondulaţii subtile ale climaxului ei tremurând prin ea. Ea şi-a luat mâna călăuzitoare de pe a lui şi şi-a înfipt unghiile în spatele lui.

El îi ridică genunchii şi intră încet, constant în miezul ei fierbinte şi confortabil. Gura i sa deschis la un strigăt fără sunet. Se mişcă înăuntrul ei, scufundându-se până la mâner din nou şi din nou.

„Este atât de real”, şopti Maggie. „Atât de real.”

Eliberarea lui l-a străbătut în valuri nesfârşite care l-au lăsat epuizat şi în pace. Trecutul nu l-a putut atinge în acest moment. Nici viitorul nu ar putea. Era cu Maggie şi totul era în regulă cu lumea.

După un timp a reuşit să se trezească suficient de mult pentru a pune singura întrebare care conta.

„Te gândeşti la romanul tău?” spuse el în pernă.

"Nu."

„Aleluia.”

Capitolul 40

Am ieşit din baie, m-am aşezat înapoi în patul cald şi ciufulit şi m-am lăsat pe spate. SÎşi încrucişă un braţ sub cap. Poziţia îi dădea o vedere bună asupra tavanului.

Maggie se rostogoli pe o parte pentru a-l înfrunta şi se ridică într-un cot. Ea se aplecă şi îi sărută pieptul. Când şi-a ridicat capul, ea zâmbea cu un zâmbet senzual, iar el era destul de sigur că ochii ei străluceau de fapt.

Era caldă, moale, umedă şi primitoare. Mirosul intim al sexului satisfăcător a plutit în atmosferă. Asta a fost la fel de bun. Un om deştept nu ar spulbera starea de spirit cu conversaţii inutile. Din experienţa lui, discuţiile de după act au fost o idee proastă. Ultima dată când avusese unul care părea să meargă bine, se trezise conducând la Reno cu o femeie frumoasă pentru a începe o căsnicie condamnată.

Ţine-ţi gura, Sage.

Dar oamenii rar iau sfaturi bune, chiar şi atunci când îşi dau singuri, se gândi el atunci. *De ce să fie excepţia de la regulă?*

„Ce ai vrut să spui când ai spus că *asta e atât de real* ?" el a intrebat. „Nici nu ai terminat încă."

„Nu a trebuit să termin ca să ştiu că este real." Ea şi-a trecut vârfurile degetelor prin părul din pieptul lui şi l-a tras uşor. „S-a simţit real. Asta era tot ce a contat."

S-a gândit o clipă la asta şi apoi a abandonat efortul de a descifra ce naiba spunea ea. Îşi scoase braţul de sub pernă şi se întoarse pe o parte pentru a se îndrepta spre ea.

„Ce înseamnă *real* ?" el a spus.

„S-a simţit ca o adevărată pasiune. Pasiune împărtăşită.”

"Spre deosebire de?"

„A fi agresat de un vampir.”

S-a ridicat repede. „Poate că nu sunt cel mai palpitant bărbat pe care l-ai întâlnit vreodată, dar sper naibii că a te culca cu mine a fost mai bine decât să fii atacat de un vampir.”

„Îmi pare rău.” Ea se întinse pe spate pe perne şi ridică privirea spre el. „Probabil că am folosit o imagine vizuală greşită.”

"Asa cred?"

„Te enervezi, nu-i aşa?”

"Nu."

Nu supărat, se gândi el. *Rănit* . Probabil doar mândria lui. *Bine, nebun.*

— Da, spuse el.

Căldura senzuală a dispărut din ochii ei. Expresia serioasă, atentă, a revenit.

„Când mă refer la un vampir, mă refer la genul de bărbat care este atras de o femeie ca mine pentru că el crede că dacă face sex cu ea o poate controla cumva şi că, dacă o controlează, o poate folosi. a ei."

— O femeie ca tine?

„Un visător extrem de lucid”, a explicat ea.

— Vorbeşti despre bărbaţi ca Oxlade şi Guilfoyle?

„Oxlade nu este interesat să facă sex cu mine. Vrea doar să facă experimente pe mine. Arthur Guilfoyle ar fi bucuros să mă seducă dacă s-ar gândi că asta i-ar obţine ceea ce îşi doreşte, dar ar fi ca de obicei. Nu vă înşelaţi, ambii bărbaţi sunt extrem de enervanti, dar nu i-aş clasifica drept vampiri.”

„Se pare că ştii multe despre bărbaţi precum Oxlade şi Guilfoyle.”

„Am petrecut ani de zile rezervând întâlniri cu terapeuţi şi medici şi analişti care pretind că sunt experţi în vise. Unii au încercat să fie de ajutor. Altele erau fraude şi contra. Mai mulţi au avut o abordare cu adevărat ştiinţifică sau medicală. Câţiva erau delirante. Dar există o altă categorie.”

— Vampirii?

Ea îi atinse maxilarul cu vârful degetului. „Eşti un detectiv foarte inteligent.”

„Ţi-am spus că ţin pasul cu literatura profesiei.”

„Da, ai menţionat asta.”

— O să-mi spui despre relaţia ta cu căsătoria, nu-i aşa?

„Doar dacă vrei să auzi detaliile sângeroase”, a spus ea.

„Nu sunt sigur că vreau să-i aud, dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu tine, care te-a lăsat atât de timid când vine vorba de căsătorie.”

„Cu aproape doi ani în urmă, am intrat în biroul doctorului Brighton Forrester. A fost primul bărbat pe care l-am întâlnit vreodată care m-a

înţeles cu adevărat când mi-am explicat visele şi de ce am vrut să le controlez mai bine. El însuşi a fost – este – un visător lucid.”

„El visează aşa cum faci tu.”

Maggie a zâmbit, dar nu zâmbetul l-a făcut să-şi tragă sufletul. Acest zâmbet l-a făcut să- şi dorească să-l lovească în pământ pe doctorul Brighton Forrester.

— Da, spuse ea. „A fost o uşurare să pot vorbi cu cineva care nu credea că am delir sau că suferea m de nervi slabi sau era predispus la isterie.”

„Te-ai îndrăgostit de el?” el a intrebat.

Maggie îşi strânse nasul. „Mi-am spus că ceea ce am simţit este dragoste. Cu siguranţă am fost atras de Brighton, iar el a fost atras de mine, cel puţin la început. Aveam atât de multe în comun.”

Spre deosebire de, să zicem, tu şi mine, se gândi Sam. A decis că nu se va opri asupra acestui gând nedorit, nu acum.

— Continuă, spuse el.

„Nu a rănit că era frumos, bine educat şi inteligent”, a spus Maggie. „Era un medic cu o reputaţie distinsă. Familia mea l-a iubit.”

"Ce a mers prost?"

Ea tresări. „V-am spus că bârfele care au circulat după dezastru nu erau exacte. *Nu* am lăsat Brightonul singur la altar în ziua nunţii.”

"Remarcat."

„Da, Brighton şi cu mine eram logodiţi, şi da, toate aranjamentele fuseseră făcute şi da, presupun că toată lumea cumpărase cadourile şi da, aveam ultima armătură pentru rochie, dar am anulat nunta. şaptesprezece zile întregi înainte de ceremonie – nu în ultimul moment.

În ciuda lui, Sam nu şi-a putut înăbuşi un rânjet rapid. „Mi se pare o idee bună. Continua sa vorbesti."

„În general, se presupunea că am suferit un atac sever de nervi nupţiali. Stresul pregătirii nunţii indusese o criză de isterie. S-a vorbit despre trimiterea mea înapoi la Sweet Creek pentru o cură de odihnă. Am decis că era timpul să plec de acasă. Asa am facut. În mijlocul noptii. Se pare că este mult mai greu să fie comisă pe cineva când adultul în cauză nu locuieşte sub acelaşi acoperiş cu cei care cred că ar trebui să fie comisă, mai ales dacă acea persoană nu poate fi găsită.”

"Wow. Te-ai ascuns?”

— De câteva luni, spuse Maggie. „Aşa am ajuns în Adelina Beach. Toată lumea a presupus că voi veni acasă când voi rămâne fără bani, dar am reuşit să supravieţuiesc scriind pentru revistele de confesiuni. În cele din urmă, am obţinut postul de asistent al lui Lillian. Undeva de-a lungul liniei, Brighton s-a logodit cu altcineva şi familia mea a ajuns la concluzia că, dacă eram suficient de puternică ca să mă descurc în lume fără ajutorul lor sau banii lor, atunci poate că nervii mei erau în regulă până la urmă.

— Ai nervi de oţel, doamnă. Ce a mers prost în ultimul moment care te-a făcut să anulezi nunta?”

— Cu şaptesprezece zile înainte de ultimul minut, corectă Maggie.

"Dreapta. Cu şaptesprezece zile înainte de ziua cea mare.”

„Am decis să surprind Brightonul prezentându-mă la biroul lui la prânz. Când am intrat în camera de recepţie, secretara lui era departe de biroul ei. Pe blotter era un dosar deschis şi o foaie de hârtie la maşina de scris. Se părea că era în proces de tastare a unor notiţe ale lui Brighton. Maggie făcu o pauză. „Mi-am văzut numele.”

— Erai încă pacientul lui Forrester la acea vreme?

„Nu am fost niciodată pacientul lui.”

— Te-ai sfătuit cu el?

"Da. Am încheiat consultările înainte de prima noastră întâlnire. După aceea am devenit colegi. Cel puţin aşa am văzut eu relaţia. Dar notele din dosar erau recente şi indicau că Brighton credea că *e* ceva foarte în neregulă cu mine.

„Le-ai citit?”

— Erau despre mine, spuse Maggie. „Desigur că le-am citit.”

"Şi?"

„Atunci am descoperit că se pare că sufeream de *disfuncţie sexuală feminină* . Eram frig. Dar acesta nu a fost cel mai enervant lucru din dosar.”

„Povestea asta se înrăutăţeşte?”

— O, da, spuse Maggie. „Brighton a speculat că incapacitatea mea de a atinge un orgasm cu el ar putea fi legată de eşecul meu de a exercita un control adecvat asupra viselor mele lucide. Recunosc că a avut loc un incident nefericit într-o după-amiază când am mers la plajă.”

„Cât de nefericit?”

„A fost o zi minunată. Am aţipit în timp ce citeam o carte sub umbrelă. Visat. M-am trezit în mijlocul unui atac de anxietate teribil. Brighton a fost destul de alarmat, cel puţin. Între tine şi mine, cred că el însuşi a avut un atac de panică.”

"Despre ce ai visat?"

Maggie oftă. „Brighton. În visul meu a fost transformat într-un vampir. Mi-am dat seama mai târziu că intuiţia mea mă avertizează că nu era un material bun pentru soţ.”

„Aş spune că un astfel de vis merită un atac de anxietate.”

„Se pare că a fost prea mult pentru Brighton. Notele lui au arătat clar că era convins că combinaţia dintre disfuncţia sexuală feminină şi stresul visului meu extrem de lucid era prea mult pentru nervii mei delicati. Era evident că pregătea un istoric medical care să-i permită să mă angajeze după ce ne-am căsătorit.”

„A vrut să se căsătorească cu tine şi apoi să te scoată din drum? De ce?"

— Cel mai vechi motiv din lume, spuse Maggie. "Bani. Familia mea are multe. Familia lui Brighton a pierdut aproape totul în anii imediat după accident. Se trăieşte foarte bine ca medic, dar a crescut într-o familie care a avut cândva o mare avere. El a vrut să se mute înapoi în acea lume."

„Aşa că a plănuit să se îmbogăţească în mod demodat – urma să se căsătorească cu bani."

„Da, dar nu acesta a fost motivul pentru care am făcut ceea ce am făcut când am încheiat logodna noastră."

„Ajungem la partea vampirului psihic?" spuse Sam.

„Mi-am dat seama mai târziu că a fost foarte atras de mine la început. Nu fusesem complet păcălit. Dar nu am reuşit să înţeleg că motivul pentru care mă dorea a fost pentru că sunt un visător lucid mai puternic decât el. El credea că mă poate folosi pentru a învăţa cum să-şi controleze propriul talent de vis lucid. Potrivit notelor, la început a fost convins că o relaţie intimă cu mine era o modalitate de a deschide uşa abilităţilor sale psihice latente."

„Ei bine, la naiba. Primesc referinţa vampirului acum, spuse Sam. „Nu a fost doar un oportunist care a vrut să profite de tine; era delir".

— Nu, deloc, spuse Maggie. „Puţin obsesiv, poate, dar nu delirant."

„Eşti sigur de asta?"

„Brighton este într-adevăr destul de sănătos şi inteligent. Teoriile sale despre o legătură între sex, vise şi paranormal ar putea fi valabile. Cine ştie? Problema în ceea ce îl privea era eşecul meu de a atinge orgasmul. La urma urmei, dacă aş fi frig, abordarea lui de a atinge un nivel mai înalt de visare probabil nu ar funcţiona. Nu cu mine, în orice caz."

„Dar el nu a vrut să renunţe la oportunitatea de a se căsători în bani", a spus Sam.

„Asta era planul, dar lucrurile nu i-au mers bine."

Sam se uită în jos la ea pentru o clipă lungă. Maggie era într-o dispoziţie sumbră, serioasă. Evident că a suferit o experienţă traumatizantă. Ar trebui să respecte asta.

Dar nu s-a putut abţine. Lăsă râsul să se răstoarne prin el.

Maggie îl privea, curioasă, dar evident deloc jignită. Ea a zâmbit. "Ce e aşa amuzant?"

— L-ai speriat pe doctorul Brighton Forrester, nu-i aşa? De aceea plănuia să te pună deoparte imediat după nuntă."

Ea i-a oferit un moment de reflecţie. „În cele din urmă, cu siguranţă i-a fost frică de mine."

„De aici intră focul?"

„Citeam dosarul când am auzit anumite zgomote sugestive care emanau din biroul interior."

„Ai deschis uşa?"

— Normal, spuse Maggie.

„Forrester era înăuntru. La fel a fost şi secretara dispărută.”

„Chiar eşti bun la afacerea asta cu detectarea”, a spus Maggie. „Da, stătea pe biroul lui. El stătea între picioarele ei. Pantalonii îi erau jos în jurul gleznelor. A fost norocos.”

"De ce? Pentru că ţi-a dat dovada de care aveai nevoie să ştii că a înşelat?

— Nu, pentru că Brighton s-a încurcat în pantaloni când s-a întors să vadă cine a intrat în cameră. S-a împiedicat şi a căzut în mâini şi în genunchi. Asta mi-a dat timp să arunc hârtiile din dosar în coşul de gunoi şi să folosesc bricheta de pe birou pentru a aprinde focul.”

„Ştii cum să mergi pentru atingerea dramatică. Probabil scriitorul din tine.”

Ea a zâmbit, iar de data aceasta a fost zâmbetul care i-a ridicat pulsul.

— Probabil, spuse ea.

Ea s-a întins în jos, şi-a ondulat degetele în jurul lui, s-a aplecat şi şi-a trecut buzele peste ale lui.

Şi tocmai aşa era pe deplin, înverşunat de erect.

Îi trecu o mână în jurul ceafului ei. „Îmi vine prin minte că sunt multe de spus despre o imaginaţie vie.”

— Nu te sperii, nu? spuse Maggie.

„Doamnă, eşti binevenită să intri în visele mele oricând.”

Capitolul 41

e

Am luat câteva apeluri la distanţă lungă”, a spus Raina, „dar am reuşit să găsim câteva informaţii despre Guilfoyle şi situaţia lor financiară”. „Te-a ajutat altcineva cu acele telefoane?” întrebă Sam.

Surprinsă de marginea ascuţită a întrebării, Maggie se întoarse să se uite la el. Era opt şi jumătate dimineaţa. Raina sunase la hotel şi lăsase un mesaj de la „mătuşa” lui Sam cu puţin timp în urmă. A întors apelul de la un telefon public. Raina le sugerase ca cei trei să se întâlnească într-un loc retras pentru a discuta despre descoperirile ei. Se adunaseră într-un colţ liniştit al unui mic parc.

„Am un alt anchetator în firma mea, Lyra Brazier”, a spus Raina. „Te rog nu-ţi face griji. E foarte bună. Îmi dau seama că eşti preocupat de păstrarea confidenţialităţii acestei afaceri, dar te asigur că Lyra este de încredere şi are anumite abilităţi care sunt utile atunci când vine vorba de obţinerea de informaţii. Jur, este un talent psihic. Oamenii vorbesc cu ea înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.”

Sam dădu din cap, mulţumit.

„Nu vă faceţi griji pentru costul apelurilor la distanţă lungă”, a spus Maggie. „Doar adăugaţi-le la factura dvs.”.

Raina părea amuzată. "Voi face asta. Ai spus că angajatorul tău acoperă onorariile mele şi ale domnului Sage?

— Aşa este, spuse Maggie. „Dar eu sunt cel care va scrie cecurile.”

"Înţeleg."

Raina scoase un caiet, îl deschise şi răsfoi câteva pagini. Maggie zări o

scriere ciudată de mână şi fu pentru scurt timp îndepărtată.

„Stenciografa?” întrebă ea, curioasă.

„Odinioară am fost secretară”, a spus Raina. „Shorthand nu este eficient doar pentru a lua notiţe în linia mea actuală de lucru, ci garantează un anumit nivel de confidenţialitate.”

Sam ridică sprâncenele. „Este aproape un cod privat, nu-i aşa?”

"Exact." Raina a găsit pagina pe care o căuta şi a făcut o pauză. "Începem. Înainte de a se căsători cu Arthur Guilfoyle, Dolores era Dolores Johnson. Era fiica nelegitimă a lui Carson Flint şi a unei starlete eşuate pe nume Elizabeth Johnson.”

„Carson Flint, producătorul de la Hollywood?” întrebă Sam. – Omul care a construit moşia care acum este Institutul?

— Una şi aceeaşi, spuse Raina. „Flint a murit acum optsprezece luni. El a ignorat-o pe Dolores toată viaţa ei. Întotdeauna a susţinut că nu este tatăl ei. Mama Dolores nu a putut dovedi contrariul, desigur. A fost concediată de studio imediat ce s-a auzit că este însărcinată.”

"Ce s-a intamplat cu ea?" întrebă Maggie.

„A lucrat la ghişeele de prânz până la moartea ei, acum câţiva ani. Dolores a căpătat aspectul mamei sale şi a încercat să devină actriţă. A aterizat câteva piese mici, dar până la urmă a eşuat. A găsit de lucru ca recepţioner în cabinetul unui medic specializat în analiza viselor.”

„Aşa l-a cunoscut pe Arthur Guilfoyle?” întrebă Sam.

„Da, dar la acea vreme era un actor care se lupta, pe nume Arthur Ellis. Se pare că avea probleme cu visele.”

„Cred că este într-adevăr un visător lucid”, a spus Maggie. „Asta explică de ce şi-a rezervat o întâlnire cu acel doctor.”

— Adevărat, spuse Raina. „În orice caz, nu a trecut mult până când Dolores şi Arthur aparent şi-au dat seama că ar fi de făcut bani în afacerea de vis. Au decis să iasă singuri ca o echipă.”

„Cum au ajuns aici în Burning Cove?” întrebă Sam.

„Situaţia financiară a lui Dolores a suferit o transformare dramatică când Carson Flint a murit”, a spus Raina. Ea întoarse o pagină în caiet. „S-a răzgândit după ce fiul său a fost ucis într-un accident de motocicletă. Flint şi-a refăcut testamentul şi a lăsat totul în seama lui Dolores. În mare parte, asta însemna moşia Summer House aici, în Burning Cove. Au fost nişte bani, dar nu mulţi, pentru că Flint a fost lovit puternic de accident şi a pierdut mai mulţi când Depresiunea a început. Familia Guilfoyle trebuie să fi folosit până la ultimul bănuţ pentru a renova şi reamenaja Casa de vară pentru a o transforma în Institut.”

„Când au devenit Dolores Johnson şi Arthur Ellis Guilfoyle?” întrebă Sam.

„Nu au devenit domnul şi doamna Guilfoyle până când Dolores a descoperit că a moştenit moşia Flint”, a spus Raina.

— Ha, spuse Maggie. „Arthur s-a căsătorit cu ea pentru că a moştenit Summer House.”

„Momentul este oarecum discutabil”, a spus Raina.

„Dar de ce se schimbă numele?” întrebă Sam.

„Aceasta”, a spus Raina, „este o întrebare foarte bună. Bănuiesc că are ceva de-a face cu faptul că acum patru ani, Dolores Johnson şi Arthur Ellis locuiau în Keeley Point.”

Sam zâmbi încet. „Ei bine, la naiba.”

„Conform bibliotecarului de la Biblioteca Keeley Point, difuzau anunţuri în ziarul local care promovau Programul Ellis Dream. Arthur Ellis s-a autoproclamat Maestrul Viselor. Amândoi au dispărut la scurt timp după ce Virginia Jennaway a fost găsită moartă pe plajă.”

Maggie se uită la Sam. „Semnătura Dream Master de pe brăţară. Acesta este Arthur Guilfoyle.”

"Asta este." Sam pocni din degete. S-a dus să stea la marginea micului iaz. „Şantajatorul a aflat că cuplul cunoscut acum sub numele de Guilfoyle ar putea fi legat de moartea lui Jennaway.”

„La această dată târzie nu va fi posibil să se dovedească că vreunul dintre Guilfoyle a drogat-o pe Jennaway în noaptea în care s-a înecat.”

„Asta e chestia cu şantajul, nu-i aşa?” spuse Sam. „Extorsionarul nu trebuie să demonstreze că a fost comisă o infracţiune. Tot ceea ce este necesar este să ameninţaţi ţinta cu expunerea publică. Frica de scandal şi de reputaţia pătată face restul.”

— Foarte adevărat, spuse Raina.

„Dar de ce să o şantajezi pe Lillian Dewhurst?” spuse Maggie.

Sam se întoarse de la iaz. „Am sentimentul că Dewhurst a fost o ţintă a oportunităţilor. Şantajatorul trebuie să fi descoperit că a fost membră a Societăţii Călătorilor Astrali pentru o vreme. Dewhurst are de protejat un mare secret: identitatea ei. Un scandal care implică droguri şi o femeie moartă i-ar putea distruge cariera.”

„De unde ştia şantajătorul că mătuşa Cornelia va participa la conferinţă?” întrebă Raina.

— Nu a fost nicio modalitate de a şti, spuse Sam. „De aceea, instrucţiunile din notă i-au spus să cumpere un bilet şi să participe la evenimentul de deschidere.”

Raina dădu din cap. „O ţintă de oportunitate, dar nu una dintre ţintele primare. Lucrurile s-au încurcat pentru că impostorul a apărut pretinzând că este Cornelia.”

„Sunt aproape sigur acum că Nevins a fost şantajatorul”, a spus Sam.

„Cine a fost ucis de una dintre victimele ei preconizate în prima noapte”, a spus Raina. „Asta se potriveşte.”

„Unde ne lasă toate astea?” întrebă Maggie.

— Îl lasă pe detectivul Brandon cu o probabilă crimă pe mâini, spuse Sam. Dar mă îndoiesc că va putea continua ancheta Nevins. Nu există dovezi concrete şi nimeni nu pare să facă presiuni.”

„Un lucru este clar”, a spus Raina. Ea închise caietul. „Guilfoyle trebuie să facă Institutul să plătească. Dacă nu începe să facă bani în curând, vor fi distruşi financiar.”

— Vise şi droguri, spuse Sam. „Chiar nu poţi greşi vânzând nici unul, nu?”

„Înfăşuraţi-o pe ambele într-un singur pachet, legaţi-o cu o panglică frumoasă, vindeţi-o la câteva stele şi aveţi fundaţia unui imperiu financiar”, a spus Raina. „Ai nevoie de altceva de la mine?”

"Nu acum." Sam a scos o carte de vizită şi i-a dat-o. „Apreciez ajutorul. Îţi sunt dator şi sunt bucuros să răsplătesc favoarea. Sunt pe plaja Adelina. Sună dacă pot face ceva pentru tine acolo. Mai am câteva legături bune şi în LA.”

Raina zâmbi. "O sa tin minte asta. Afacerea noastră funcţionează pe conexiuni. Sunt mereu fericit să găsesc unul nou.”

— Nu uita de factura, spuse Maggie.

"Nu voi." Raina se uită la ea. „Încă un lucru înainte să plec.”

"Da?"

„Despre sfatul pe care l-ai sugerat să-l dau artistului care a pictat peisajele din biroul lui Luther.”

Maggie s-a pregătit. "Îmi pare rău; Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Îmi dau seama că nu aveam nicio treabă să ofer acel sfat.”

„Vreau să-ţi mulţumesc”, a spus Raina.

"Tu faci?"

„Azi dimineaţă, când am trecut la biroul lui Luther să-i spun că mă îndreptam să te întâlnesc, l-am găsit în studioul lui. Pictura.”

„Un alt peisaj furtunos?” întrebă Maggie, cu inima scufundată.

Raina zâmbi. "Nu. Arătau ca două uşi într-un hol nesfârşit.”

Capitolul 42

în mod evident, Oxlade a decis să nu plece până la urmă, spuse Sam.

Se opri pe poteca din grădină şi se uită la sedanul care stătea în faţa vilei pentru oaspeţi. Intuiţia lui de poliţist nu era doar şoaptă, ci ţipa un avertisment.

Era zece şi jumătate. După întâlnirea de dimineaţă cu Raina, el şi Maggie s-au

întors la hotel pentru un mic dejun târziu şi apoi au ales să meargă la Institut pentru ceea ce trebuia să fi fost prelegerea lui Oxlade. Voia să vadă reacţiile tuturor celor implicaţi când a devenit evident că Oxlade nu avea de gând să apară. Poteca i-a purtat prin terenul luxuriant şi aproape de vilă.

„Cu siguranţă i-am trezit nervii noaptea trecută cu performanţa mea uluitoare ca o femeie dezlănţuită”, a spus Maggie. „Trebuie să fi fost prea supărat ca să conducă înapoi în
LA”

— A fost zguduit aseară, spuse Sam. „Dar cred că asta l-ar fi făcut şi mai hotărât să scape de Burning Cove cât mai repede posibil. Hai să vorbim cu el.”

Maggie se uită la ceas. „Este aproape timpul pentru prelegerea lui. Poate că s-a hotărât că atâta timp cât este încă aici, ar putea la fel de bine să o prezinte. La urma urmei, este o oportunitate grozavă de a atrage noi pacienţi.”

„Având în vedere starea de spirit a lui Oxlade aseară, nu-l văd dând mai mult din credibilitatea sa profesională Metodei Guilfoyle. Nu va ţine o prelegere în această dimineaţă.”

— Ai dreptate, spuse Maggie. „Deci de ce este încă aici?”

Au mers spre vilă. Sam verifică portbagajul maşinii lui Oxlade. Era deblocat şi gol. A urcat treptele şi a bătut puternic în uşa de la intrare. Maggie stătea într-o parte.

Nu a existat niciun răspuns.

„Probabil că nu se simte foarte prietenos cu mine în acest moment”, a spus Maggie. „Dacă mă vede aici afară, nu va deschide uşa.”

Sam încercă butonul. „Deblocat.” Deschise uşa uşoară şi privi de-a lungul holului din faţă plin de întuneric. „Perdelele sunt închise şi luminile sunt stinse. Stai aici."

"De ce?"

— Pentru că nu cred că voi găsi ceva bun înăuntru.

— Poate că încă doarme, spuse Maggie. Nu părea optimistă.

„Promite-mi doar că vei aştepta aici.”

"Iţi promit."

Întinse mâna sub marginea jachetei şi scoase pistolul din tocul de umăr. Maggie aruncă armei o privire neliniştită, dar nu comentă.

A lăsat uşa deschisă şi a intrat în întuneric.

Nu a fost surprins când a găsit cadavrul şi nici nu a fost surprins să descopere că sticla de colonie lipsea.

Baia împroşcată de sânge şi ciocanul au fost un şoc. Au schimbat totul.

Capitolul 43

hy?” întrebă Maggie. „Ce diferenţă are faptul că Oxlade a fost ucis cu un ciocan?”

— Indică că este implicat un al doilea ucigaş, spuse Sam. „Primul preferă să consume droguri. Ele fac o ucidere îngrijită şi curată şi lasă foarte puţine dovezi. Celălalt ucigaş nu-i pasă să fie ordonat. Poate că a fost înfuriat sau poate s-a entuziasmat prea mult. Poate că e pur şi simplu nebun. Greu de spus. Oricare ar fi cazul, era după amplificator. A luat sticla de colonie.”

"El?" întrebă Maggie tăios. – Eşti sigur că ucigaşul este un bărbat?

Stăteau în faţa intrării în vila de oaspeţi. Aleea era plină de maşini de poliţie, o ambulanţă şi o mână de ofiţeri în uniformă. A fost, de asemenea, o mulţime de privitori curioşi, inclusiv cei trei ghizi de vis, diverşi membri ai personalului Institutului şi câţiva participanţi la conferinţă.

Dolores şi Arthur Guilfoyle se aflau pe treptele din faţa vilei, discutând cu detectivul Brandon. Maggie nu putea auzi ce era spuse, dar era evident că Arthur era agitat. Părea că îl imploră pe Brandon. Dolores stătea tăcută, cu poziţia rigidă, cu faţa sumbră. Nu părea şocată, ci revoltată.

O altă problemă de publicitate pentru Institut, se gândi Maggie.

Cu puţin timp în urmă, un reporter şi un fotograf sosiseră într-un speedster decapotabil. Femeia de la volan sărise afară, cu caietul şi creionul în mână şi anunţase că este Irene Ward, reporterul de la *Burning Cove Herald* .

Se îndreptase direct spre uşa deschisă a vilei, cu fotograful în urmă. Brandon le ordonase amândurora să rămână în afara casei. Iritat, Ward îi îndrumase bărbatului cu camera să facă cât mai multe fotografii cu scena

din afara vilei, iar apoi începuse să se mişte prin mulţime, vorbind cu oricine şi cu toată lumea.

— Nu pot fi absolut sigur că ucigaşul este un bărbat, spuse Sam. „Dar faptul că oricine a folosit un ciocan şi nu a avut probleme în a crea scena aceea în baie mă face să cred că este cea mai probabilă posibilitate. Femeile preferă de obicei să nu fie acoperite de sânge şi . . . alte chestii dacă le pot evita.”

„Ce alte chestii?” întrebă Maggie.

— Nu vrei să ştii, spuse Sam. „Ideea mea este că cine l-a ucis pe Oxlade ar fi părăsit vila cu mult sânge pe haine.”

Maggie şi-a dat seama că studia mulţimea, nu pe Guilfoyle.

"La cine te uiti?" ea a întrebat

„Cei doi ghizi de vis masculin, Larry şi Jake.”

Maggie îi urmă privirea şi îi văzu pe tineri. Păreau să încerce să atragă atenţia lui Irene Ward.

„Vor să-şi afişeze numele în ziare”, a spus Maggie. Ea făcu o pauză, gândindu-se. – Înţeleg ce vrei să spui despre puţin probabilitatea ca o femeie să folosească un ciocan. Cu siguranţă aş lua unul în autoapărare dacă asta ar fi tot ce era disponibil, dar dacă aş plănui să ucid pe cineva, aş vrea să păstrez o oarecare distanţă între mine şi cealaltă persoană, mai ales dacă încercam să ucid un bărbat. Nu este doar ideea de a fi acoperit cu sânge. Este de bun simţ. Nu aş vrea să mă apropii prea mult şi să-mi asum riscul să fiu copleşit.”

— Îţi iei din nou notiţe pentru cartea ta, nu-i aşa?

„Făcând doar o observaţie.”

"Mincinos. Dar observaţia ta este interesantă.”

— Pentru că îţi confirmă teoria? întrebă Maggie.

— Nu, pentru că mă face să cred că ucigaşul nu a avut timp să facă multe planuri. Un pistol ar face prea mult zgomot, mai ales în miezul nopţii. I-ar fi trezit pe cei trei ghizi de vis din cartierele lor. Ciocanul era probabil convenabil şi garantat că va fi mult mai silenţios decât un pistol.”

„Trebuie să fie o mulţime de instrumente depozitate aici, pe terenul Institutului”, a spus Maggie. „Un loc atât de mare şi atât de vechi are nevoie de reparaţii minore constante.”

— În spatele hotelului este şi o magazie de scule, spuse Sam. „Uneltele sunt scumpe. Ambele magazii sunt probabil incuiate noaptea. Dacă ciocanul care a fost folosit pe Oxlade a venit de la oricare dintre ei...

„Ar indica că cel care l-a ucis pe Oxlade ştie cum să-şi facă drumul la Institut şi la hotel”, a spus Maggie.

"Dreapta. Brandon îşi va da seama, aşa cum am făcut şi noi.” Sam a încetat să vorbească pentru că detectivul venea spre ei. – Ascultă-mă, Maggie. Nu-ţi vei oferi voluntar legătura personală cu Oxlade şi, mai presus

de toate, nu-i vei spune lui Brandon că crezi că doctorul a încercat odată să te otrăvească.”

"Dar-"

„Dacă vei respira cât de mult l-ai urât pe Oxlade şi de ce, vei trece direct în fruntea listei de suspecţi a lui Brandon.”

Surprinsă, Maggie se uită la el. „Dar m-am gândit că am convenit că va căuta un bărbat suspect.”

„Oxlade a fost o figură binecunoscută în lumea cercetării viselor. Moartea lui va fi o veste mare, mai ales având în vedere violenţa implicată şi faptul că s-a întâmplat aici, la Institut. Asta inseamna Brandon va fi supus multă presiune pentru a face o arestare. Nu vrem să-i dăm o scuză să te bage în închisoare.

— Bine, am înţeles, spuse Maggie.

„De asemenea, nu ar arăta bine pentru Sage Investigations dacă primul client al firmei ar fi arestat pentru crimă. Aş fi norocos să obţin chiar şi o muncă de divorţ după acest tip de presă.”

Maggie adulmecă. „Îmi pare bine să ştiu că pui interesele clientului tău pe primul loc.”

— Nici nu mai vorbi de cazul Jennaway. Mă ocup de asta.”

Brandon se opri în faţa lor. Dădu din cap spre Maggie şi atinse marginea fedorului lui răvăşit. „Domnişoară Lodge.”

— Detectiv, spuse ea. „Sam mi-a spus că scena din interiorul vilei este îngrozitoare. Îmi pare atât de rău că aţi trebuit să vedeţi amândoi cadavrul.”

Brandon rămase în gol pentru o clipă, evident fără să-şi dea seama ce să facă cu simpatia ei.

El a mormăit. „O parte din muncă.”

— Înţeleg, spuse ea blând. „Dar trebuie să facă nişte vise groaznice.”

„Uh.” Brandon s-a retras. „Toată lumea are vise urâte uneori.”

— Da, spuse Maggie. „Dar există modalităţi...”

Sam îi aruncă o privire severă. A primit mesajul şi a încetat să mai vorbească. Se întoarse spre Brandon.

— Găseşti ceva util în afară de ciocan? el a spus.

"Nimic încă." Brandon şi-a băgat pălăria pe cap. „Fără amprente decente în sânge. Ucigaşul a folosit un prosop pentru a şterge podeaua.”

„Va fi mult sânge pe hainele celui care a folosit acel ciocan”, a spus Sam.

— Da, greu să scapi de multe haine pătate de sânge, a fost de acord Brandon. Se uită la Guilfoyle. „Teoretic, ar trebui să-i elimin pe cei doi ca suspecţi. Daca ai dreptate în legatura cu drogurile, asta se pare că tocmai au pierdut gâsca care trebuia să depună ouăle de aur pentru ei aici, la Institut.

— N-aş fi prea repede să le ştear de pe listă, spuse Sam. „Maggie a fost martoră la o ceartă între Oxlade şi Guilfoyle aseară, imediat după ce

Guilfoyle a dat o lectură de vis. Oxlade a anunţat că pune capăt aranjamentului lor de afaceri şi a ieşit cu furtună.

— Interesant, spuse Brandon. Se uită la Maggie. – I-ai văzut pe cei doi certându-se?

— Da, spuse ea. "Domnul. Guilfoyle şi cu mine am vorbit câteva minute după lectură. Lam acuzat mai mult sau mai puţin că este o fraudă, iar el a recunoscut-o. Oxlade era în culise atunci şi a auzit conversaţia. Era furios.”

— Asta explică valizele din sufragerie, spuse Brandon. „Aşa că Oxlade încerca să părăsească oraşul şi cineva s-a asigurat că nu o face. Trebuie să spun că este o uşurare.

"De ce?" întrebă Maggie.

Brandon a scos un oftat profund, obosit. – Indică un motiv, ceea ce înseamnă că caut un suspect uman.

Sam ridică sprâncenele. „A existat vreodată vreo îndoială?”

„Nu, dar oamenii mei îmi spun că cineva răspândeşte zvonuri despre un asasin psihic care ucide oameni în visele lor.”

„Ar trebui să fie evident că Oxlade nu a fost ucis de forţe supranaturale”, a spus Sam.

— Sigur, spuse Brandon. „O fantomă sau un spirit nu ar avea nevoie de un ciocan. Dar amândoi ştim că acest mic fapt nu va opri zvonurile sau titlurile.”

— Adevărat, spuse Maggie.

„Oamenii mei verifică dacă ciocanul a venit din magazia de scule de aici de la Institut sau din cea de la hotel”, a spus Brandon. „Dacă acesta este cazul, ar fi un indiciu util. Ofiţerii caută şi hainele însângerate.”

„S-au înregistrat progrese în cazul Nevins?” întrebă Maggie.

— Nu, spuse Brandon. „Dacă nu apare ceva nou, va fi considerat cauze naturale. Ruda apropiată a lui Nevins este o mătuşă în vârstă din est. Ea a spus că nu îşi permite să iasă în vest pentru a revendica cadavrul.”

— Nimeni nu-l va îngropa pe Beverly Nevins? întrebă Maggie.

„Când m-am lovit cu mătuşa, am reuşit să-l dau de urmă pe colega de cameră a lui Nevins. Pamela Springs conduce astăzi din LA pentru a împacheta lucrurile domnişoarei Nevins. Ea a spus că nu îşi permite să plătească pentru o înmormântare. Se pare că judeţul va trebui să se ocupe de asta.”

„Cum a reacţionat Pamela Springs când i-ai spus că Nevins a murit?” întrebă Sam.

„Părea trist, dar nu tocmai şocat să aud că Nevins ar fi supradozat. Se pare că a existat o istorie de consum intens de alcool şi somnifere.” Brandon îşi verifică ceasul. „Trebuie să fiu pe drum. Dacă apare ceva, sună-mă.”

— Sigur, spuse Sam.

Brandon a început să plece, dar a făcut o pauză. – Un cuvânt de

avertisment, Sage. Familia Guilfoyle mi-a sugerat să te pun în fruntea listei de suspecţi.

— Cifre, spuse Sam.

"Ce?" Indignarea s-a izbit de Maggie. „Cum îndrăznesc ei să sugereze aşa ceva? Ce posibil motiv ar putea avea Sam?

Brandon pufni. „Întors la şcoala de detectivi, s-au gândit să ne spună că primul suspect este cel care a descoperit cadavrul."

— E ridicol, spuse Maggie.

„Ai fi surprins cât de des se dovedeşte adevărat", a spus Brandon.

Se întoarse şi se îndreptă spre un grup de ofiţeri adunaţi în faţa vilei pentru oaspeţi.

„Este de necrezut", a înfuriat Maggie.

— Nu, era previzibil, spuse Sam. "Ţine-te bine. Soţii Guilfoyle tocmai ne-au văzut. Se îndreaptă spre noi şi par enervaţi. Probabil că acest tip de publicitate nu este ceea ce au avut în vedere când i-au cerut lui Oxlade să-şi împrumute numele conferinţei."

Maggie a început să răspundă, dar s-a oprit pentru că Dolores şi Arthur se aflau brusc în faţa lor. Sam avea dreptate. Erau furiosi.

Dolores se uită cu privirea la Sam. – Aveţi idee ce aţi făcut, domnule înţelept?

„Aţi găsit cadavrul?" s-a oferit el.

— Ne-ai distrus, spuse Arthur, cu vocea strânsă de furie. – Ai distrus Institutul. A întins o mână într-un gest menit să cuprindă întreaga proprietate. „Am trecut de moartea lui Nevins, dar nu se poate ţine pe asta în afara titlurilor."

— Chiar dacă ai prezis-o? întrebă Maggie încet.

Sam se uită la ea, încruntat, dar nu încercă să o tacă.

"Ce vrei sa spui?" întrebă Dolores. Părea nesigură. Atentie.

— La sfârşitul lecturii de aseară, domnul Guilfoyle a anunţat că Călătorul se afla în străinătate pe terenul Institutului, spuse Maggie. "Vânătoare."

Arthur se uită la ea, uluit.

— Da, spuse el. – Am spus aşa ceva, nu-i aşa?

— Cred că ai sugerat că ţinta Călătorului era o femeie, dar acesta este doar un detaliu, nu-i aşa? spuse Maggie.

Arthur se întoarse către Dolores, rugând în tăcere ajutor. Dar atenţia ei era concentrată pe Maggie.

— Vino cu mine, Arthur, spuse Dolores. Ea şi-a smuls privirea de la Maggie şi l-a prins ferm de braţul lui Arthur. „Trebuie să vorbim cu reporterul de la *Herald* . Până la urmă, s-ar putea să avem şansa să trecem la capătul acestei poveşti."

Sam a privit cuplul grăbindu-se prin mulţime. Apoi se uită la Maggie.

„Va fi destul de ironic dacă se va dovedi că tocmai ai salvat Institutul a

doua oară”, a spus el.

— Da, va fi, spuse Maggie. „Am făcut-o pentru ca tu să poţi judeca reacţia lor la ideea de a salva Institutul.”

"Ştiu."

"Bine? Ai învăţat ceva?”

„Reacţia lor a confirmat ceea ce ştiam deja. Vor face orice pentru a salva Institutul şi afacerea.”

Capitolul 44

Everly a fost o femeie disperată, nefericită”, a spus Pamela Springs. „Ea a crescut cu Bbani, vezi. Era obişnuită cu haine şi bijuterii bune. Îi plăcea să petreacă cu prietenii ei bogaţi. Dar tatăl ei a pierdut totul în cele mai grele vremuri grele. Şi-a luat viaţa cu băutură şi pastile. La începutul acestui an, sora ei a făcut acelaşi lucru.”

„Detectivul Brandon nu a reuşit să urmărească niciun membru apropiat al familiei , a spus Sam. „Se pare că există doar o mătuşă în vârstă în est.

Pamela fusese reticentă să vorbească despre Beverly Nevins, dar Maggie o asigurase că va fi plătită pentru timpul ei. Pamela a spus că are nevoie de bani pentru benzină pentru drumul înapoi la LA şi suficienţi bani pentru a acoperi partea lui Nevins din chirie în acea lună. Maggie i-a spus că nu era o problemă.

Cei trei beau cafea la o cafenea de pe trotuar din inima cartierului comercial la modă din Burning Cove. Turişti bine îmbrăcaţi şi localnici s-au plimbat pe trotuarele umbrite de palmieri şi au studiat oferte scumpe în vitrinele buticurilor şi galeriilor. Privită din această perspectivă, se gândi Maggie, nu ai şti niciodată că ţara încă mai iese dintr-o depresie teribilă.

— Ţi-am spus că Bev are o soră, spuse Pamela. „Eleanor. Ea şi Bev s-au cazat împreună într-o pensiune. Eleanor era o femeie foarte tulburată. După ce şi-a luat viaţa, Bev s-a mutat cu mine. Pentru o vreme părea să se descurce bine. Şi-a găsit un loc de muncă lucrând la Bullocks pe Wilshire. Era o poziţie bună şi avea pregătirea şi experienţa necesară pentru a vinde bunuri de lux oamenilor bogaţi, dar ura asta.”

„Asta explică hainele la modă din camera ei de hotel”, a spus Sam. „Le-a

furat ca să arate bine pentru conferinţă?”

Pamela se strâmbă. „Ea a spus că împrumuta hainele. Ea a plănuit să le returneze la depozit când s-a întors în LA. Acum se pare că eu voi fi cea care trebuie să le duc înapoi la magazin. Sper doar să nu fiu acuzat de furt.”

„Dacă există vreo problemă, sună-mă”, a spus Sam. „Voi contacta pe Brandon şi voi clarifica lucrurile.”

Pamela s-a relaxat puţin. "Mulţumiri."

„A participat Beverly la conferinţa de la Institut pentru că era interesată de visul lucid?” întrebă Maggie.

„Nu era deloc interesată de vise”, a spus Pamela. – Nu până când nu a citit jurnalul surorii ei.

Sam nu s-a mişcat, dar Maggie şi-a dat seama că deodată era şi mai concentrat şi mai intenţionat decât fusese cu o clipă în urmă.

— Sora a lăsat un jurnal? spuse el foarte încet.

Pamela a dat din cap şi a ales un mic sandviş de pe tavă. „Bev era curioasă, aşa că a citit- o. Ea mi-a spus că în urmă cu patru ani Eleanor a alergat cu o mulţime rapidă de oameni din societate care erau entuziasmaţi de teoriile analizei viselor psihice. S-au alăturat unui grup format dintr-un bărbat care s-a autointitulat Maestrul Viselor. Chestii prostii, spuse Bev. Dar se pare că Maestrul Visului era foarte arătos. Eleanor s-a îndrăgostit de el. Bev a găsit o fotografie cu ei doi înfiptă în jurnal.

— Beverly a dat peste alte secrete din jurnal care ar putea face material de şantaj? întrebă Sam.

„Se pare că unul dintre membrii grupului a murit în circumstanţe misterioase. Au existat zvonuri despre droguri. Singurul alt lucru interesant a fost că, potrivit jurnalului, femeia care mai târziu a devenit mătuşa Cornelia a fost membră a grupului de vis pentru o scurtă perioadă. Cred că numele ei de familie era Dunstan sau Danvers sau aşa ceva.

— Dewhurst, spuse Maggie încet.

— Poate, spuse Pamela. "Nu-mi amintesc. Ştiu că Bev a încercat să o găsească în agenda telefonică Keeley Point şi a încercat, de asemenea, agenda telefonică LA, dar nu a găsit pe nimeni care să fie de sex feminin, de vârsta potrivită şi de clasa socială potrivită, aşa că a renunţat.”

Lillian nu era în agenda telefonică şi locuia în Adelina Beach, nu LA sau Keeley Point, se gândi Maggie. Ar fi fost foarte greu să o găseşti dacă nu ştiai mai multe despre ea decât doar numele ei.

— Continuă, i-a spus Sam Pamelei.

„Aşa a fost, cel puţin la momentul respectiv”, a spus ea. „Bev a scris jurnalul şi părea că a uitat de el până acum o lună. Atunci a văzut fotografiile cu familia Guilfoyle în ziare.”

„L-a recunoscut pe Arthur Guilfoyle drept Maestrul Visului din poza pe care a găsit-o în jurnal”, a spus Sam.

"Da." Pamela bău nişte cafea şi coborî ceaşca. „Ea a devenit foarte entuziasmată. Tot ceea ce putea să vorbească erau banii pe care i-ar plăti Guilfoyle pentru a ţine din ziare poveştile despre Master Master şi despre moartea lui Jennaway. Ceva despre implicarea drogurilor. Ea a spus că zvonurile le-ar putea distruge.”

— Şi-a propus să-i şantajeze pe Guilfoyles, spuse Sam. – Dar mătuşa Cornelia?

Pamela se strâmbă. „A avut ideea să încerce să o determine pe mătuşa Cornelia să plătească şi pentru tăcere. Ea a spus că o poate conecta la Astral Travelers Society şi, prin urmare, la moartea misterioasă a lui Jennaway. Nu a ştiut cum să ajungă la femeia care a scris rubrica, aşa că ea a trimis o scrisoare prin editorul ziarului. Ea a spus că a fost o şansă lungă pentru că Cornelia s-ar putea să nu primească scrisoarea la timp. Ea nu era deosebit de îngrijorată.”

— Pentru că Guilfoyle erau ţinta ei principale, spuse Sam.

Pamela dădu din cap. „S-a gândit că au cel mai mult de pierdut.”

— A pomenit ea de doctorul Oxlade? întrebă Sam.

„Nu, nu că îmi amintesc.” Pamela oftă. „Am avertizat-o că extorcarea este o afacere foarte periculoasă.”

— Ai avut dreptate, spuse Sam încet.

Pamela se uită la el. – Bev a fost ucisă, nu-i aşa?

— Pare, spuse Sam. „Dar poliţia probabil că nu va putea dovedi asta.”

— Săraca Beverly, şopti Pamela. „Era atât de nefericită.”

Maggie îşi coborî ceaşca. – A găsit Beverly o fotografie a mătuşii Cornelia în lucrurile surorii ei?

— Nu, spuse Pamela. „Singura poză pe care trebuia să treacă a fost cea cu mătuşa Cornelia la clubul de noapte din Burning Cove. Dar acea femeie s-a dovedit a fi un impostor. Bev nu ştia ce face. Soţii Guilfoyle vând vise. Aceştia pot câştiga mulţi bani. Oamenii în această poziţie vor face tot ce cred că este necesar pentru a se proteja. Uciderea unui şantajist mic nu i-ar deranja deloc.”

— Ai dreptate, spuse Maggie blând. „Problema a fost că Beverly Nevins şi-a vândut un vis. Ea a crezut că va câştiga mulţi bani în grabă şi va revendica viaţa pe care o cunoştea înainte ca tatăl ei să piardă averea familiei.”

— Da, spuse Pamela.

— Cunosc tipul, spuse Maggie. „Fostul meu logodnic a urmărit acelaşi vis.”

„Este atât de trist”, a spus Pamela. „Dacă s-ar fi concentrat pe viitor. În schimb, ea a fost obsedată de trecut.”

— Este vreo şansă să ai jurnalul ăla cu tine astăzi? întrebă Sam.

— Nu, spuse Pamela. „Beverly a luat-o cu ea când şi-a făcut bagajele

pentru Burning Cove. Ea a spus că deţine dovada de care avea nevoie pentru a-i convinge pe Guilfoyle şi pe mătuşa Cornelia că i-ar putea distruge dacă nu o plătesc.”

„Doar pentru a confirma”, a spus Sam, „din câte ştiţi, Beverly Nevins intenţiona să şantajeze trei persoane? Soţii Guilfoyle şi mătuşa Cornelia?

„Aceştia sunt singurii oameni despre care a vorbit”, a spus Pamela. „Uite, trebuie să plec. Este o călătorie lungă înapoi la LA. Aş prefera să nu fiu singur pe acel drum după lăsarea întunericului.”

— Nu te învinovăţesc, spuse Maggie. „Aţi fost de mare ajutor.” Şi-a deschis geanta, a scos mai multe bancnote şi i le-a întins Pamelei. "Mulţumesc."

Pamela se uită la numerar, nesigură. „Este prea mult. Am nevoie doar de bani pentru benzină şi de chirie.”

„Apreciem timpul acordat”, a spus Maggie. „Ai răspuns la câteva întrebări pentru noi.”

— Ei bine, a spus Pamela. A pus banii în geantă şi s-a ridicat în picioare. "Mulţumesc."

— Încă o întrebare, spuse Sam. – Ai spus că Nevins a luat jurnalul şi fotografia cu ea când a plecat la Burning Cove.

— Aşa este, spuse Pamela.

„A mai luat ceva despre care credea că ar fi util pentru schema ei de şantaj?” întrebă Sam.

— O brăţară, spuse Pamela. „A aparţinut surorii ei. Era convinsă că ar putea să-l vândă familiei Guilfoyle, precum şi jurnalul şi fotografia.

Se întoarse şi se îndepărtă spre Hudson, parcat la bordură. Sam o privi plecând pe stradă. Maggie îl urmărea.

"La ce te gandesti?" ea a intrebat.

„Cred că persoana care a căutat în camera de hotel a lui Beverly Nevins căuta jurnalul, fotografia şi brăţara. Oricine a fost a găsit jurnalul şi fotografia, dar nu brăţara.”

„Presupun că asta înseamnă că îl putem elimina pe Oxlade ca suspect în moartea lui Beverly Nevins”, a spus Maggie. „Se pare că el nu era pe lista ei de ţinte de şantaj. Se pare că a fost chiar după Guilfoyle şi mătuşa Cornelia.

„Este posibil ca Eleanor Nevins să nu fi ştiut niciodată numele medicului care a furnizat medicamentul pentru ameliorarea familiei Guilfoyle în zilele lor din Keeley Point”, a spus Sam. „Fie asta, fie pur şi simplu nu i-a păsat suficient să-l menţioneze în jurnalul ei.”

"Ce facem acum?" întrebă Maggie.

Sam o studie peste măsuţa mică. „Privind dintr-o perspectivă strict profesională, acest caz este închis. De fapt, a fost închis în prima noapte a conferinţei de vis.”

„Şantajistul a fost ucis, iar mătuşa falsă Cornelia a fost demascată şi

trimisă la pachet în noaptea aceea.”

— Da, spuse Sam. A băut nişte cafea. "Caz inchis."

Ea îl urmărea, conştientă de energia din atmosfera din jurul lui.

„Chestia este”, a spus ea, „au rămas atât de multe întrebări fără răspuns”.

„Nici unul dintre acestea nu are legătură cu cazul dumneavoastră.”

Ea se încruntă. "Gresesti. O întrebare este în mare măsură treaba noastră. Cine a încercat să te ucidă în parcarea hotelului?

„Ar fi putut fi un accident.”

— Nu a fost un accident, spuse Maggie.

Sam îi făcu semn cu o mişcare uşoară a unei mâini. „Este un pericol al afacerii cu investigaţii. Am fost în calea cuiva. Dacă plecăm din oraş, nu voi mai fi în calea acelei persoane.”

— Atâtea întrebări, spuse Maggie.

"Da."

„Avem nevoie de răspunsuri.”

Sam îi aruncă o privire înţelegătoare. „Vrei să spui că am nevoie de răspunsuri. Apreciez asta, dar...”

— Te înşeli, spuse Maggie. „Şi am nevoie de ei. Curiozitatea este încă un alt defect de caracter care este comun la scriitori, la fel ca şi la anchetatori.”

Se uită lung la ea, apoi se ridică în picioare, îşi scoase portofelul şi puse nişte bani pe masă. „Cred că vom primi cel puţin un răspuns în ediţia de seară a ziarului local. Să ne întoarcem la hotel şi să vedem care dintre cei doi ghizi de vis bărbaţi este arestat pentru uciderea doctorului Emerson Oxlade.

Maggie tremura. – Chiar crezi că unul dintre ei a fost responsabil?

„Nu, dar unul dintre ei va face titluri în ediţia târzie a *Burning Cove Herald* .”

„Sună foarte mult ca o predicţie psihică.”

"Intuiţie."

Capitolul 45

ARESTARE ÎN OCURSAREA ŞOCANTĂ A DOCTORULUI DREAM

CITITORUL DE VIS PSIHIC DE LA INSTITUTUL GUILFOYLE A PREZIS MOARTEA ŞI A OFERIT INDICII UCIGAŞULUI?

În această după-amiază, poliţia locală l-a arestat pe Lawrence W. Porter pentru uciderea îngrozitoare a doctorului Emerson Oxlade, remarcat analist de vise. Domnul porter este angajat ca ghid de vis la institutul Guilfoyle recent deschis. Îmbrăcăminte şi pantofi pătaţi de sânge au fost descoperite în portbagajul sedanului său Ford.

Detectivul Brandon de la Departamentul de Poliţie Burning Cove a spus că domnul Porter şi-a menţinut nevinovăţia, dar autorităţile spun că nu are nicio explicaţie pentru hainele însângerate găsite în posesia sa.

Detectivul Brandon a refuzat să comenteze zvonurile potrivit cărora Arthur Guilfoyle, şeful Institutului Guilfoyle, a prezis crima în timpul unei lecturi psihice private. noapte. Câţiva dintre cei care au participat la eveniment au confirmat că domnul Guilfoyle a făcut o predicţie a morţii prin mijloace supranaturale.

Azi mai devreme, domnul Guilfoyle a vorbit cu detectivul Brandon. Câţiva privitori au sugerat că acesta i-a oferit detectivului o citire psihică care a permis arestarea promptă.

— Ai avut dreptate, spuse Maggie. „Poliţia l-a arestat pe unul dintre ghizii

de vis. Larry. Nu-mi vine să cred.”

pe masă ediţia de seară a *Herald şi s-a dus să stea la fereastra camerei ei de hotel.* Era puţin după şase. În depărtare putea vedea luminile Institutului. Personalul se pregătea pentru cocktailul de rămas bun.

— Nu este o surpriză, spuse Sam. Se aşeză pe marginea patului şi se aplecă în faţă pentru a-şi lega şireturile pantofilor proaspăt lustruiţi. „El a fost alegerea evidentă din cauza zvonurilor despre droguri. Partea interesantă este că nu numai că Guilfoyle primeşte credit pentru că a prezis crima, ci există un zvon că ar fi putut să fi făcut o lectură psihică pentru poliţie. Vorbeşte despre mare publicitate.”

Maggie se întoarse. Vederea lui Sam aşezată pe patul ei, mergând lejer la procesul de a se îmbrăca pentru seară, a fost atât deconcertantă, cât şi satisfăcătoare. Parcă ar fi fost aici, în acelaşi dormitor cu ea.

Aşa se simte dragostea, se gândi ea. Realizarea a zguduit-o, furându-i momentan respiraţia.

Ea s-a retras cu un efort aprig de voinţă.

— Crezi că Brandon crede că Larry este vinovat? ea a intrebat.

„Nu pentru un minut.” Sam termină de legat pantofii, se ridică şi se duse la masa de toaletă să-şi lucreze papionul. „El ştie la fel de bine ca mine că copilul a fost înrădăcinat. Problema acum o dovedeşte.”

Îi întâlni ochii în oglindă. – Ai alt plan, nu-i aşa?

— Trebuie să intru în vila privată a familiei Guilfoyle. Va fi o mulţime mare la cocktailul de diseară. Nimeni nu va observa dacă scap.”

„Ultimele cuvinte celebre. Dacă cineva observă?”

Sam făcu cu ochiul. „Datoria ta este să-mi oferi o poveste de acoperire.”

"Ca?"

„Tu eşti cel creativ. Te vei gândi la ceva.”

Capitolul 46

S

Am avut dreptate în privinţa unui lucru, se gândi Maggie. Gala de rămas bun de la Institut a fost un succes triumfător. Sub candelabrele masive din fier forjat, oaspeţii îmbrăcaţi elegant au consumat oferta aparent nelimitată de cocktailuri servite de personalul de catering şi de cei doi ghizi de vis rămaşi.

Nimic asemănător cu fiorul crimei însoţit de o sugestie de puteri psihice pentru a energiza o cameră. Toată lumea vorbea despre ştiri şi specula că aceasta dovedeşte puterea Metodei Guilfoyle. Arthur Guilfoyle se bucura de strălucirea admiraţiei şi emoţiei. Dolores stătea lângă masa pentru bufet, cu clipboard în mână. Ea nota numele şi adresele deţinătorilor care hotărâseră că vor să înveţe secretele Metodei până la urmă.

Maggie stătea alături de un grup mic de participanţi la conferinţă. Era un pahar în mâna tuturor, inclusiv a ei, dar nu avea chef să-şi savureze băutura. Sam scăpase cu puţin timp în urmă. Nimeni nu părea să fi observat, ceea ce a fost o uşurare, dar nervii ei erau încordaţi. Ea nu avea să se poată relaxa până nu se va întoarce el.

„Se spune că locul crimei a fost îngrozitor”, a spus femeia care stătea lângă Maggie. „Ghidul de vis a folosit un ciocan. Iti poti imagina? Părea un tânăr atât de drăguţ. Drogurile trebuie să-l fi înnebunit.”

„Am auzit că poliţia a găsit cocaină, pastile şi marijuana în camera lui”, a anunţat un bărbat corpulent de vârstă mijlocie. Şi-a doborât jumătate din martini dintr-o singură înghiţitură şi a clătinat din cap. „Evident că nu era doar un dependent; el cumpăra şi vindea drogurile. La ce vine generaţia tânără?”

— Îţi spun un lucru, spuse prima femeie. „Dacă mai aveam nevoie de

vreun motiv pentru a învăţa Metoda Guilfoyle, mi-am oferit-o astăzi. Am vorbit cu unul dintre invitaţii care a fost invitat la lectura psihică privată aseară. Ea a spus că domnul Guilfoyle a prezis crima.

„Uimitor”, a declarat o altă femeie.

Maggie şi-a spus că ar trebui să-şi ţină gura, dar, ca de obicei, nu a putut rezista unui comentariu.

„Am fost la acea lectură psihică privată”, a spus ea. "Domnul. Guilfoyle a prezis că o femeie este în pericol, nu un bărbat.”

„Când vine vorba de paranormal, nu te poţi aştepta la detalii precise”, a spus bărbatul corpulent.

Au fost murmure de acord. Maggie a promis să nu mai facă nicio încercare de a corecta legenda în creştere rapidă a Metodei Guilfoyle. Nu avea rost. Oamenii aveau să creadă ceea ce voiau să creadă.

— Şampanie, domnişoară Lodge?

Maggie se întoarse să vadă ghidul de vis pe nume Gloria stând chiar în spatele ei. Pe tava pe care o întinsese era un singur pahar de şampanie şi o mică bucată de hârtie pliată.

— Mulţumesc, spuse Maggie. „Dar nu am avut ocazia să termin primul meu pahar.”

Ea nu o atinsese, de fapt.

— Al tău va fi cald acum, spuse Gloria. Era o urgenţă tonul ei şi o expresie rugătoare în ochi. Tava tremura puţin. „De ce nu iei paharul proaspăt, răcit. Vă rog."

Mesajul a fost clar. Gloria era speriată şi disperată.

„Este o idee excelentă”, a spus Maggie. A pus paharul neatins pe tavă şi a luat şampania proaspătă cu o mână înmănuşată. Ea a reuşit să treacă în palmă biletul îndoit în acelaşi timp.

Gloria era vizibil uşurată.

„Mulţumesc”, şopti ea.

Ea s-a întors şi s-a grăbit în mulţime.

Maggie s-a îndepărtat de bărbatul corpulent şi de ceilalţi şi a găsit un alcov liniştit. Îşi puse paharul pe o măsuţă şi desfăcu biletul.

Larry este nevinovat. O pot dovedi. Vă rog să mă ajutaţi. Salonul doamnelor. Zece minute.

Alegerea inteligentă a locului de întâlnire, se gândi Maggie. Gloria trebuie să fi ghicit că va ezita să întâlnească o femeie pe care abia o cunoştea în grădinile învăluite de noapte sau într-una din sălile de seminar goale ale Institutului. Dar salonul doamnelor era în siguranţă. Ar fi femei care intra şi ieşesc în momente imprevizibile. Având în vedere dimensiunea mulţimii în seara asta şi cantitatea de băutură care curgea, toaleta trebuia

să facă o afacere constantă.

Locaţia avea un alt avantaj singular – niciun bărbat, inclusiv Arthur Guilfoyle, nu ar visa să păşească înăuntru.

Se uită la ceasul înalt, de modă veche, care stătea lângă alcov şi hotărî să înceapă să se îndrepte spre holul care ducea la camera femeilor. Avea să dureze câteva minute pentru a trece prin mulţime într-un ritm discret, care să nu atragă atenţia.

Când ajunse la intrarea în coridor, se opri să verifice unde se aflau familia Guilfoyle. Amândoi vorbeau cu oaspeţi entuziaşti.

Mulţumită, se muta pe hol şi se îndreptă cu viteză spre salonul pentru doamne. Când se afla la câţiva paşi de uşă, a apărut o femeie de patruzeci de ani într-o rochie de seară mov. Se grăbea. Când a văzut-o pe Maggie, a făcut o pauză.

— Te-aş sfătui să nu intri acolo, spuse ea pe un ton confidenţial. „O femeie se află întruna din tarabe. Ea este destul de bolnavă. Intoxicatii alimentare, se pare. Ea mi-a spus că există o unitate mai mică disponibilă în aripa de nord.

— Înţeleg, spuse Maggie.

Se pare că Gloria găsise o modalitate de a asigura confidenţialitatea conversaţiei lor.

A aşteptat până când femeia de ajutor în mov a dispărut din nou în hol şi apoi a împins uşa camerei femeilor. Ea a intrat într-un salon amenajat luxos. Un şir de scaune de toaletă acoperite cu satin roz stătea în faţa unei mese lungi lacuite şi a unui banc de oglinzi. Dincolo era intrarea într-o cameră cu gresie şi un şir de tarabe.

Salonul era gol. Acest lucru se datora, fără îndoială, sunetelor de vărsături violente care emanau din spatele uşii celui ocupat.

„Gloria?”

Gosita s-a oprit imediat. Taraba s-a deschis şi Gloria s-a repezit afară. Faţa ei era îmbujorată din cauza efortului de a se preface bolnavă. Avea un semn într-o mână – *Închis pentru curăţare* .

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit, domnişoară Lodge, spuse ea. "Doar un minut." Trecu pe lângă Maggie, deschise uşa camerei femeilor suficient de mult încât să atârne semnul afară, apoi s-a lăsat înapoi în salon şi a încuiat uşa.

S-a prăbuşit de uşă pentru câteva secunde, trăgându-şi respiraţia.

„Nu am fost niciodată atât de speriată în viaţa mea”, a şoptit ea. „Trebuie să mă ajuţi să-l salvez pe Larry. Nu l-a ucis pe doctorul Oxlade, jur.”

„Eşti sigur de asta?”

„Uite, Larry fumează din când în când din când în când pentru a se relaxa. Cine nu? Dar el nu este un nenorocit. Marijuana găsită de poliţişti în

camera lui este probabil a lui, dar nu cocaina şi pastilele respective.

— Dar hainele din portbagajul maşinii lui?

„Nu este evident? Ucigaşul i-a pus acolo pentru a-l încadra pe Larry.

— Ai spus că poţi dovedi că Larry este nevinovat. Cum ai de gând să faci asta?”

„A fost cu mine aseară – toată noaptea. Dar nimeni nu mă va crede din cauza drogurilor. Vor spune că am minţit pentru a-l proteja.”

Maggie auzi o uşă deschizându-se în spatele ei. Se întoarse la timp pentru a o privi pe Dolores Guilfoyle ieşind dintr-un dulap de provizii, o geantă de seară cu margele negre strânsă într-o mână înmănuşată. În cealaltă mână era un pistol.

„Gloria nu poate dovedi nimic”, a spus Dolores. – Aţi cauzat probleme mai mult decât suficiente, domnişoară Lodge. Asta se termină în seara asta.”

Capitolul 47

Pistolul pe care îl prindea Dolores era unul mic, desigur, dar cuvintele lui Sam T tremurară prin Maggie. *Un pistol mic poate fi la fel de înfricoşător ca unul mare la apropiere.*

— Îmi pare rău, domnişoară Lodge, şopti Gloria.

„Ce ţi-a promis ea în schimbul ajutorului tău să mă faci singur în seara asta?” întrebă Maggie. Nu şi-a luat ochii de la Dolores.

„A spus că va angaja cel mai bun avocat din oraş pentru a-l ajuta pe Larry”, a spus Gloria. Vocea ei subţire şi tristă indica că acum ştia că asta nu se va întâmpla.

-am promis că mă voi asigura că Larry va merge liber dacă face ceea ce i-am cerut”, a spus Dolores.

Pistolul nu se clătina în mâna ei. Părea să fie cool şi controlată. Evident, nu era prima dată când făcea aşa ceva. Dar era un aer de entuziasm fierbinte, frenetic în jurul ei, care indica că era aproape de o margine interioară.

— Nu-l vei scoate pe Larry din închisoare, nu? spuse Maggie. – Ai nevoie de el să accepte uciderea lui Oxlade.

— Mă tem că da, spuse Dolores.

se scânci Gloria.

— Taci, spuse Dolores. „Îmi eşti de folos doar atâta timp cât faci ceea ce îţi spun.”

Gura Gloriei se deschise şi se închise. Se uită la Maggie cu aceeaşi privire disperată în ochi care fusese acolo mai devreme, când oferise biletul pe o tavă şi rugase în tăcere ajutor.

„Despre ce este vorba?” îi spuse Maggie lui Dolores.

„Nu am timp să stau de vorbă”, a spus Dolores. Ea făcu semn cu pistolul. „În dulapul cu provizii, amândoi. E o uşă înăuntru. Acesta duce la un hol. Grabă. Trebuie să facem asta repede. Trebuie să mă întorc în hol înainte de a fi dor de mine. Mişcare."

Maggie se duse fără tragere de inimă la uşa deschisă a dulapului cu provizii. Gloria, aparent amorţită de panică, a mers după ea. Mai era o uşă în interiorul dulapului. Stătea deschisă, dezvăluind un coridor îngust iluminat de o aplice de perete. Un hol vechi de servitor, se gândi Maggie. Nu fusese remodelat.

Maggie se muta pe coridor. a urmat Gloria. Dolores era chiar în spatele lor. Făcu o pauză suficient de lungă pentru a închide uşa exterioară a dulapului cu provizii.

„Continuă să mergi”, a ordonat ea.

Maggie a ascultat. Gloria o urmă pe pasajul întunecat. Dolores a rămas foarte aproape în spatele lor. În holul îngust nu avea cum să rateze dacă apăsa pe trăgaci.

"Domnul. Sage mă va căuta”, a avertizat Maggie.

Dolores chicoti. „L-am văzut scăpând mai devreme. Bănuiesc că percheziţionează vila noastră, căutând ceva care să demonstreze că eu şi Arthur suntem câţiva escroc. De aceea ai participat la conferinţă, nu-i aşa? Doriţi să expuneţi Metoda Guilfoyle ca o fraudă. Îţi pierzi timpul.”

— Tu ai fost cel care a încercat să-l ucidă pe Sam aseară, spuse Maggie.

„Asta era planul. Am luat Fordul lui Larry şi am aşteptat să vină Sage din holul hotelului să te ia după lectura de vis. Dar a venit dintr-o altă direcţie. Nu mă aşteptam la asta.”

— Evident, spuse Maggie. „Asta te lasă cu o problemă reală, nu-i aşa?”

„Îmi voi face griji pentru Sage mai târziu. Tu eşti adevărata problemă, domnişoară Lodge. Mi-am dat seama că atunci când am văzut efectul pe care l-ai avut mai întâi asupra lui Oxlade şi apoi asupra lui Arthur. E destul de departe. Stop."

Maggie se opri în faţa unei uşi.

— Deschide, spuse Dolores. „Este deblocat.”

Maggie întoarse mânerul şi trecu prin deschidere într-o cameră fără ferestre, luminată de un corp slab de deasupra capului. În faţă era un zid parţial flancat de câte un coridor de fiecare parte.

„Acesta este partea din spate a teatrului”, a spus ea.

„Atmosfera este totul atunci când vine vorba de aranjarea scenei”, a spus Dolores. I-a dat Gloria un împingător. "Scena. Amandoi."

Încă o dată, Maggie a condus drumul. S-a oprit la intrarea scenei. Perdelele erau deschise. Rândurile de scaune zăceau în umbră densă, dar din aripi venea suficientă lumină pentru a dezvălui formele scaunului şi canapelei aurite care fuseseră folosite în lectura psihică în noaptea precedentă.

Ea aruncă o privire peste umăr. „Dacă crezi că poţi scăpa cu o repetare a aceleiaşi scene pe care ai folosit-o pentru uciderea lui Beverly Nevins, nu eşti chiar atât de deşteaptă pe cât credeam că eşti, Dolores."

— Nu-ţi face griji, spuse Dolores. „Presa o va cumpăra, iar asta înseamnă că o vor face şi poliţiştii".

Gloria a început să se întoarcă. „Ai ucis-o pe acea femeie? Cel care a murit aici în prima noapte a conferinţei?

— Ţi-am spus să taci, spuse Dolores.

Vocea ei se ridică puţin. Controlul ei aluneca. Maggie auzi o bufnitură uşoară şi se întoarse să vadă că Dolores scăpase geanta de seară. Un obiect strălucea în degetele ei. O seringă.

— Nu, icni Maggie.

Dolores înjunghie seringa în curba umărului Gloriei.

Gloria a reuşit să ţipe şocată, a clătinat câţiva paşi şi s-a întors să se uite la Dolores cu groază uluită. S-a apucat de marginea unei perdele din apropiere în încercarea de a se stabili, dar îi lipsea puterea să-şi menţină strânsoarea. Ochii ei străluciră. Ea se mototoli pe podea.

Maggie se împletici cu un pas înapoi. Ea a sprijinit o mână pe bancul de întrerupătoare pentru a-şi menţine echilibrul şi s-a uitat la Dolores.

"Ce-ai făcut?" ea a şoptit.

— Nu e moartă, spuse Dolores, cu vocea din nou calmă. „Am folosit un sedativ puternic. Înveţi multe despre droguri şi medicamente atunci când lucrezi pentru un medic. Gloria se va trezi lângă corpul tău. Pistolul va fi în mână. Va avea amprentele ei pe ea."

— Îşi va aminti ce sa întâmplat, spuse Maggie. – O să spună poliţiei.

"Mă îndoiesc de asta. Sedativul creează o oarecare amnezie. Dar chiar dacă îşi aminteşte, nimeni nu va crede că am fost aici. Arthur va depune mărturie că am fost în hol cu el tot timpul. Având în vedere dimensiunea mulţimii din această seară, nimeni nu-l va putea contesta."

— Pierzi controlul, nu-i aşa, Dolores? Obişnuiai să faci ca uciderile tale să pară cauze naturale sau chiar cauze supranaturale. Pun pariu că tu eşti cel care a declanşat zvonurile despre Călător după ce ai ucis-o pe Virginia Jennaway. Ai reînviat povestea după ce ai ucis- o pe Beverly Nevins."

„A trebuit să-i omor", a spus Dolores. „Nu mi-au dat de ales."

— Ai ucis-o pe Jennaway pentru că s-a culcat cu soţul tău?

„Dacă aş scăpa de fiecare femeie pe care Arthur o dracului, nu aş avea timp să conduc afacerea. A trebuit să am grijă de Jennaway pentru că a

devenit o problemă.”

"Cum?"

„Femeia proastă era convinsă că Arthur o iubea şi voia să se căsătorească cu ea. Când a încercat să plece, ea a avut curajul să ameninţe să meargă la presă şi să susţină că a rămas însărcinată. Ea plănuia să spună lumii că Maestrul Visului îşi dădea dracu cu acoliţii. Scandalul ne-ar fi distrus”.

„Tu ai fost cel care a furat flaconul cu medicamentul amplificator de la Oxlade în urmă cu patru ani. L-ai folosit pe Virginia Jennaway.”

„Jennaway şi Arthur au mers la un club de noapte în acea noapte”, a spus Dolores. „Niciunul dintre ei nu m-a văzut. Ştii cum e în cluburi. Asa de intuneric. Când au părăsit cabina pentru un dans, am aruncat o parte din drog în băutura lui Jennaway. A durat ceva timp pentru ca efectele să apară, dar când au făcut-o, Arthur a fost îngrozit. Ca de obicei, a intrat în panică. A dus-o pe Jennaway până în parcare. asteptam. I-am spus că mă voi ocupa de tot.”

„Asta e treaba ta, nu-i aşa? Curăţenie după Arthur.

Dolores a ridicat din umeri. „Eu sunt reparatorul. Fac tot ce este necesar pentru a proteja steaua. L-am trimis acasă într-un taxi în noaptea aceea şi apoi am condus-o pe Jennaway înapoi la casa ei de pe plajă. Am scos-o din maşină. Era atât de dezorientată şi atât de tulburată încât nu şi-a dat seama că o duc în mare. S-a chinuit puţin la final, dar nu a fost greu să-şi împingă capul sub apă şi să-l ţină acolo. Avea halucinaţii. Credeam că sunt Călătorul.”

— Te-ai transformat în versiunea umană a Călătorului, spuse Maggie. „Ai cauzat multe morţi. Virginia Jennaway, Beverly Nevins, Valerie Warren. Am lăsat pe cineva afară?”

„Toate au fost distrageri şi probleme”, a ţipat Dolores. A tras aer în piept şi şi-a recăpătat vocea sub control. „În loc să plece în linişte, au încercat să facă probleme. Jennaway a vrut să se căsătorească. Nevins şi Warren au încercat să ne şantajeze.”

„Să mă omori îţi va cauza multe probleme, crede-mă.”

„La început nu credeam că vei fi o problemă”, a spus Dolores. „Ai fost doar un alt participant la conferinţă. Da, se presupune că scriai o carte despre visele lucide, dar nu eram îngrijorat. Apoi tu şi Sage aţi descoperit cadavrul lui Nevins. Mi-am spus că nici asta nu va fi o problemă. Situaţia era sub control. Apoi mi-am dat seama că Oxlade era obsedat de tine.

„A vrut să facă experimente pe mine”, a spus Maggie.

„Şi asta ar fi fost gestionabil. Adevărata complicaţie a fost că Oxlade l-a convins pe Arthur că eşti un visător cu adevărat unic, că ai un talent psihic autentic. Acum este obsedat de tine. El crede că eşti femeia visurilor lui, la propriu. Prostul crede că are nevoie de tine pentru a-şi îndeplini viziunea despre Metoda Guilfoyle. El crede că poţi să-l faci o vedetă. A ajuns la

concluzia că nu mai are nevoie de mine.”

Maggie căută bâjbâind întrerupătorul principal din spatele ei. „Dacă ceea ce spui este adevărat, el este dezorientat.”

"Destul de posibil. M-am întrebat despre asta. Oxlade a făcut mai multe şedinţe cu el folosind drogul. Mă tem că Arthur crede de fapt că poate folosi intensificatorul pentru a deschide calea către simţurile sale psihice. Este un actor care a intrat prea adânc în rolul său.”

„El este înşelat.”

— Da, dar mă descurc cu asta, spuse Dolores. „Aşa cum am spus, tu eşti problema.”

„Nu eşti îngrijorat de brăţară?” întrebă Maggie.

Dolores încremeni. „Ce ştii despre brăţară?”

„Ştiu că Arthur i-a dat-o lui Eleanor Nevins. Ai găsit jurnalul lui Eleanor şi fotografia când ai căutat în camera de hotel, dar nu ai găsit brăţara, nu-i aşa? În cazul în care sunteţi interesat, a fost lipit sub capacul rezervorului de toaletă. Există o inscripţie minunată pe ea. *La EN, femeia visurilor mele* . Este semnat *Dream Master* .”

"Unde este?" şuieră Dolores.

„În geanta mea de seară.”

„Aruncă-l aici. Fă-o."

"Sigur."

Maggie a aruncat punga direct către Dolores, care a încercat să o prindă cu mâna stângă. A bâjbâit şi a ratat poşeta mică şi sclipitoare. A căzut pe podea la picioarele ei.

Maggie ştia că era singura deschidere pe care era probabil să o obţină. A profitat de cele câteva secunde de distragere a atenţiei pentru a trânti întrerupătorul principal al luminii în jos. Corpurile slabe de deasupra capului care iluminau scena şi aripile s-au stins. Întunericul total, dezorientator şi claustrofob, a căzut cu o bruscă şocantă.

Ea a căzut la podea.

„Câta”, strigă Dolores.

Pistolul urlă.

Maggie a văzut un fulger de lumină. A dispărut imediat, dar ia spus că Dolores era încă de cealaltă parte a corpului inconştient al Gloriei.

— Aprinde luminile, creatură proastă, ţipă Dolores.

O altă împuşcătură a reverberat prin teatru. Maggie şi-a dat seama că nu putea rămâne înghesuită sub întrerupătoarele de lumină. A început să se tragă pe scenă pe burtă.

Un alt foc a tunat în întuneric. Câte gloanţe erau într-o armă mică? Ar trebui să-şi amintească să-l întrebe pe Sam. Presupunând că a supravieţuit.

În spatele ei a auzit mişcare, urmată de o bătaie şi un ţipăt de furie. Dolores se poticnise de Gloria, dar ea era încă pe picioare.

Maggie a continuat, simţindu-şi drumul peste scânduri. Degetele ei se lipiră de piciorul scaunului. L-a răsturnat pe o parte şi l-a împins pe scenă în direcţia generală a împuşcăturilor.

Pistolul a aprins din nou în întuneric, dar Dolores încă ţinea sus. Evident, ea nu-şi dăduse seama că ţinta ei era pe podea.

Maggie a atins piciorul aurit al canapelei şi s-a târât repede în spate. Cu noroc, avea să servească drept baricadă până când ea ar putea intra în aripi în partea îndepărtată a scenei.

Se auzi o bufnitură puternică în spatele ei. Dolores se găsise pe scaun. Ea ţipă, furia şi panica amestecându-se în ţipătul nepământesc. Se auzi un val de paşi sălbatici în timp ce ea se străduia să-şi recapete echilibrul.

Ea a eşuat. S-a auzit un ţipăt rapid redus la tăcere, urmat de o bufnitură zguduitoare când ea s-a răsturnat de pe scenă şi a aterizat pe podea în faţa primului rând de scaune.

A urmat o tăcere de rău augur şi apoi s-a auzit un sunet de suspine înfundate.

Maggie ezită, nesigură ce să facă în continuare. După o clipă, a început să simtă drumul înapoi peste scenă, sperând să ajungă la banca de întrerupătoare de lumină.

Uşa din culise s-a deschis.

— Maggie, strigă Sam. "Unde eşti?"

— Aici, strigă ea. "Pe scena. E şi ea aici, pe podea. Ea a cazut. Are o armă. Nu te împiedica de Gloria. E inconştientă.”

Lumina de deasupra în culise s-a aprins, trimiţând puţină lumină în aripi. Au auzit paşi. Sam a apărut. Avea pistolul într-o mână, o lanternă în cealaltă. Jake era chiar în spatele lui.

Sam a văzut-o şi a pornit spre ea.

"Esti în regula?" el a întrebat.

"Da asa cred."

Mulţumit, Sam a mers la marginea scenei şi a privit în jos.

— Ia pistolul, Jake, ordonă el. „Este sub scaunul central, în rândul din faţă.”

"Da domnule."

Jake coborî treptele laterale.

Arthur apăru, frenetic şi fără suflare. "Unde este ea? Unde este soţia mea? E bine?”

— E în viaţă, spuse Sam. Se aplecă să ia pistolul pe care i-l întinse Jake.

— Dolores, şopti Arthur. A coborât treptele. „Dragă, ce ai făcut?”

— Arthur, spuse Dolores. "Ajutaţi-mă. Trebuie să mă ajuţi.”

Apoi a apărut un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de catering. – Doamna de pe podea aici este inconştientă, domnule înţelept, dar este în viaţă. Şeful meu cheamă poliţia. Vor fi aici în curând.”

„Găseşte-ţi şeful”, a spus Sam. Spune-i că vom avea nevoie de o ambulanţă.

"Dreapta."

Serviciul de catering se îndreptă pe culoar spre intrarea principală a teatrului.

Sam băgă pistolul în jacheta de seară şi se duse la Maggie, care încerca să se ridice în picioare. Tremura atât de tare încât nu avea încredere în echilibrul ei. Sam o cuprinse cu un braţ şi o trase aproape.

— Maggie, spuse el, cu vocea răguşită. „Maggie.”

„Sunt bine”, a spus ea. „De unde ai ştiut unde să mă găseşti?”

„Ştiam că ceva nu era în regulă când m-am întors în hol. Erai plecat şi nu era niciun semn de Dolores Guilfoyle. Jake a spus că te-a văzut îndreptându-te spre camera doamnelor. A spus că nu te-ai întors.”

Ea se uită în jos la podeaua de sub scenă. Arthur stătea în genunchi lângă Dolores, legănându-o în braţele lui.

„Dragă, cum ai putut să faci asta?” murmură Arthur.

— Am făcut-o ca să te salvez, se plânge Dolores. „Pentru a ne salva visul. Trebuie să mă ajuţi.”

— O voi face, a jurat Arthur. „Îţi voi oferi ajutorul de care ai nevoie.”

Sam o trase pe Maggie aproape şi strâns de el.

„Nu mă înţelege greşit”, a spus el în părul ei, „apreciez atingerea dramatică. Dar eşti foarte dur cu nervii.”

Ea îşi lipi faţa de umărul lui. „Ai avut dreptate în privinţa unui lucru. Un pistol mic poate fi la fel de înfricoşător ca unul mare la distanţă apropiată.”

Capitolul 48

pătut şi sifon?” întrebă Arthur.

— Sună bine, spuse Sam. A traversat sufrageria vilei şi s-a oprit la ferestre. "Frumoasa priveliste."

„Dolores iubeşte casa asta.” Arthur s-a dus la dulapul cu băuturi şi s-a ocupat cu

sticlele şi sticlăria. „Din păcate, nu cred că o va mai vedea vreodată. Doctorul mi-a spus că a suferit o cădere totală. Ea este delirantă. Însoţitorii de azil au luat-o de la spitalul Burning Cove în această după-amiază. A trebuit să fie puternic sedată.”

Sam se uită înapoi peste umăr. – Ai pus-o pe ea?

„Asta a recomandat medicul. Sunt sigur că totul va fi tratat cu mare discreţie. În acest fel, ea nu va trebui să fie judecată.”

Sam se întoarse de la privelişte. – Ştiai că devine instabilă?

„Am bănuit la fel de mult.” Arthur luă cele două pahare şi le duse prin cameră. îi întinse lui Sam unul dintre pahare. „Nu am vrut să cred. Am ajuns atât de departe împreună. E greu de imaginat Institutul Guilfoyle fără ea. A fost un geniu când a venit vorba de marketing. Dar undeva de-a lungul liniei a devenit obsedată.”

Sam bău nişte scotch şi sifon şi coborî paharul. „I-a spus lui Maggie că în urmă cu patru ani a ucis o femeie pe nume Virginia Jennaway şi că a ucis-o şi pe Beverly Nevins şi pe unul dintre ghidurile de vis, Valerie Warren.”

"Da, ştiu. Detectivul Brandon a spus că a mărturisit toate cele trei crime. Ea le-a acuzat pe acele femei că au încercat să ne şantajeze.” Arthur înghiţi o parte din băutură şi clătină din cap. „A susţinut că trebuie să o facă pentru că îi ameninţau visul.”

„Am auzit ce a spus ea la teatru. Din câte îmi amintesc, ea a indicat că a fost un vis pe care l-aţi împărtăşit amândoi.”

„În cazul ei a devenit o obsesie. E paranoică, domnule înţelept. Instabil."

„A intenţionat să o omoare pe Maggie noaptea trecută şi să o pună pe Gloria pentru crimă.”

"Ştiu." Arthur închise ochii îndurerat. "Ştiu."

„Dar ea nu a recunoscut că l-a ucis pe Emerson Oxlade.”

Ochii lui Arthur s-au deschis brusc. – E nebună, domnule înţelept. Nu se ştie ce se întâmplă în mintea ei dezordonată. Mă tem că nu mai poate distinge diferenţa dintre vise şi realitate.”

„Aşa că ni s-a spus.”

„Dă dovadă de un mare interes pentru detaliile acestui caz. Sună mai mult ca un detectiv decât ca un asistent de cercetare.”

Sam mai luă o înghiţitură din băutură. „Sunt îngrijorat de detalii pentru că domnişoara Lodge a fost aproape ucisă. Dacă ai fi în poziţia mea, cred că ai fi la fel de interesat.”

— Înţeleg, spuse Arthur. – Atunci, relaţia ta cu domnişoara Lodge este atât personală, cât şi profesională?

— Foarte personal, spuse Sam. – Presupun că asta răspunde la întrebarea ta?

"întrebarea mea?"

„M-ai invitat aici pentru o băutură şi o conversaţie privată astăzi, pentru că vrei să ştii cum stau lucrurile între Maggie şi mine.”

„Sunt curios, da.”

— Pentru că eşti atras de ea?

„La multe planuri”, a recunoscut Arthur. „Maggie este o femeie foarte intrigantă. Ţi-a spus că ea şi cu mine împărtăşim un talent pentru visarea lucidă?

— Crezi că-i poţi folosi talentul aici la Institut, nu-i aşa?

„Recunosc că mi-ar plăcea foarte mult să o am în personalul meu.”

— Uită, spuse Sam. „Am acceptat invitaţia ta pentru că am o întrebare a mea.”

Arthur se uită la el. – Ce este asta, domnule înţelept?

„Înţeleg motivul Dolores pentru uciderea acelor femei, dar de ce l-ar ucide pe Oxlade? Am avut impresia că voi doi aveţi nevoie de el şi de acreditările lui ca analist de vis respectat pentru a îmbunătăţi imaginea Institutului şi a Metodei Guilfoyle.”

— Îl ai înapoi, spuse Arthur. „Nu aveam nevoie de el atât de mult cât avea nevoie de noi. Oxlade a fost cel puţin dificil. Tot ce îi păsa era să demonstreze că teoriile sale despre visul lucid erau valabile. Sunt sigur că domnişoara Lodge ţi-a spus că şi-a pierdut cumpătul după demonstraţia privată.

— Pentru că ai ieşit din scenariu şi ai spus că Călătorul plănuia să ucidă o femeie aici, la înstitut.

„Mi-am luat o mică licenţă dramatică şi am făcut predicţia despre Călător”, a spus Arthur. „Sunt un actor în suflet, domnule înţelept. Ştiu când nu mă conectez cu publicul meu. Am simţit că performanţa mea avea nevoie de o şansă de emoţie. Energie. Oxlade s -a jignit de ceea ce a considerat abordarea mea neştiinţifică.”

„Am avut impresia că până în acea noapte el credea că eşti cu adevărat capabil să visezi extrem de lucid, că poţi să o duci într-un plan superior şi să-ţi accesezi latura psihică.”

Arthur chicoti. „Tocmai ţi-am spus, sunt actor.”

"Înţeleg. A fost greu să-l păcăli pe Oxlade?

"Deloc. În anumite privinţe, el a fost cel mai uşor de înşelat. Pentru un actor bun, este cel mai simplu lucru din lume să păcăliţi pe cineva ca Oxlade. Voia cu disperare să creadă că medicamentul său funcţionează. I-am dat motive să creadă asta.”

„Dar tot ceea ce face amplificatorul este să provoace halucinarea unei persoane.”

"Da." Arthur zâmbi. „Dar oferă o experienţă foarte interesantă dacă este dat în condiţii controlate. Eu însumi l-am folosit de câteva ori. Îi face pe majoritatea oamenilor extrem de sugestivi. Este nevoie de un talent puternic pentru a-l controla. Mă descurc cu halucinaţiile şi viziunile. Sunt sigur că şi domnişoara Lodge poate. Dar nu eşti un visător lucid puternic, nu-i aşa?

Sam se încruntă, clipi de câteva ori şi îşi apăsă paharul pe frunte. „Aţi crezut că medicamentul ar fi util pentru promovarea Metodei Guilfoyle.”

Arthur îl privea cu un aer de anticipare. "Extrem de folositor."

Sam coborî paharul, clătină din cap şi miji ochii.

„Motiv pentru care te-ai înfuriat când ai descoperit că Oxlade pleacă şi ia drogul cu el”, a spus el, cuvintele întinse pe margini.

— Deci ţi-ai dat seama, nu-i aşa? întrebă Arthur încet.

„Acea crimă pur şi simplu nu se potrivea cu niciuna dintre celelalte.”

— Din cauza sângelui?

„Asta şi faptul că nu a fost o crimă foarte inteligentă. A fost ceva planificare implicată în celelalte, dar uciderea lui Oxlade a fost un act de impuls, furie şi disperare.”

„Ce zici de hainele însângerate din portbagajul Fordului lui Larry Porter? Asta nu a necesitat ceva planificare?”

„Da, aşa că Dolores s-a ocupat de acel final al afacerii.” Sam se întoarse de la fereastră şi studie florile dintr-o vază din apropiere. „Dar crima? Nu. A fost doar o prostie.” Cuvintele lui deveneau mai moale. „Căutarea drogului de după aceea a fost, de asemenea, neglijentă. Hainele scoase din valiza şi aruncate pe podea. Nu ca căutarea camera de hotel a lui Beverly Nevins.

Asta a fost făcut într-un mod atent. Nu a avut succes sută la sută, dar a fost ordonat. Dolores din nou la serviciu.”

"Ce vrei sa spui?" întrebă Arthur, cu vocea ascuţită.

Sam scoase o orhidee din vază şi o ridică la lumină. „Spectaculos, nu-i aşa? Gândeşte-te. Natura creează o frumuseţe incredibilă cu atâta uşurinţă. Din nou şi din nou. Uimitor."

Arthur făcu un pas spre el şi se opri. „Ce ştii despre căutarea camerei de hotel a lui Nevins? De ce ai spus că nu a avut succes sută la sută?”

"Ce?" Sam a aruncat orhideea pe masă şi a început să se întoarcă. S-a împiedicat puţin şi a apucat braţul căptuşit al unui scaun masiv de lectură pentru a-şi prinde echilibrul. "Dreapta. camera lui Nevins. Cine l-a căutat a găsit jurnalul, dar nu brăţara. Nu-ţi face griji, am înţeles.”

Arthur se uită la el. „Ai brăţara?”

"Da. Există un farmec drăguţ de aur cu literele *ATS* pe el, dar inscripţia este cea care te va ruina. *Pentru EN, femeia visurilor mele.* Este semnat *Dream Master* .” Sam făcu cu ochiul. „Ştim cu toţii cine a fost Maestrul Visului, nu-i aşa?”

— Nu poţi dovedi nimic, spuse Arthur.

„Nu fără jurnal. Leagă totul, nu-i aşa?

„Ce, mai exact, ştii despre jurnal?”

Sam chicoti. „Maggie a făcut nişte vise lucide aseară. Ea a spus că oricine a căutat în camera lui Beverly Nevins la hotel a găsit jurnalul şi l-a ascuns chiar aici, în această casă. Uimitor."

Arthur nu sa mişcat. „Halucinaţi.”

"Ştiu." Sam şi-a masat tâmplele cu vârful degetelor şi a încercat să se aşeze pe scaun. A ajuns să cadă în ea. Şi-a rezemat capul de spate şi a închis ochii.

„Maggie este adevărata afacere”, a spus el. „Nu este un fals ca tine.” A deschis ochii. „Dar atunci ştii deja asta, nu-i aşa? De aceea vrei să o seduci. Vrei să o controlezi astfel încât să o poţi folosi pentru a construi imperiul tău aici la Institut. Dacă o iei pe Maggie, vei avea un adevărat cititor de vis psihic. Nu va trebui să te bazezi pe un fals ca tine.”

„Este ridicol.”

„Ce e în neregulă cu tavanul?” spuse Sam.

Arthur îl urmărea îndeaproape. "Ce vrei să spui?"

„Dispare.” Sam miji ochii. „Pluteşti în aer.”

— Era timpul, mormăi Arthur.

"Ce?"

„Ascultă-mă, Sage. Aveţi halucinaţii pentru că am pus o doză dublă de amplificator în scotch-ul şi sifonul tău.

"Este corect?"

„În câteva minute vei fi prea drogat ca să ai sens. Dar mai întâi trebuie să

vorbim.”

„Despre Oxlade? L-ai ucis, nu-i aşa? Soţia ta i-a ucis pe ceilalţi, dar tu l-ai bătut pe Oxlade până la moarte.

„Aşa i-am primit provizia de drog. Urăsc să irosesc două doze din chestii pe tine, dar am nevoie de răspunsuri şi dozajul poate fi dificil. Consideră-mă ghidul tău de vis. Voi pune întrebările. Tu vei oferi răspunsurile.

Sam a zâmbit şi a întins mâinile. „Sunt o carte deschisă.”

„Ce altceva ţi-a spus Maggie despre jurnal?”

„Ea a spus că a fost ascuns într-un loc foarte întunecat. Un seif, probabil.”

Arthur se înţepeni. – A spus că a fost într-un seif?

„Nu a fost pozitivă, dar are sens, nu-i aşa? Adică, unde altundeva ai ascunde un astfel de obiect potenţial periculos?

Maxilarul lui Arthur se strânse. – I-a spus detectivului Brandon despre visul ei?

"Nu. Brandon nu crede în visele psihice. Ţi se întâmplă ceva, Guilfoyle. Te decolorezi puţin. Călătoreşti în plan astral?”

„Unde este domnişoara Lodge chiar acum?”

„La hotel, fac bagajele. Plecăm la Adelina Beach când mă întorc.”

— Bine, spuse Arthur. „Există timp.”

„E timpul pentru ce?”

— Ca să mă asigur că nu vorbeşte cu Brandon. Odată ce ieşi din imagine, mă voi ocupa de Margaret Lodge.

„Dar eu sunt în imagine.”

„Nu pentru mult mai mult.” O febră ardea în ochii lui Arthur. Scoase un pistol de sub haină. "Pe picioarele tale."

Sam a folosit ambele mâini în efortul de a se ridica de pe scaunul mare. Când dădu semne că s-a scufundat înapoi pe perne, Arthur îi prinse o mână în jurul unuia dintre braţe şi îl ridică în picioare.

— Am spus să te ridici, ticălos care te amesteci, mormăi Arthur.

"Unde mergem?" întrebă Sam.

„Vom face o plimbare prin grădină”, a spus el. „Vom ieşi pe poartă şi apoi vei sări de pe stâncă în mare. Cine ştie unde se va spăla corpul tău pe ţărm? Când se va întâmpla, va arăta ca sinucidere sau accident.”

— Lucrarea Călătorului, nu?

„Va fi interesant de văzut dacă aceste zvonuri circulă. Spre deosebire de Oxlade, nu cred că acea veche legendă este o problemă. Adaugă dramă. Îmi dă o anumită mistică.”

Sam se clătină puţin. Arthur strânse strânsoarea.

„A mă împinge de pe o stâncă este îngrijit şi ordonat. Nu dezordonat ca ceea ce i -ai făcut lui Oxlade. Sunteţi din ce în ce mai bun la astfel de lucruri.”

Ochii lui Arthur străluciră. „Oxlade m-a înfuriat.”
Sam dădu din cap în semn de înţelegere solemnă. „Ai pierdut controlul. Eşti la fel de nebun ca soţia ta.”
Faţa lui Arthur se răsuci. "Taci."
„Ţi-a plăcut să foloseşti ciocanul pe Oxlade?” întrebă Sam.
„A fost foarte satisfăcător”, a spus Arthur. „Dar nu va fi la fel de satisfăcător ca să te priveşti trecând peste stâncă.”
„Nu am chef să sar de pe o stâncă”, a spus Sam.
„O vei face când va veni momentul. Vei crede că zbori. O adevărată experienţă în afara corpului.”
— Din cauza amelioratorului pe care l-ai folosit pentru a-mi îngriji scotch-ul şi sifonul?
"Exact. Trebuie să ai halucinaţii ca un nebun până acum.”
"Nu chiar." Sam a încetat să-şi stăpânească cuvintele. „Nu pot să spun că am fost impresionat de detectivul lui Dashiell Hammett din *The Maltese Falcon* , dar am înţeles câteva indicaţii. Principala este că este o idee proastă să bei un cocktail pe care tipul rău îl fixează pentru tine. Totuşi, dacă îl bei, asigură-te că ştii ce conţine el.”
"Ce vrei sa spui?" şuieră Arthur.
— Am găsit sticla de colonie a lui Oxlade înainte să o faci tu, spuse Sam. „Am golit medicamentul în chiuvetă, am clătit sticla şi am umplut-o din nou cu apă de la robinet.
Inodor şi incolor. Arată exact ca medicamentul amplificator. Am găsit sticla şi jurnalul când ţi-am spart seiful aseară. I-a lăsat pe amândoi acolo pentru a vă pune la cale. N-a trebuit să o pună pe Maggie să facă un vis lucid. Am minţit despre asta. Am primit răspunsurile la modă veche – le-am căutat.”
Arthur îi eliberă braţul lui Sam şi făcu câţiva paşi înapoi. A ridicat pistolul. "Minţi."
„Soţia ta a fost expertă în sedative şi narcotice, pentru că obişnuia să lucreze pentru un medic, dar potenţatorul este singurul medicament cu care eşti familiarizat. De asemenea, erai convins că îl poţi folosi pentru a obţine răspunsuri. M-am gândit că nu vei putea rezista să-mi dai o doză din chestii când ai reparat băuturile.
„Crezi că eşti atât de deştept?”
„Nu, dar am o intuiţie destul de bună. Nu infailibil, dar bun.”
Arthur se dădu înapoi câţiva paşi. „Eşti un om mort.”
A apăsat pe trăgaci. Se auzi un clic distinct, urmat de alte câteva clicuri, în timp ce smuci din trăgaci din nou şi din nou.
Detectivul Brandon şi doi ofiţeri în uniformă au apărut pe terasă şi au trecut prin uşile deschise.
— Va fi suficient de prostiile astea, spuse Brandon. „Arthur Guilfoyle sau Arthur Ellis sau cum naiba te cheamă, eşti arestat pentru uciderea

doctorului Emerson Oxlade şi tentativa de ucidere a lui Sam Sage. Vor mai fi şi alte acuzaţii, dar despre asta vom vorbi mai târziu.”

Arthur se uită la Sam, uluit. "Cum?"

— Am găsit pistolul în sertarul biroului tău când am căutat aseară în biroul tău, spuse Sam. „Mi s-a părut o idee bună să scoţi cartuşele. Eram destul de sigur că nu te vei gândi să verifici pistolul, pentru că eşti neglijent şi impulsiv. Nu e bine cu detalii.”

urlă Arthur, un ţipăt primar de furie. S-a smucit din strânsoarea ofiţerilor, a apucat pokerul de fier de pe standul de pe vatră şi l-a atacat pe Sam.

— La naiba, spuse Sam. "Nu din nou."

S-a aruncat pentru covor. Pokerul a lovit aerul deasupra capului. Arthur a fost dezechilibrat când şi-a ratat ţinta. A încercat frenetic să-şi revină şi să balanseze pokerul. Sam i-a apucat una dintre glezne şi l-a smuls din picioare. A aterizat greu pe podea cu gresie.

Ofiţerii l-au prins şi l-au pus în cătuşe.

Brandon se uită la Sam. „Ai spus că şansele sunt bune că va încerca să alerge pentru asta când şi-a dat seama că a pierdut controlul asupra situaţiei astăzi. Nu pare că aşa s-a întâmplat.”

„Ce pot să-ţi spun?” Sam şi-a dat jos pantalonii şi şi-a îndreptat cravata. „A fost un caz prost de la început.”

„Poate că ar trebui să rămâneţi cu munca de divorţ.”

„Am fost sfătuit să nu accept acele locuri de muncă.”

„Da?” Brandon îl privi. "Care ţi-a spus că?"

„Mătuşa Cornelia”.

Brandon dădu din cap. „Soţia mea spune că nu poţi greşi cu sfatul mătuşii Cornelia.”

Capitolul 49

ce este cu tine şi cu mobilierul de uz casnic?” întrebă Maggie. „Mai întâi un coatrack şi acum un poker.”

— Nu sunt sigur ce se întâmplă, spuse Sam. Bău nişte ceai cu gheaţă şi se aşeză mai adânc în pernele şezlongului. „Dar când ne întoarcem la Adelina

Beach, cred că voi scăpa de orice obiect care ar putea fi folosit pentru a-mi

sparge craniul. Nu are rost să-ţi asumi riscuri.”

Stăteau întinse unul lângă altul pe terasa privată a unei vile pentru oaspeţi de la legendarul hotel Burning Cove. Suita retrasă din staţiunea de lux fusese oferită prin amabilitatea lui Luther Pell, ale cărui legături se pare că nu includeau doar personalităţi de rang înalt din lumea interlopă, ci şi conducerea hotelului.

Maggie luase decizia de a accepta invitaţia de a petrece câteva zile în plus în Burning

Cove, iar Sam era hotărât să se bucure de fiecare minut din el. Habar n-avea ce se va întâmpla când se vor întoarce pe Adelina Beach, dar deocamdată trăia un vis din viaţa reală cu Maggie.

Ceaţa dimineţii se arsese. Mirosul citricelor se răspândi pe briza caldă. Palmierii umbriau terenul. El şi Maggie aveau rezervări pentru cina la restaurantul hotelului. Mai târziu aveau să ia un taxi până la Paradise Club, unde s-au alăturat lui Luther Pell şi Raina Kirk pentru băuturi şi dans.

Aceasta a fost fantezia vieţii din California de Sud, visul studiourilor şi staţiunilor şi agenţiilor de turism vândute în restul ţării şi lumii. Era, se gândi Sam, o fantezie al naibii de bună – părea reală – dar nu ar fi funcţionat fără femeia de lângă el.

Viaţa era bună – deocamdată. Dar viitorul era în Adelina Beach şi nu era sigur la ce să se aştepte când realitatea va coborî. Trebuia să găsească o modalitate de a o ţine pe Maggie aproape. Avea nevoie de un plan.

Maggie îşi luă paharul cu ceai cu gheaţă. „Spune-mă psihic, dar am impresia că întâlnirea ta nefericită anterioară cu mobilierul – incidentul cu haine – este oarecum legată de motivul pentru care ai decis să deschizi o agenţie de investigaţie privată în Adelina Beach.

— Ghici norocos, spuse el.

— Intuiţie, spuse ea.

„Bine, poate intuiţia."

„Ţi-am spus cum am ajuns pe plaja Adelina. Ai chef să-mi spui cum ai ajuns acolo?"

A tăcut pentru o clipă, sortând fragmentele din trecut pe care le-a păstrat în podul său mental personal.

„Este dezordonat", a avertizat el.

„La fel a fost şi povestea mea, dacă vă amintiţi."

„Ţi-am spus că obişnuiam să fiu poliţist de omucideri în LA. Am condus o echipă mică care a salvat o femeie care fusese răpită pentru răscumpărare. Elizabeth era fiica unui industriaş bogat. După aceea a decis că sunt un erou. Mi-a plăcut să fiu unul. Nu a stricat că era frumoasă, plină de farmec şi incitantă."

— Voi doi v-aţi îndrăgostit?

„Sau ceva care se simţea ca dragoste. Părinţii ei s-au opus, desigur. Nici ai mei nu erau tocmai entuziaşti. Am fugit la Reno să ajungem căsătorit. A fost o greseala. Familia ei era furioasă. Erau siguri că sunt după banii ei.

„Ce zici de familia ta?"

„Părinţii mei au o fermă în statul Washington, chiar lângă Walla Walla. Sunt mari la bun simţ. Ei ştiau că căsătoria se îndrepta spre dezastru, dar după ce fapta a fost făcută au încercat să le susţină. Lucrurile au început să se destrame chiar de la început. A devenit rapid evident că nu mă potrivesc cu mulţimea din înalta societate a lui Elizabeth şi ea nu a aprobat slujba mea."

„S-a îndrăgostit de un erou şi apoi a descoperit că eroii vin cu o latură a realităţii", a spus Maggie. „Ai fost fermecat de frumoasa prinţesă pe care ai salvat-o şi apoi ai aflat că şi prinţesele sunt oameni adevăraţi."

„Sună ca un editorialist de sfaturi", a spus el.

— Da, nu?

„Lucrurile au trecut de la fantezie la realitate în câteva luni. Elizabeth a vrut să renunţ la slujba mea şi să ocup un post în compania tatălui ei. am refuzat. Nu mă puteam vedea stând într-un birou toată ziua lucrând la bugete, marketing, contracte şi toate celelalte lucruri care merg cu afaceri. Părinţii lui Elizabeth au insistat să ne dea o casă foarte frumoasă, foarte

mare. Elizabeth mi-a refăcut garderoba ca să nu o fac de ruşine la întâlniri sociale.”

Maggie a zâmbit. „Dar oricum ai reuşit să faci asta.”

A ridicat un deget. „Încă o presupunere norocoasă. După cum spuneam, lucrurile au continuat pe o traiectorie descendentă. Apoi m-am înşelat cu cazul Chichester. Mai asculti? Anunţă-mă dacă te plictisesc.”

— Sunt captivată, spuse Maggie.

"De ce?"

„Sunt mereu intrigat de drama, reală sau fictivă. Defect de caracter.”

— Pentru că eşti scriitor?

Da. Şi nu încerca să-mi spui că nu ai aceeaşi ciudatenie.

El întoarse capul să se uite la ea. "Ce te face să spui asta?"

"Simplu. Ai devenit poliţist, iar acum eşti detectiv privat. Vorbiţi despre căi de carieră care se concentrează pe drama umană. Ceea ce ne deosebeşte de ceilalţi oameni este că suntem forţaţi să găsim răspunsuri şi să remediem problemele care creează drama. Vrem să îndreptăm cumva lucrurile. Încerc să o fac în scrisul meu. O faci de fiecare dată când iei un caz.”

Se gândi la asta pentru o clipă lungă. „Nu m-am gândit la asta”

„Continuaţi cu povestea voastră.”

„Nu mai sunt multe de spus. Am fost repartizat la ceea ce a devenit cunoscut sub numele de Bloody Scarf Murders. Ucigaşul şi-a tăiat victimele până la moarte cu un cuţit, le-a înmuiat eşarfele în sânge şi le-a legat de gâtul femeilor.”

„Îmi amintesc titlurile”, a spus Maggie.

„Au fost mulţi după ce l-am arestat pe Chichester. A ieşit pe cauţiune în câteva ore. Familia era furioasă. A reuşit să găsească adresa casei în care locuisem cu Elizabeth. El a plănuit să o ucidă. A fost ideea lui de a mă pedepsi. Dar până atunci se mutase înapoi în conacul părinţilor ei. Eram singurul din casă. Chichester a venit după mine în schimb. Avea un cuţit. A fost o luptă. Am folosit haina ca să mă apăr. Până la urmă ne-am luptat pentru controlul blestematului. Am castigat."

— Asta explică de ce nu am reuşit să aleg sursele umbrelor de pe şină, spuse Maggie, părând mulţumită. „V-aţi descurcat amândoi în timpul luptei.”

A lăsat asta să plece. „Elizabeth a mers la Reno. M-am mutat din casă. Şase săptămâni mai târziu am divorţat. Mi-am luat ultimul salariu şi m-am mutat la Adelina Beach. A luat garderoba şi şinalul cu mine. Asta e, toată povestea şi dacă se termină într-o revistă de confesiuni sau în acel roman pe care îl scrii...

„Ţi-am spus, schimb mereu numele pentru a-i proteja pe nevinovaţi.”

„Într-un fel, asta nu mă linişteşte.”

Ea a zâmbit. „Dar nu te sperie lumina zilei.”

„Nu fi prea sigur de asta.”

— Nu te sperii, nu?

„Se pare că îmi amintesc că ţi-am spus că ai fost dur cu nervii.

— Dar ai nervi de oţel.

„Poate nu oţel.”

Maggie îl privea, cu ochii imposibil de citit în spatele ochelarilor de soare. „Pentru înregistrare, nici tu nu mă sperii.”

Şi-a pus paharul pe masă, s-a aşezat pe marginea şezlongului, a întins mâna şi a folosit ambele mâini pentru a-şi scoate ochelarii de soare. Nu era nici un râs în ochii ei. Era intenţionată. Serios. Determinat.

"Ce ar trebui sa insemne asta?" el a spus.

„Inseamna ca am încredere în tine.

„Asta e bine”, a spus el. "Este foarte frumos."

"Grozav?"

„Cât mai departe. Speram la mai mult.”

Ea îi atinse mâna. „Cât mai mult?”

El o prinse de degete. „Te iubesc, Maggie. Ştiu ca e prea devreme sa spun asta. Ai nevoie de timp. Dar sper – visez – ca poate te vei putea îndrăgosti de mine într-o zi.

Ochii ei straluceau. "Ai intarziat."

"Prea târziu?"

— Sunt deja acolo, spuse ea. „Am început sa ma îndragostesc de tine în ziua în care team angajat.”

„Maggie.”

Se ridica în picioare şi o trase de pe şezlong. El şi-a cuprins braţele în jurul ei şi a sarutat-o acolo, în lumina calda şi aurie a soarelui din California. Când ea a raspuns, el a ştiut ca nu mai era prins într-un vis. Maggie era reala. Dragostea era reala.

Dupa un timp, el a îndepartat-o cu blândeţe de el şi a îndemnat-o sa înţeleaga ce avea sa spuna.

„Doar ca sa ştii, i-am cerut Rainei Kirk sa mai dea câteva telefoane”, a spus el.

Maggie îl privea, cu ochii umbriţi de curiozitate şi îngrijorare.

"De ce?" ea a spus.

El i-a spus ei.

Capitolul 50

Aggie încă plutea pe un val de bucurie mai târziu în acea seară, când ea şi Sam s- Mau alăturat Rainei Kirk şi Luther Pell în cabina privată a lui Pell la Paradise Club.

Ziua fusese perfectă, iar noaptea se dovedea a fi şi mai bună.

Masa, situată la mezanin, avea vedere la etajul principal al clubului. Scena plină de farmec era acoperită în umbre intime. Bila de oglindă de deasupra ringului de dans a dus cuplurile în picături de lumină cu bijuterii. Orchestra a cântat un cântec de torţă.

Maggie se bucura de cocktail-ul ei de doamnă roz şi îl asculta pe Luther Pell discutând despre posibilitatea de a face afaceri cu Sage Investigations când Raina i-a adus bomba.

— Am dat apelurile pe care le-ai cerut, Sam, spuse Raina. „Bănuiala ta a fost corectă. Nu există nicio înregistrare în care Lillian Dewhurst s-a îmbarcat pe transatlanul pe care ar fi trebuit să fi navigat sau pe orice altă navă care a navigat în săptămâna în care a părăsit plaja Adelina. Nu am reuşit să o localizez, dar sunt destul de sigur că nu se află în Pacificul de Sud.

Maggie se linişti, îngrozită. „Dragă cer. Dolores Guilfoyle a ucis-o şi ea.”

— Nu cred, spuse Sam.

Capitolul 51

Illian deschise uşa casei de pe plajă, un zâmbet trist şi înţelegător ieşindu-i gura. „M- am întrebat când veţi apărea voi doi. Am încercat să-mi fac curajul să te sun, Maggie. Intraţi."

Maggie şi Sam au urmat-o în sufragerie. Ferestrele dădeau spre o întindere largă de nisip şi spre mare dincolo. În depărtare era micul oraş Keeley Point.

— Te rog, stai jos, spuse Lillian. „Voi face ceai.”

— Te voi ajuta, spuse Maggie.

Au pregătit tava cu ceai în tăcere. Maggie ştia că Lillian se compune singur, hotărând cum îşi va spune povestea. Nu era nicio grabă.

Când s-au întors în sufragerie, Lillian părea pregătită. S-a aşezat şi a turnat ceaiul.

"Cum m-ai găsit?" ea a intrebat.

„A fost brăţara Societăţii Călătorilor Astrali pe care te-am îndemnat să o arunci în ocean”, a spus Maggie. „Mi-ai spus că nu este al tău. Ai spus că este o amintire a cuiva la care ţine. Era atât de multă energie întunecată ataşată de el, încât am ştiut că i s-a întâmplat ceva rău persoanei care a purtat-o.”

Lillian oftă. „Brăţara m-a legat de moartea lui Keeley Point şi Virginia.”

— Sam era sigur că eşti încă la ţară şi probabil nu departe, spuse Maggie. „A avut sentimentul că tu eşti cel care a angajat-o pe Phyllis Gaines să o interpreteze pe mătuşa Cornelia.”

„Nu a fost ceea ce cineva ar numi o lucrare grozavă de detectiv”, a spus Sam. „S -a rezumat la faptul că erai singura persoană care ştia că nu ai navigat niciodată în Pacificul de Sud şi, de asemenea, erai singura care avea

un motiv pentru a angaja o actriţă şomeră să se pozeze în Cornelia.”

— Ţi-ai dat seama de motivul meu? întrebă Lillian, surprinsă.

— Răzbunare, spuse Sam.

„Am analizat dosarele tale şi am găsit dosarele fiscale referitoare la această casă pe plajă”, a spus Maggie. „Părea probabil că, dacă te-ai ascunde, s-ar putea să te întorci la Keeley Point, locul de unde a început totul.”

Sam se aşeză şi se uită la Lillian. „Când am dat primul telefon la poliţia din Keeley Point, mi s-a spus că cadavrul Virginiei Jennaway a fost găsit de o rudă care nu se mai afla în oraş. Tu eşti cel care a descoperit-o pe plajă, nu-i aşa?

„Virginia a fost sora mea vitregă”, a spus Lillian. „Aceeaşi mamă, dar taţi diferiţi, aşa că da, numele noastre de familie erau diferite. Virginia şi cu mine am fost amândoi fascinaţi de vise şi ne-am implicat amândoi în Societatea Călătorilor Astrali pentru o vreme.”

— Aşa i-ai cunoscut pe Guilfoyle, spuse Sam.

„Îi cunoşteam drept Dolores Johnson şi Arthur Ellis. Ei îl vindeau pe Ellis ca Master Master în acele zile. El a promis că îi va învăţa pe oameni cum să-şi folosească visele pentru a-şi accesa simţurile psihice.”

„Acelaşi lucru pe care îl vindea ca şi Metoda Guilfoyle”, a spus Maggie.

„Mi-am dat seama devreme că era un escroc”, a continuat Lillian. „Dar Virginia s-a îndrăgostit de el şi de promisiunea lui de puteri psihice. El a sedus-o. I-a spus că este femeia visurilor lui. Nu a fost singura din Societate care l-a găsit irezistibil.”

— Şi Eleanor Nevins a făcut-o, spuse Maggie.

„Am fost în LA în noaptea în care Virginia a murit”, a continuat Lillian. „Trebuia să mă alătur ei aici, la casa de pe plajă, a doua zi. Am ajuns devreme şi i-am găsit cadavrul.”

— Ai bănuit că Arthur Ellis a ucis-o, dar nu ai putut dovedi asta, spuse Maggie.

— Bineînţeles că l-am învinuit, spuse Lillian. „L-am dispreţuit pe acel om. Dar nici atunci nu eram sigur că el a fost cel care a comis crima. Cu siguranţă era capabil să o drogheze. A folosit intensificatorul lui Oxlade asupra noastră în timp ce pretindea că ne învaţă cum să ne deschidem căile psihice. Am urât lucrurile. De aceea am renunţat la Societate. Dar dacă el ar fi fost cel care a ucis-o pe Virginia, părea mai probabil că el ar fi sugrumat-o sau ar fi împins-o de pe o stâncă.

— Pentru că este genul impulsiv, spuse Sam.

— Da, spuse Lillian. „Înecul mi-a părut mai mult. . . complicat, dacă ştii ce vreau să spun.”

— Ştiu exact ce vrei să spui, spuse Sam.

„Ştiai că nu poţi dovedi niciodată că Virginia a fost ucisă”, a spus Maggie.

„Când ţi-ai dat seama că Guilfoyle sunt aceiaşi oameni care înfiinţaseră operaţiunea Dream Master în Keeley Point?”

„Când fotografia cu ei a apărut în *Adelina Beach Courier,* i-am recunoscut ca fiind aceiaşi escroci pe care îi cunoscusem ca Dolores Johnson şi Arthur Ellis”, a spus Lillian. „Era evident că lansau o escrocherie şi mai mare cu Metoda Guilfoyle. Şi apoi au anunţat că Oxlade va ţine o prelegere invitată în timpul conferinţei de deschidere a Institutului.”

„Ţi-ai dat seama că cei trei lucrau din nou împreună”, a spus Sam. „Şi pentru câteva zile aveau să fie într-un singur loc în Burning Cove.”

„Tot ce m-am putut gândi a fost că am avut în sfârşit ocazia să-i pedepsesc pe toţi trei pentru ceea ce i-au făcut Virginiei. m-am prefăcut Rezervă călătoria pe ocean, astfel încât Maggie să nu afle ce am de gând să fac.” Lillian se uită la Maggie. „Nu am vrut să fii implicat în niciun fel. Mi-ai făcut totul uşor pentru că ai decis deja să nu participi la conferinţă.”

— Pentru că am aflat că Emerson Oxlade va fi acolo, spuse Maggie.

Lillian închise ochii pentru scurt timp. Când le-a deschis, a fost o strălucire de lacrimi. „Nu am avut nicio intenţie să ucid pe cineva. Am vrut doar să-i pedepsesc pe cei trei oameni groaznici. Nu eram deloc sigur că planul meu va funcţiona, dar a trebuit să încerc.”

— Ţi-a trecut prin cap că mătuşa Cornelia ar putea avea puterea de a eticheta Metoda Guilfoyle ca o fraudă, spuse Sam.

„Dacă mătuşa Cornelia şi-ar sfătui miile de cititori fideli să nu se lase păcăliţi de Guilfoyle, ar face mult rău Institutului”, a spus Maggie. „Dacă s-a mişcat rapid şi a lovit chiar de la început, era şansa ca afacerea să fie distrusă înainte de a începe să funcţioneze, înainte să atragă atenţia celebrităţilor. Reputaţia lui Oxlade ar fi scăzut odată cu cea a familiei Guilfoyle.

„Încă nu ştiu dacă ar fi funcţionat”, a spus Lillian. Gura i se răsuci într-un zâmbet lipsit de umor. „Au fost în afacerea cu vise şi droguri şi nimic nu se vinde mai bine. Cu toate acestea, am decis să încerc.”

„Totuşi, ai avut o problemă, pentru că ştiai că Oxlade şi Guilfoyles te vor recunoaşte dacă ai apărea la conferinţa din Burning Cove”, a spus Maggie. – Aşa că ai angajat-o pe Phyllis Gaines să joace rolul mătuşii Cornelia.

„S-a dovedit a fi o greşeală, evident.” Lillian clătină din cap. „Actori”.

„Phyllis a intrat cu adevărat în rolul ei, iar următorul lucru pe care îl ştiai, vestea că celebra mătuşă Cornelia a fost văzută petrecând la cel mai tare club de noapte din Burning Cove a apărut în ziare”, a spus Sam.

„Am fost uluită”, a spus Lillian. „Am subestimat fascinaţia publicului faţă de mătuşa Cornelia. Când fotografia lui Phyllis la Paradise Club a devenit naţională, tot ce am putut face a fost să sper că nu vei observa, Maggie, sau, dacă ai face-o, ai încredere că nu ai încerca să o confrunţi. La urma urmei, ştiai că nu poţi dovedi că nu este mătuşa Cornelia fără să-mi dezvălui

identitatea reală.”

„Nu puteam ignora impostorul sau ameninţarea cu şantajul”, a spus Maggie. „Trebuia să fac ceva.”

Lillian îi aruncă un zâmbet ironic. – Pentru că eşti Maggie.

— Da, spuse Sam. Schimbă o privire înţelegătoare cu Lillian. – Pentru că ea este Maggie.

Maggie se uită la el. El a ignorat-o.

„Am urmărit ştirile de la Burning Cove cât am putut de bine în ziarul Keeley Point”, a continuat Lillian. „Când am citit că o femeie a murit la conferinţă, nu am ştiut ce să cred. A fost doar un titlu minuscul, aşa că mi-am spus că nu are nimic de-a face cu planul meu. Apoi vestea că mătuşa Cornelia fusese demascată ca o impostoare şi a părăsit oraşul. Asta a făcut prima pagină aici. Era şi la radio. Phyllis era acasă până atunci. Am sunat-o şi mi-a spus că a fost confruntă cu un detectiv privat de pe plaja Adelina. Ea a spus că era o femeie cu el. Descrierea ţi se potrivea, Maggie.

„Ţi-ai dat seama că sunt în Burning Cove şi nu eram singură”, a spus Maggie. „Am adus cu mine un detectiv privat.”

„Ştiam că am pierdut controlul asupra situaţiei”, a spus Lillian.

— Nu te simţi rău, spuse Sam. „Asta se întâmplă des în jurul lui Maggie. Te obisnuiesti."

Maggie îi aruncă o privire represivă. Sam era nevăzut.

„Următorul lucru pe care îl ştiu, Oxlade este mort şi Guilfoyle au fost arestaţi”, a spus Lillian. „Îmi pare atât de rău că ai fost târât în mizerie, Maggie. Te rog să mă crezi când spun că nu am intenţionat niciodată să fii pus în pericol.”

— Ştiu asta, spuse Maggie. „Guilfoyle şi Oxlade şi Institutul au fost în flăcări şi oameni au murit, dar nu din cauza a ceea ce ai făcut sau nu ai făcut. S-au autodistrus cu ajutorul unui şantajist pe nume Beverly Nevins.”

„Uciderea Virginiei Jennaway a aprins o figură de lungă ardere”, a spus Sam. „A durat ceva timp pentru ca explozia să aibă loc, dar în cele din urmă a făcut-o.”

Lillian se uită la el. „Nu m-am gândit la asta aşa. Este aproape suficient pentru a face pe cineva să creadă în Călător. El va ucide pentru tine, dar există un preţ.”

— Amândoi ştim că nu există un astfel de spirit precum Călătorul, spuse Maggie.

„Mi-a fost frică să mă întorc pe Adelina Beach”, a spus Lillian. Se uită la Maggie. „Nu te-aş putea înfrunta. M-ai eliberat de coşmarurile mele, te-am minţit şi aproape te-am ucis. Nu ştiam ce să fac. Dar în adâncul meu simţeam că mă vei găsi şi va trebui să explic totul.”

— Şi acum ai, spuse Maggie. „Aşa că nu te mai îngrijora. Cititorii tăi au nevoie de tine. Este timpul să vii acasă la Adelina Beach şi să te întorci la

muncă. Te-ai născut să scrii rubrica Dragă mătuşă Cornelia.”

— Pare un sfat bun, dacă mă întrebi pe mine, spuse Sam.

Ochii lui Lillian străluceau de lacrimi. Ea a zâmbit cu un zâmbet tremurător.

„Da, da”, a spus ea. S-a ridicat în picioare. „Mă duc să împachetez”.

Maggie a zâmbit. „Uneori, oamenii chiar acceptă sfaturi bune.”

Lillian făcu o pauză. „Probabil că nu este treaba mea, dar cred că ar trebui să vă spun că ceva despre voi doi mi se pare foarte corect.”

Sam era amuzat. – Ai un sfat pentru noi, mătuşă Cornelia?

— Nu cred că ai nevoie de el, spuse Lillian. „Am impresia că deja te-ai dat seama singur.”

Sam se uită la Maggie. "Da, avem."

Maggie se ridică. „Te ajut să faci bagajele. Este o călătorie lungă până la plaja Adelina. Ar trebui să plecăm la drum.”

„Care e graba?” spuse Lillian.

„În primul rând, vreau să mă întorc la romanul meu”, a spus Maggie. „Am fost departe de el de prea mult timp. Am atât de multe idei noi pentru personaje şi pentru intriga.”

Sam se cutremură. „Cuvinte care trimit fiori de groază pe şira spinării.”

Maggie râse, bucuria şi certitudinea stârnindu-i simţurile. „Există un alt motiv pentru care trebuie să mergem acasă. Eu şi Sam avem o întâlnire la tribunal în câteva zile. Multe de făcut pentru a pregăti nunta.”

Lillian o privi cu înţelegere şi ceva asemănător cu mirarea.

"Te căsătoreşti?" ea a intrebat. „Tu dintre toţi oamenii?”

"Desigur." Maggie îi zâmbi lui Sam. „Mi-am găsit eroul – un bărbat căruia nu se teme de mine sau de visele mele.”

Sam râse şi se ridică în picioare. El se duse spre locul în care stătea ea şi îşi trecu gura uşor, intim, peste a ei.

„Te iubesc, dar nu sunt complet neînfricat”, a spus el. „Voi conduce pe drumul de întoarcere la plaja Adelina.”

Maggie îl bătu pe braţ şi se uită la Lillian. „Bietul Sam are un stomac delicat. Se îmbolnăveşte uşor cu excepţia cazului în care el este cel care se află la volan.”

Lillian i-a zâmbit lui Sam un înţelegător. "Înţeleg."

„Sam nu este cel mai interesant şofer din lume, dar poţi avea încredere în el că te va duce la destinaţie”, a spus Maggie.

„Asta e tot ce contează, nu?” spuse Lillian. „Încrederea este totul.”

"Absolut." Maggie i-a zâmbit lui Sam şi a fost încălzită de căldura din ochii lui. "Este totul."

Despre autor

Amanda Quick este un pseudonim pentru Jayne Ann Krentz, autoarea, sub diferite pseudonime, a peste cincizeci de bestselleruri *din New York Times* . Există peste 35 de milioane de exemplare ale cărţilor ei tipărite. Ea este, de asemenea, autoarea romanelor Ladies of Lantern Street şi a seriei Arcane Society.